

ИАН ФРАНКО

ЗАКАР БЕРКУТ

ВЪВЕДЕНИЕ И ПЕРЕВОДЪ НА РУССКОЕ ЯЗЫКЪ
И. ХИ. ПАЛ.

Наше время

— Ленинградское Издание, 500 Пролетар. Единиц. Выпуска
1915.

ІВАН ФРАНКО

2

ЗАХАР БЕРКУТ

Образ громадського життя карпатської Руси
в XIII. віці.

ВІННІПЕГ 1918.
Накладом Кан.-Української Видавничої С-ки.
590 Прічард Евню, Вінніпег, Канада.

ПЕРЕДМОВА.

Повість історична, се не історія. Історикови ходить передовсім о висліджене правди, о сконстатоване фактів, натомість повістяр користується тільки історичними фактами для своїх окремих артистичних цілей, для вполючення певної ідеї в певних живих, типових особах. Освічене, характеристика, мотивоване і груповане фактів у історика і в повістяря зовсім відмінні: де історик оперує аргументами і льогічними висновками, там повістяр мусять оперувати живими людьми, особами.

Праця історична має вартість, коли факти в ній представлені докладно і в причиновім звязку; повість історична має вартість, коли її основна ідея зможе заняти сучасних, живих людей, то значить, коли сама вона жива й сучасна.

Представлене давнього громадського життя нашої Руси єсть безперечно таким предметом живим, близьким до сучасних інтересів. На скільки мені удалось віддати духа тих давніх,

замерклих часів, нехай судить критика. В дє-
талях я позволяв собі доповнювати скупий
історичний скелет поетичною фікцією. Го-
ловна основа взята по части з історії (напад
Монголів і їх ватажок Пета), а по части з пе-
реказів народніх (про витопленє монгольсь-
кої ватаги і н.). Дієві особи зрештою виду-
мані, місцевість списана по можности вірно.

Львів дня 1. грудня, 1882.

Іван Франко.

1.

Сумно і непривітно тепер в нашій Тухольщині! Правда, і Стрий і Опір однаково мийуть її рінисті, зелені узберіжя, луги її однаково покривають ся весною травами та цвітими і в її лазуровім, чистім повітрі однаково плаве та колесує орел-беркут, як і перед давніми віками. Але все инше як же змінило ся! І ліси і села і люди! Що давно ліси густі, непрохідні закривали майже весь її простір окрім високих полонин, сходили в долину аж над самі ріки, — тепер вони мов-сніг на сонці стопили ся, зрідли, змаліли, декуди пощезали, лишаючи по собі лісі облази; інде знов із них остояли ся лише пообсмалювані пеньки, а з між них де-де несміло виростає нужденна смеречина або ще нужденнійший яловець. Що давно тихо тут було, не чути ніякого голосу крім вівчарської тримбіти десь на далекій полонині, або рику дикого тура чи оленя в гущавинах, — тепер на полонині гейкають волярі, а в ярах і дебрах галюкают рубачі, трачі і гонтарі, ненастанно, мов невмирущий черв підгризаючи та підтинаючи красу тухольських гір — столітні ялиці та смереки, і або спу

скаючи їх, потятих на великі ботюки, долі потоками до нових парових тартаків, або таки на місці ріжучи на дошки та на гонти.

Але найбільше змінили ся люди. З верха глянувши, то немов би змогла ся між ними “культура”, але на ділі виходить, що змогло ся тільки їх число. Сел і присілків більше, хат по селах більше, але за те по хатах убожество більше і нужда більша. Народ нужденний, прибитий, понурий, супроти чужих несьмілий і недотепний. Кождий дбає тільки про себе, не розуміючи того, що таким робом родроблюють ся їх сили, ослаблює ся громада. Не так тут колись було! Хоч менше народа, та за те що за народ! що за жите кипіло в тих горах, серед тих непрохідних борів у стіп могутнього Зелеменя! Лиха доля довгі віки знущала ся над тим народом. Тяжкі удари підкопали його добробит, нужда зломилла його свободну, здорову вдачу, і нині тільки неясні, давні спомини нагадують правнукам щасливійше жите предків. І коли часом старабабуся, сидючи в запічку та прядучи грубу во вну, почне розповідати дрібним унукам про давню давнину, про напади Монголів-песиголовців і про тухольського ватажка Беркута, — діти слухають трівожно, в їх сивих оченятах блискотять сльози. А коли скінчить ся дивовижна повість, то малі й старі зітхаючи шепчуть: “Ах, якаж то красна байка!”

— Так, так, — говорить бабуся похитуючи головою, — так, так, дїтоньки! Для нас то байка, а колись то правда була!

— А не знати, чи вернуть ся ще коли такі часи, — закидає дехто старший.

— Говорять старі люде, що ще колись вернуть ся, але мабуть аж перед кінцем сьвіта.

Сумно і непривітно тепер в нашій Тухольщинї! Казкою видає ся повість про давні часи і давніх людей. Вірити не хочуть нинїшні люди, що вирости в нужді й притиску, в тисячолїтних путах і залежностях. Але нехай собі! Думка поета летить у ті давні часи, оживляє давніх людей, а в кого серце чисте і щиро людське чує, той і в них побачить своїх братів, живих людей, а в житю їх, хоч і як неподібним до нашого, догляне не одно таке, що може бути пожадане і для наших “культурних” часів.

Було се 1241 року. Весна стояла в тухольських горах.

Одної прегарної днини лунали лїсисті пригірки Зелемєня голосами стрілецьких рогів і криками численних стрільців.

Се новий тухольський боярин, Тугар Вовк, справляв великі лови на грубу зьвіріну. Він сьвяткував почин свого нового житя, — бо не давно князь Данило дарував йому в Тухоль-

щині величезні полонини і ціле одно пригіре Зелеменя, недавно він появив ся в тих горах і побудував собі гарну хату, і отсе першу учту справляє, знайомить ся з дооколичними боярами. По учті рушили на лови в тухольські ліси.

Лови на грубого звіря, то не забавка, то боротьба тяжка, нераз кровава, нераз на життя і смерть. Тури, медведі, дики, се небезпечні противники; стрілами з луків рідко кому удасть ся повалити такого звіря; навіть рогатиною, яку кидалось на противника при відповіднім приближеню, не легко дати йому раду. Тож остатньою і рішучою зброєю було важке копіє, яким треба було влучити противника з близька, власноручно, з цілою силою, від разу. Схиблений удар — і життю борця грозила велика небезпека, коли йому не вдалось в останній хвилі сховатись у безпечну криївку і добути меча або тяжкого топора для своєї оборони.

Не диво отже, що Тугар зі своїми гістьми вибирав ся на лови, мов на війну, з запасом стріл і рогатин, зі слугами й запасами живности, навіть з досвідним знахарем, що вмів замовляти рани. Не диво також, що Тугар і його гості були в повній рицарській збруї окрім панцирів, бо ті спиняли би їх у ході по ломах та гущавинах. Та тільки диво, що й Тугарова донька, Мирослава, не покидаючись

батька, посьміла також вирушити разом з гістьми на лови. Тухольські громадяне, видячи її, як їхала на лови посеред гостей, гордо, сьміло, мов стрімка тополя серед коренастих дубів, з уподобою поводили за нею очима, поговоряючи:

— От дівчина! Тій не жаль би бути мужем. І певно ліпший з неї би був муж, ніж її батько!

А се певно була не мала похвала, бо Тугар Вовк був мужчиною як дуб. Плечистий, підсадкуватий, з грубими обрисами лиця і грубим, чорним волосем, він і сам подавав на одного з тих злющих тухольських медведів, яких їхав воювати. Алеж бо й донька його Мирослава була дівчина, якої пошукати. Не кажемо вже про її уроду й красу, ані про її добре серце — в тім згляді багато її ровесниць могло стати з нею на рівні, хоч і не багато могло перевищити її. Але в чім не мала вона пари між своїми ровесницями, так се в природній свободі свого поводження, в незвичайній силі мускулів, у сьмілості й рішучості, властивій тільки мужчинам, що вирости в ненастанній боротьбі з супротивними обставинами. Зараз з першого разу видно було що Мирослава виросла на свободі, що виховане її було мужеське і що в тім прегарно розвиненім дівочім тілі живе сильний, великими здібностями обдарований дух. Вона була в

батька одиначка, а до того ще зараз при народженню втратила матір. Нянька її, стара мужичка, від малку заправляла її до всякої ручної роботи, а коли підросла, то батько, щоб розважити свою самоту, брав її всюди з собою, і щоб задоволити її палку натуру, привчив її владати рицарською зброєю, зносити всякі невигоди і сміло стояти в небезпеках. І чим більші труднощі їй приходилось поборювати, тим охотнійше бралась вона за діло, тим краще проявляла ся сила її тіла й її рішучого, прямого характеру. Але попри все те Мирослава ніколи не переставала бути женщиною: ніжною, доброю, з живим чутем і скромним, стидливим лицем, а все те лучилось в ній у таку дивну, чаруючу гармонію, що хто раз побачив її, чув її мову, — той до віку не міг забути її лиця, її ходу, її голосу, — тому вони пригадували ся живо і виразно в найкращих хвилях його життя, так як весна навіть старому старцеві пригадує його молоду любов.

Вже третій день тривали лови. Богато оленів-рогачів і чорногривих турів лягло головами від стріл і ратищ боярських. Над шумним гірським потоком, на зеленій поляні серед ліса стояли шатра ловців, курили ся раз-у-раз величезні огнища, де висіли на гаках кітли, обертали ся рожни, де варилось і пеклось м'ясиво вбитої дичини для гостей. Нинішній

остатній день ловів мав бути посвячений самому головному, та заразом і найбільше небезпечному ділу — ловам на медведів.

На стрімкім пригірку відділенім від інших страшними дебрами, порослім густо величезними буками та смереками, покритім ломани й обвалищами дерев, було від давна головне леговище медведів. Тут, як твердив тухольський провідник, молодий гірняк Максим Беркут, гніздила ся медведяча матка. Відси дикі звірі розносили пострах на цілу околицю і на всі полонини. І хоч не раз удавалось смілим вівчарям забити одного або другого стрілами та топорами, або завабити під сліп, де йому ломала крижі важка колода, спадаючи вниз, — то все таки число їх було надто велике, щоб із того була значна полекша для околиці. То й не диво, що коли новоприбулий боярин Тугар Вовк оповістив Тухольцям, що хотів би зробити великі лови на медведів і просить дати йому провідника, вони не тільки дали йому на провідника першого удалця на всю тухольську верховину, Максима Беркута, сина тухольського бесідника, Захара, але крім того вирядили з власної волі цілий відділ пасемців з луками й ратищами для помочи зібраним боярам. Ціла та громада мала обступити медведяче леговище і очистити його доразу від поганого звіря.

Від самого досвіта в ловецькім таборі ве-

ликий рух і трівожне дожиданє. Боярські слуги від півночи звивали ся, приготовляючи для гостий їду на цілий день, наповнюючи шипучим медом і яблочником подорожні боклагі. Тухольські пасемці й собі готовились острячи ножі та тесаки, обуваючи міцні жуброві постолі і складаючи в невеличкі дорожні бисаги печене мясо, паляниці, сир і все, що могло понадобится в цілоденній трудній переправі. Максим Беркут, який аж нині, супроти найважнішого і найтяжшого діла почув себе вповні самим собою, вповні начальником сеї невеличкої армії, заряджував з правдиво начальницькою уважливістю й повагою все, що належало до діла, нічого не забуваючи, ні з чим не кваплячись, але й ні з чим не опізнюючись. Все у нього виходило в свій час і на своїм місці, без сумішки й сутолоки; всюди він був, де його потрібно, всюди вмів зробити лад і порядок. Чи то між своїми товаришами Тухольцями, чи між боярами, чи між їх слугами, Максим Беркут усюди був однаковий, спокійний, свободний в руках і словах, мов рівний серед рівних. Товариші поводитись з ним так само, як він з ними, свободно, не силувано, сьміялись і жартували з ним, а проте виповнювали його розкази точно, швидко і так весело та радо, немов і самі без розказу були би в тій хвилі зробили то само. Боярська служба, хоч далеко не такої рівної вда

чі, далеко не так свобідна в поведженню, далеко похіпнійша з одних гордо висьмівати ся, а перед другими низенько хилити ся, всеж таки поважала Максима Беркута за його звичайність і розсудливість, і хоч не без дотинків та жартів, таки робила те, що він казав. А й самі бояри, по більшій часті люди горді, воєнні, що не радо бачили “смерда” в своїм товаристві, тай то ще смерда, що вважав їх чимсь немов собі рівним, — і вони тепер не показували надто виразно своєї неохоти, і виповнювали розпорядження молодого провідника, маючи на кождім кроці нагоду переконатися, що ті розпорядження були зовсім розумні, такі як треба.

Ще сонечко не зараз мало сходити, а вже ловецьке товариство вирушило з табору. Глубока тиша стояла над горами; нічні сумерки дрімали під темно-зеленими коронами смерек; на густім, чепіргатім листю папороти висіли краплі роси; повзучі зелені поясники вили ся попід ноги, плутали ся поміж корінем величезних вивертів, сплїтали ся в непрохідні каблуки з корчами гнучкої, колючої ожини та з сплетами дикого, пнучого хмелю. З пропадистих, чорних мов горла безодні дебрів піднімала ся сивими туманами пара — знак, що на дні тих дебрів плили невеличкі лісові потоки. Повітре в лісі напоєне було тою парою й запахом живиці; воно захоплювало дух, не-

мов би то ширших грудий треба було, щобн дихати ним свобідно.

Мовчки пробирала ся ловецька дружина не прохідними нетрами, дебрами й ломами без стежки, без нїяких провідних знаків у тьмавій гущавинї. Попереду йшов Максим Беркут, а за ним Тугар Вовк і інші бояри. Обїк Тугара йшла його донька Мирослава. Позаду йшли тухольські пасемці. Всї йшли озираючись і надслухували пильно.

Лїс починав оживати денним житем. Пестро пера сойка хрипіла в вершках смерек, зелсна жовна причепивши ся до пня, тут же над головами прохожих, довбала своїм зелїзним дзьобом кору; в далеких зворах чути було рик турів і вите вовків. Медведї в ту пору, наївши ся, дрімали під ломами на моховій постелї. Стадо диків рохкало десь у дебри, холодячи ся в студенім намулї.

Може годину йшло товариство тою трудною, нетоптаною дорогою. Всї дихали важко, ледво можучи наловити грудьми повітря всі отирали краплистий піт із лиць. Максим частенько озиравав ся позад себе. Він зразу противний був тому, щоб і женщина йшла рїзом з мужами в той небезпечний похід, але Мирослава уперла ся. Вона-ж перший рїз була на таких великих ловах, і мала би для Бог-зна яких трудностей занехати найкращу їх частину! Нїякі Максимові докази про

трудности дороги, про небезпеки на становищі, про силу й лютість звіря не могли переконати її. “Тим ліпше! тим ліпше!” — говорила вона з таким сьмілим поглядом, з таким солодким усьміхом, що Максим мов очарований, не міг нічого більше сказати. І бачило, що зразу також радив Мирославі лишити ся в таборі, вкінці мусів уступити її просьбам. чайна женщина поровень з найсильнішими. З подивом глядів тепер Максим як ота незвичайна женщина поровень з мужами поборювала всякі трудности утяжливої дороги, як легко перескакувала гнилі ломі і величезні трами, яким певним кроком ішла понад урвища, горі стрімкими дебрами, просковзувала поміж виверти, і при тім так безпечно, так невтомимо, що Максимови здавало ся, що вона хита на яких чудових крилах уносить ся. Він глядів на се й не міг наглядіти ся.

— Дивна дівчина! — думалось йому раз по разу, — такої я ще й не видав ніколи!

Ось уже прийшли на місце. Медведяче леговище, то був високий, тільки від південного боку з трудом доступний горб, покритий грубезними буками й смереками, завалений вивертами й ломами. Від півночі, заходу і сходу вхід і вихід замикали високі скалисті стіни, немов величезною сокирою вирубані з тіла велетня-Зелеменя і відсунені від нього на кільканайцять сяжнів; сподом попід ті стіни

вузкою щілиною шумів і пінив ся студений гірський потік. Таке положенє улекшувало нашим ловцям роботу; вони потребували тільки обсадити не надто широкий плай від південного боку і тим плаєм поступати чим раз далї до гори, а зьвір, не маючи иншого виходу, мусїв конечно попасти ся в їх руки і на їх ратища.

Опинивши ся на тїм важнім, хоч дуже небезпечнім плаю, Максим Беркут велїв товариству на хвилю розложити ся і спочити, аби набрати сил до трудного дїла. Сонце сходило, але гиле смerek і сусїдні горби заслонювали його вид. По короткім віддиху Максим почав розставляти ловцїв у два ряди так, аби вповнї обсадити плай.

Доки плай ще вузкий, кождому ловцеві прийдесть ся стояти о пять кроків від другого; але дальше в горі, де плай розширяє ся в цілу споховасту площину, там прийде ся ловцям ширше розступити ся. Одно тільки клопотало його, що зробити з Мирославою, яка конче хотїла їй собі стояти на окремїм становищі, а не при боцї свого батька.

— А щож то я гірша від отсих твоїх пасемцїв, — говорила вона румянїючись мов рожа до Максима. — Їх ти ставиш на становищі, а мене не хочеш... Нї, сього не буде! І для мого батька се був би стид, колиб нас двоє стояло на однім становищі! Правда, батеньку?

Тугар Вовк не міг їй супротивити ся. Максим почав говорити їй про небезпеку, про силу й лютість розжертого звіря, але вона зацитькала його.

— А щож то в мене нема сили? А щож то я не владаю луком, ратищем і топором! Ану! нехай котрий будь із твоїх пасемців спробує зо мною порівнати ся, — побачимо, хто дужчий!

Максим вкінці замовк і мусів учинити її волю. Тай чи міг спротивити ся тій дивній, чарівній дівчині? Він хотів хоч становище визначити їй найменше небезпечне, але на лихо сього не можна було зробити, бо тут усі становища були однаково небезпечні. Розстановивши ціле товариство, Максим дав ось який розпорядок:

— Тепер помолім ся, кому хто знає, а потім разом заграймо в роги. Се буде перший знак і сполошить звіря. Потім підемо горі плаєм і станемо аж там, де він розширює ся. Там мої товариші лишать ся пильнувати виходу, щоб ані один звір не уйшов, а ви бояри підете дальше, до самого матчиного леговища!

В добру хвилю потім залунали ліси й полонини хрипливим ревом жубрових рогів. Немов величезна хвиля покотив ся голос по лісах і зворах, розбиваючи ся, глухнучи, то зно ва подвоюючись. Пробуркали ся ліси. Заскиглила каня над верховієм смереки, зляка-

ний беркут широко розмахуючи крилами піднявся на воздух; захрустів звір поміж лопами, шукаючи безпечної криївки. Нараз рик рогів утих і ловці пустилися в дорогу горі плаєм. Усіх серця билися живіше, очікуванням незвісних небезпек, бою і перемоги. Обережно пробиралися вони рядами; передом ряд боярський, за ним парубоцький ряд; Максим ішов попереду, пильно надслухуючи та слідуючи звірині. Цар лемів, медвідь ще не показував ся.

Дійшли вже до самого найвузшого гирла, по за яким плаї розширювався в велику, спокхасту площину. Ловці знов тут зупинилися на розказ Максима і знов закричали ще з більшою силою жуброві роги, розносячи тривогу в сумрачні медведячі гаври. Раптом затріщав лім недалеко, за величезною купою грубих, перегнаних вивертів.

— Бачність! — скрикнув Максим, — звір наближає ся!

Ледво сказав ті слова, коли втім крізь велику щілину між двома переверненими пнями просунула ся пелехата, величезна голова і двоє сірих очей на пів цікаво, на пів трівожно вдивлялися в Тугара Вовка, що стояв на своїм становищі як раз о яких десять кроків перед щілиною. Тугар був старий вояк і старий ловець, — він не знав що то тривога. Тож не говорячи ані слова, не відзиваючися ні до

кого, він вихопив важку зелїзну стрїлу з са-
гайдака, положив на лук і наміряв ся до звіря.

— Міряй в око, боярине! — шепнув з поза-
ду Максим.

Хвилька трівожної мовчанки — свиснула
стріла — і заревів зьвір, мов скажений кинув-
ши собою взад. І хоть через те щез він лов-
цям з очий, скривши ся за купою вивертів, то
ревіт його не втихав і не втихало скажене ше-
метане.

— Далї за ним! — крикнув Тугар Вовк і ки-
нув ся до щїлини, кудою щез медвідь. Рівно-
часно два бояри вже видрапали ся були на
верх виверту, вже попіднимали свої ратища і
старались дати їм відповідний розмах, аби до
конати зьвіря. Тугар Вовк, стоячи в щїлині,
пустив у нього другою стрїлою. Зьвір заре-
вів ще дужше і кинув ся втїкати, але очі його
заплили кровю, він не міг знайти виходу і
розщибав собою о дерева. Ратище одного
боярина впилось йому між ребра, але не за-
вдало смертельної рани. Дикий рик раненого
медведя розлягав ся чим раз дужше. В роз-
пуцї він підводив ся на задні лапи, обтирав
собі кров з очий, рвав і кидав галузем напе-
ред себе, але дарма; одно його око прошиб-
лене стрїлою, а друге раз-у-раз запливало кро-
вю на ново.

Шемечучись на ослїп довкола, зьвір набли-
зив ся знов до Тугара Вовка. Той відкинув

лук і причаївши ся за виваленим коренем ухопив обіруч свій важкий топір, і коли медвідь мацаючи добирав ся до знайомої собі щілини, він з усього розмаху цюкнув його з гори в голову, аж череп розколов ся на двоє, мов розбита тиква. Бризнув кровавий мозок на боярина, і тихо, без рику повалив ся звір до долу. Радісно заревли труби бояр на знак першої перемоги.

Звіря витягнуто з поміж вивертів і обдерто зі шкіри. Тоді бояри рушили дальше, в гущавину. Сонце вже піднялось на небі і меркотіло крізь гіляки, мов скісні золоті нитки та пасма. Ловці йшли тепер геть-геть веселійше, перехваляючи ся своєю відвагою й силою.

— Хоч я лише вовк, дрібна звірюка, то все ще дам раду тухольському медведю! — говорив Тугар Вовк, радіючи.

Максим Беркут слухав тих перехвалок і сам не знав, чому йому жаль зробило ся тухольського медведя.

— Що-ж — сказав він, — дурна звірюка, той медвідь, самотою держить ся. Як би вони зібрали ся до купи, то хто знає, чи їм стадо вовків дало би їм раду.

Тугар позирнув на нього гнівно, але не сказав нічого. Ловці обережно поступали дальше, драпаючись по вивертах, перескакуючи

з пня на пень, западаючи нераз по пояс у порохно та ломи.

Посеред тих звалищ величньої природи виділилися подекуди медведячі стежки, протоптані від давніх давен, вузкі але добре втопані, густо засіяні вибіленими кістками баранів, оленів ··· всякої іншої звірину. Максим держався тепер позаду бояр; він раз за разом обходив усі становища, осматрював сліди, щоб догадатися, чи вони свіжі, чи ні, підпомагав, заохочував утомлених, — і тільки на ній одним не знати було ніякої втоми. З подивом позирала на нього Мирослава, коли він переходив коло неї, і хоч багато доси видала вона молодців і сильних і смілих, але такого як Максим, що сполучав би в собі всі прикмети сильного робітника, рицаря і начальника, — такого їй доси не траплялося бачити.

Нараз захрустів лім і грізно-люто випав на ловців величезний медвідь. Він біг зразу на чотирьох лапах, але побачивши перед собою ворогів, звівся на задні лапи, а в передні вхопив бурею відломаний буковий конар, викручуючи ним довкола себе і видаючи час від часу з горла уриваний, немов визиваючий рик.

На становищі супроти звіря були два підгірські бояри, з тих, що то найголоснійше перехвалювалися і хотіли перед усіма показатися мисливцями. Побачивши страшного воро

га тут же перед собою, вони зблідли й затремтіли. Але скрити ся, втікати не уходило, — треба було ставити чоло, будь що будь. Дві стріли вилетіли рівночасно з двох луків, але одна хибила, свиснувши медведеви понад уха, а друга влучила звір'я в бік, не зранивши значно, а тільки роздразнивши безмірно. Величезним скоком підплигнув медвідь і шпурнув на одного ловця свою зброю — буковий конар, який зі страшною силою гепнув ся о дерево. Тоді не зупиняючись ані на хвилику і не даючи ворогам часу до намислу, медвідь кинув ся на одного з них, що саме стояв на його протоптаній стежці. Ратище блисло в тремтячій руці боярина, — він хотів кинути ним на звір'я.

— Не кидай! — крикнув трівожно Максим надбігаючи і ведучи з собою поміч загрозеним боярам, Тугара Вовка і ще одного боярина, — не кидай ратище, але настав поприбіч і борони ся!

Але боярин не слухав і кинув ратище на звіря. Розмах був невеликий, рука боярина тремтіла, медвідь був уже на яких п'ять кроків, — от і не диво, що ратище слабо зранило звір'я в передню лопатку. Вхопив медвідь дручину, розломив її і зі страшним риком кинув ся на свого ворога. Той держав уже в руках простого, на оба боки острого меча, що його називав медвідником, і готовив ся віпхнути його.

го вістре в груди звіреви. Але вістре похов-
зло ся по кости і застрягло в лопатці, і звір
ухопив боярина в свої страшні, залісні обій-
ми. Страшенно скрикнула нещаслива жертва
захрустїли кости під медведячими зубами.
Цїла та страшна і дрожю проймаюча подїя
скоїла ся так раптовно, так несподївано, що
заким Максим міг надбігти з підмогою, вже
боярин хриплячи в передсмертних судорогах
лежав на землі, а над ним стояв кровавий ме-
двідь, вискаливши свої страшенні зуби і ре-
вучи на весь лїс з болю від одержаних ран.

Дрож пройшла у всіх по тілї на той вид; бо-
яри стали мов укопані. Тільки Максим спо-
кійно наложив стрілу на свій роговий лук, пі-
дійшов два кроки ближше до медведя і при-
цїливши ся одну хвилину, пустив йому стрілу
просто в серце. Мов ножем перетятий урвав
ся рик звіря і він повалив ся трупом на зе-
млю.

Не ревіли роги, не лунали веселі оклики по-
тій новій побідї. Бояри покинувши свої ста-
новища, збігли ся на місце нещастя. Хоч і
як вони були загартовані в війнах, привикли
бачити смерть біля себе, але вид кровавого,
поторощеного та пошарпаного трупа витис-
нув із усіх грудий важкий зойк.

Мирослава вхопилась за груди і відвернула
очи. Тухольські пасемці на сплетені з галузя
мари положили трупа, а за ним потягли й ме-

двєдє. Понура мовчанка залягла над товариством. Велика калужа крови блискотїла до сонця, і нагадувала всїм, що тут іще перед хвилиєю стояв живий чоловік, батько дїтем, веселий, охочий і повний надїї, а тепер з нього лишила ся лише безформна купа кровавого мяса. У великої часті бояр відійшла охота до ловів.

— Цур їм, тим проклятим медведям! — говорили деякі. — Нехай тут хоч живуть, хоч гинуть собі, — чиж нам для них наражувати своє житє?

Але Тугар Вовк, а особливо Мирослава й Максим, налягали конче, аби кінчити розпочате дїло. Бояри вкінці пристали, але якось дуже не раді були вертати на свої становища.

— Позвольте менї, бояри, слово сказати, — заговорив до них Максим. — Мої товариші Тухольцї замкнули вихід і не пустять ані одного зьвіря відси. Тимто нам не потрібно розходити ся віддалїк одним від одних. Найлїпше буде, думаю, роздїлити ся нам на дві ровти і йти понад самі краї пропасти по обох боках. Так ми зможемо найлїпше зігнати все до середини, а там разом з тухольськими пасемцями обступимо густою лавою і вистріляємо до одного.

— А вжеж, а вжеж, що так лїпше! — крикнули деякі бояри, не бачучи насьмішливого усьміху, що перелетїв по устах Максима.

Тоді товариство розділило ся. Одну ровту провадив Тугар Вовк, а другу Максим. Мирослава з власної охоти прилучила ся до другої ровти, хоч і сама не могла собі вияснити, для чого. Мабуть шукала небезпеки, бо Максим виразно казав, що дорога другої ровти небезпечнійша.

Знов заграли роги і обі ровти розійшли ся. Ловці йшли де парами, де одинцем, то сходячись то розходячись, щоб вишукувати дорогу. Купами йти було зовсім неможливо. Зближались уже до самого верха; верх сам був голий, але понизше був цілий вал каменя, звалищ і вивертів. Туди пройти було найтруднійше і найнебезпечнійше.

В однім місці стирчала купа звалищ, мов висока башта. Ломаче, каміне і навіяне від давніх давен листе загороджувало, бачилось, усякий приступ до природної твердині. Максим поповз понад самим краєм глибочезної пропасти, чіпляючись де-де моху та скальних обривів, щоб туди винайти прохід. Бояри-ж не навиклі до таких неприступних і карколомних доріг, пішли здовж валу, надіючись знайти далі перерву і обійти його.

Мирослава зупинила ся, немов щось держало її близь Максима; її бистрі очі вдивлювали ся пильно в настобурчену перед нею стіну лому, шукаючи хоч би й як трудного проходу. Не довго так і вдивляла ся, але сьміло

почала вдирати ся на великі кам'яні брили та виверти, що завалювали прохід. Стала на версі і гордо озирнула ся довкола. Бояри відійшли вже були досить далеко, Максима не видно, а перед нею безладна сутолока скал та ломів, через яку, бачилось, прохід був неможливий. Але ні! Онтам трохи віддалік, лежить величезна смерека кладкою понад те пекло, — туди безпечно можна перейти до вершка! Не довго думаючи, Мирослава пустила ся на ту кладку. А вступаючи на неї ще раз озирнула ся, і горда зі свого відкриття, положила гарно точений ріг до своїх коралевих уст і затрубіла на весь ліс. Луна покотила ся полонинами, розбиваючись у дебрах та зворах чим раз на більше часток, аж поки не сконала десь у далеких, недоступних гущавинах. На голос Мирославиного рога відізвав ся з далека ріг її батька, а там і роги інших бояр. Ще хвильку завагувала ся Мирослава, стоячи високо на виверті. Смерека була дуже стара і наскрізь порохнава, а в споду в непроглядній гущавині ломів, здавалось їй, що чує легкий хрускіт і муркотанє. Прислухала ся ліпше — не чути нічого. Тоді вона сміло ступила на свою кладку. Але ледво уйшла з п'яти кроків, коли разом затріщала перетрупішила смерека, зломала ся під ногами Мирослави і сміла дівчина враз із перегнилим трамом упала до долу, в ломи та звалища.

Впала на ноги, не попускаючись своєї зброї. В руках стискала сильно сріблом оковане ратище; через плечі у неї висіли міцний лук і сагайдак зі стрілами, а за гарним шкіряним поясом, що мов вилитий обхапував її стрункий дівочий стан, застромлений був топір і широкий мисливський ніж з кістяними черенцями. Звалившись несподівано в тьмаву пропасть, вона проте не почула ані на хвилю страху, а тільки почала озирати ся довкола, щоб догледіти який вихід. Зразу не могла нічого виразно добачити, але швидко її очі привикли до пів-сумерку і тоді побачила такий вид, котрий і найсмілішого міг переняти смертельною трівогою. Не далі як на п'ять кроків перед нею лежала величезна медведиця в гнізді коло своїх молодих і гнівними, зеленковатими очима гляділа на несподіваного гостя. Мирослава затремтіла. Чи вдавати ся в боротьбу зі страшним звірем, чи шукати виходу і спровадити поміч? Але не легко було знайти вихід; довкола їжили ся ломи й обривні скали, і хоч перелізти через них з тяжким трудом було-би можна, то на очах дикого звіря була така робота крайне небезпечна. Не довго надумуючись, рішила ся Мирослава не зачіпати звіря, лиш боронити ся в разі нападу, а тим часом дати трубою трівожний знак і закликати поміч. Але скоро тільки вона затрубіла, медведиця схопила ся з леговища і

виючи кинулась до неї. Не час було Мирославі брати ся до лука, — зьвір був надто близько. Вона вхопила обома руками ратище і опершись плечима о камяний облаз, наставила його насупротив медведиці.

Зьвір побачивши блискуче зелізне вістрє зупинив ся. Обі неприятельки стояли так до вгу хвилю, не зводячи ока одна з одної, не схибляючи ані одним рухом зі свого становища. Мирослава не сьміла перша нападати на медведицю; медведиця знов шукала очима, куди би напасти на ворога. Раптом медведиця вхопила в передні лапи великий камінь і зводячись на задні ноги, хотіла шпурнути ним на Мирославу. Але в тій самій хвилі, коли зводила ся на задні ноги, Мирослава одним могучим рухом пхнула їй ратище між передні лопатки. Рикнула страшенно медведиця і перевернулась горілиць, обіллявши ся кровю. Але рана не була смертельна і медведиця швидко зірвала ся на ноги. Кров текла з неї, та не зважаючи на біль, вона знов кинула ся на Мирославу. Небезпека була страшна. Розжертний зьвір садив просто, грозючи вже тепер своїми страшними зубами. Один ратунок для Мирослави був — видрапати ся на облаз, о котрий була оперта плечима. Хвилька, один рух, — і вона стояла на облазі. На серці в неї полекшало, — тепер її положення не було таке небезпечне, бо в разі нападу мо-

гла вдарити звіря з гори. Та ледво Мирослава могла дослідити, що робить медведиця, а вже звірюка стояла близько неї на камені, ревучи грізно і рознявши закровавлену пщечку. Зимний піт виступив на чолі Мирослави; вона бачила, що тепер настала рішуча хвиля, що на тій вузкій камяній плиті мусить розіграти ся боротьба на жите і смерть і що того буде побіда, хто зможе вдержати ся на тім становищі й зіпхнути з нього противника. Медведиця була вже близько; Мирослава пробувала заставити ся від неї ратищем, але медведиця вхопила дручину зубами і шарпнула її так сильно, що мало не зіпхнула Мирославу з каменя; ратище виховзлось їй із рук і звір кинув ним геть у ломи.

— Тепер прийдець ся загибати! — блиснуло в думці в Мирослави, але відвага не покинула її. Вона вхопила обома руками топір і стала міцно до остатньої оборони. Звір сунув чим раз ближше; горячий его віддих чула вже Мирослава на своїм лиці; мохната лапа, насторожена острими кіхтями, грозила її груді, — ще хвиля, і їй довелось би, пошарпаній кровавій, упасти з каменя, бо топорище було за коротке супроти лап величезного звіря.

— Ратунку! — скрикнула в смертельній трівожі Мирослава, і в тій хвилі понад її головою блиснуло ратище і пхнута в горло медведиця мов колода впала з каменя. В щілині камя-

них звалищ понад головою Мирослави показалося радісне, живим огнем палаюче лице Максима Беркута. Один вдячний погляд уратованої дівчини проняв Максима наскрізь. Але слова не було між ними ані одного. На те не було часу. Медведиця ще жила і ревучи зірвала ся з місця. Одним скоком була вона коло своїх молодих, що не розуміючи цілої тої страшної боротьби, бавили ся і перевертали ся в гнізді. Обнюхавши їх, медведиця кинула ся знов до Мирослави. На се Мирослава була приготована, і піднявши обіруч топір, одним замахом розрубала ним голову медведиці. Впала опосочена звірюка і метнувши собою кілька разів у боки, сконала.

Тимчасом і Максим, прoderши ся крізь навалені ломи, станув обік Мирослави. В очах дівчини заблисли дві перлові сльози, і не кажучи ані слова, вона горячо стиснула руку свого поратівника. Максим чогось немов змішав ся, почервонів, спустив очи і зупиняючись проговорив:

— Я чув твій тривожний знак... але не знав, де ти... Богу дякувати, що й так додрапав ся!

Мирослава все ще стояла на місці, держачи руку гарного парубка в своїй руці і дивлячись у його хороше опалене сонцем і здоровим румянцем осяяне, отверте, щире лице. В тій хвилі вона не почувала нічого окрім вдячності за ратунок від нехибної смерті. Але

коли Максим, троха осьмілившись стиснув її ніжну а так сильну руку, тоді Мирослава почувала, як щось солодко защеміло її коло серця, як лице її загорілось стидливим румянцем, — і вона спустила очи, а слово подяки, котре готове було вилетіти з її уст, так і завмерло на губах і розіллялось по лиці дивним чаром розгораючого сердечного чуття.

Максим перший отямив ся. В його серці, сьмілім і чистім, як щире золото, від разу блиснула щаслива думка, котра тут же перемінилася в незломне рішене. Се вернуло йому усю сьмілість і певність поступованя. Приложивши ріг до уст, він затрубів радїсно на знак побіди. Тут же за стїною вивертів обізвалися роги Тугара й інших бояр. Звинна як віврка, Мирослава швидко видрапалась назад на той вал, з якого була впала, і відтам оголосила цілому стрілецькому товариству свою пригоду і поміч, якої дізнала від Максима. З трудом видрапав ся сюди Тугар Вовк, а за ним і иньші бояри; Тугар довго держав доньку в обіймах, а побачивши кров на її одежі, аж затремтів.

— І ти, ти, моя доню, була в такій небезпеці! — І він раз по разу обнимав доньку, немов боячись утратити її.

Потім він зліз у низ до Максима, що порався коло медведиці і коло молодих медведят. Молоді, що не знали ще свого ворога в чоло-

віці, муркотіли любенько в гнізді і бавились собі, мов малі песики; вони давали себе гладити руками і зовсім не боялись людей. Максим узяв їх на руки і положив перед Мирославою й Тугаром.

— Отсе ваша здобич! — сказав він. — Ви чейже радо приймете в своїм домі таких гостей.

Згромаджені бояри гляділи то радісно на малі медведята, то зо страхом на вбіту медведицю, обзирали рани і подивлялись на силу й сміливість Мирослави, що могла вдатися в боротьбу з такою страшною звірюкою.

— О, ні, — сказала сміючись Мирослава, — без помочи отсего чесного молодця булаб я тепер лежала так, як сеся звірюка, пошарпана й закровавлена! Йому від мене належить ся велика подяка.

Тугар Вовк якось немов нерадо слухав тої бесіди своєї доньки. Хоч і як він любив її, хоч і як радував ся її вибавленем із великої небезпеки, але все таки він волів би був, як би вибавив його доньку боярський син, а не сей простий тухольський мужик, не сей “смерд”, хоч і як зрештою той смерд умів подобати ся Тугарови. Та все таки йому, гордому боярину, що виріс і великої чести дослужив ся при князівським дворі, важко було прилюдно віддавати подяку за виратуванє доньки — мужикови. Але ніщо було діяти. Обовязок вдя-

чності так був глибоко вкорінений у наших рицарських предків, що й Тугар Вовк не міг від нього виломати ся. Він узяв Максима за руку і випровадив його наперед.

— Молодче, — сказав він, — донька моя, єдина моя дитина, говорить, що ти виратував її жите з великої небезпеки. Я не маю причини не вірити її слову. Приймиж за своє чесне діло подяку вітця, котрого вся любов і уся надія в тій одній дитині. Я не знаю, чим то бі можемо відплатити за се діло, але будь певний, що скоро се коли будь буде в моїй силі, то боярин Тугар Вовк не забуде того, що то бі завдячує.

Максим стояв при тих словах, мов на грані. Він не привик до таких прилюдних похвал зовсім не надіяв ся ані не бажав нічого подібного. Він змішав ся при боярських похвалах і не знав, чи відповідати що небудь, чи ні, а в кінці сказав коротко:

— Нема за що дякувати, боярине! Я зробив те, що кождий на моїм місці зробив би.— за щож тут дякувати? Нехай донька твоя буде здорова, але на вдячність ніяку я не заслужив.

Сказавши се, він пішов, аби закликати своїх тухольських товаришів. При їх помочи медведицю швидко обдерто зі шкіри, а малі медведята перенесено на збірне місце, відки ціле

товариство по скінченню ловів мало удати ся назад до табору.

Сонце доходило вже полудня і сипало горяче, золотисте проміне на тухольські гори, розігріта живиця сильнійше запахла в лісах; гордо і тільки десь-колись помахуючи розпластаними крилами плавав яструб високо понад полонинами в лазуровім океані. Тиша стояла в природі. Тільки з одного пригірка Зелемєня лунали голоси ловецьких труб і крики ловецького товариства. Лови скінчили ся, хоч і не зовсім щасливо. На дручках несли тухольські парубки поперед ловцями три медвежі шкіри і в мішку двоє медведят, а на ношах із галузя несли боярські слуги позаду товариства окровавленого, задубілого вже трупа нещасливого боярина, що погиб від медведячих лап.

Швидко під проводом Максима дійшло товариство до мисливського табору. Лови були скінчені. Сьогодні ще хотіло ціле товариство вертати домів, зараз скоро лише по обіді. Дорога була вправді не близька, але Максим обіцяв випроводити товариство простішою лісовою стежкою до Тухлі, а відтам до двора Тугара Вовка. Тухольські пасемці, скоро тільки пообідали, зараз пішли наперед до домів; Максим лишив ся з боярами, поки слуги здійсняли табір і попрятали всі кухонні та ловецькі знаряди; тоді й боярське товари-

ство вирушило в дорогу з поворотом до дому.

II.

Стародавнє село Тухля, се була велика гірська оселя з двома чи трьома чималими присілками, всього коло півтора тисячі душ. Село й присілки лежали не там, де лежить теперішня Тухля, але геть висше серед гір, у просторій подовжній долині, що тепер поросла лісом і зове ся Запалою долиною. В ті давні часи, коли йде наше оповіданє, Запала долина не була поросла лісом, але навлаки була управлена і годувала своїх жильців достатнім хлібом. Простягаючись звиш пів милї в довж, а мало що не чверть милї в ширину, рівна й намулиста, обведена з усіх боків стрімкими скалистими стїнами, високими декуди на три або й чотири сажні, долина тота була немов величезним кітлом, із якого вилито воду. І певно, що воно й не інакше було. Чималий гірський потік впадав від сходу до тої долини високим на півтора сяжня водопадом, прориваючи собі дорогу поміж тісні, тверді скали і обкрутивши ся вужакою по долині впливав на захід у такуж саму тісну браму, розбиваючись поміж гладкі кам'яні стїни і гуркотячи ще кількома водопадами, поки чверть милї понизше не впав до Опора. Високі, стрімкі

береги тухольської кітловини покриті були темним смерековим лісом, що надавав самій долині позір ще більшого заглиблення і якоїсь пустинної тиші та відрубности від усього світа. Так справді, се була величезна гірська криївка, з усіх боків тільки з великим трудом доступна, — але такі були в тих часах ненастанних війн, усобиць і нападів майже всі гірські села, і тільки дякуючи тій своїй неприступності вони змогли довше ніж подільські села охоронити своє свободне, староруське громадське життя, яке деінде силували ся чим раз більше підривати горді, війнами збогачені бояри.

Тухольський народ жив головню скотарством. Тільки та долина, де лежало село, а також кілька поменших порічин, не покритих лісом, надавали ся до хліборобства і видавали що року багаті збори вівса, ячменю і проса. За те в полонинах, що були, так само як і всі доокружні ліси, власністю тухольської громади пасли ся великі отари овець, у котрих спочивав головний скарб Тухольців: з них вони добували собі одіжу й страву, омасту й мясо.

В лісах довкола села пасли ся корови і воли; але сама місцевість гориста, скалиста й неприступна зобороняла держати багато тяжкої рогатої худоби. Другим головним жерелом достатку Тухольців були ліси. Не гово-

рячи вже про дрова, котрих мали безплатно і на топливо і на всякі будинки, — ліси достарчали Тухольцям звірини, лісових овочів і меду. Правда, житє серед лісів і недоступних диких гір було тяжке, було ненастанною війною з природою: з водами, снігами, диким звірем і дикою, недоступною околицею, — але тота боротьба вироблювала силу, сьмілість і промисловість народу, була підставою й пружиною його сильного, свободного, громадського ладу.

Сонце вже геть схилило ся з полудня, коли з високого верха в тухольську долину спускало ся знайоме нам ловецьке товариство під проводом Максима Беркута. Передом ішов Тугар Вовк з донькою і з Максимом; решта товариства ступала за ними невеличкими купками, гуторячи про перебуті лови та ловецькі пригоди. Перед очима товариства розкрила ся тухольська долина, облита горячим сонїчним промінем, мов велике зелене озеро з невеличкими чорними острівцями. Круг неї, мов височезний паркан, бовванїли камяні стїни, по яких пняли ся де-де пачоси зеленої ожини та корчі ліщини. При входї в долину ревів водопад, розбиваючись о каміне сріблястою піною; поуз водопаду викутий був у скалї вузкий вивіз, яким ішло ся в гору і далї понад берегом потока через верхи і полонини аж до угорської країни; се був звїсний тодішним гір

никам “тухольський прохід”, найвигідніший і найбезпечніший після дуклянського: де сять дооколичних громад, з галицького і з угорського боку, працювали майже два роки над виготовленем сього проходу. Тухольці вложили найбільше праці в те діло, тож і гордились ним, як своїм.

— Гляди, боярине, — сказав Максим, зупиняючись над водопадом при вході в крутий, у камені кований вивіз, — гляди боярине, — се діло тухольської громади! Геть ось туди через Бескиди тягне ся сесь дорога, — перша така дорога в верховині. Мій батько сам витичував її на протягу п'ятих миль; кождий місток, кожда закрутина, кождий вивіз на тім протязі зроблений за його показом.

Боярин неохітно якось поглянув горами, куди на далекий протяг понад потоком вила ся між скалами протерта гірська дорога. Потім глянув долі вивозом і похитав головою.

— Твій батько має велику власть над громадою? — спитав він.

— Власть, боярине? — відказав здивований Максим. — Ні, власти у нас над громадою не має ніхто: громада має власть сама, а більше ніхто, боярине. Але мій батько досвідчений чоловік і радо служить громаді. Як він говорить на раді громадській, так не зуміє ніхто в цілій верховині. Громада слухає батькової

ради, — але власти батько мій не має ніякої, і не жадає її.

Очи Максимові блищали огнями гордості й подиву, коли говорив про свого батька. Тугар Вовк при його словах у задумі похилив голову; за те Мирослава гляділа на Максима, не зводячи з нього очий. Слухаючи Максимових слів, вона чула, що його батько стає ся для неї таким близьким, таким мов рідним чоловіком, немов вона вік жила під його батьківською опікою.

Але Тугар Вовк ставав чим раз більше понурий, чоло його морщило ся і очі з виразом давно здержуваного гніву звернули ся на Максима.

— То се твій батько бунтує Тухольців против мене і против князя? — спитав він нараз терпким, різким тоном. Немов болющий дотик вразили ті слова Мирославу; вона зблідла і позирала то на батька, то на Максима. Але Максим цілком не змішав ся від тих слів, а відповів спокійно:

— Бунтує громаду, боярине? Ні, се тобі не правду сказано. Вся громада гнівна на тебе за те, що ти присвоюєш собі громадський ліс і полонину, не спитавши навіть громади, чи хоче вона на те пристати, чи ні.

— А так, ще питати ся вашої громади! Мені князь дарував той ліс і тоту полонину, і мені ніякого більше дозволяти ся.

— Те самісіньке й говорить громаді мій батько, боярине. Мій батько учитькує громаду і радить подождати аж до громадського суду, на котрім те діло розбере ся.

— Громадського суду! — скрикнув Тугар Вовк. — То й я мав би ставати перед тим судом?

— Думаю, що й тобі самому се буде пожадане. Ти будеш міг усім доказати своє право, успокоїти громаду.

Тугар Вовк відвернув ся. Вони йшли далі вивозом, який закручував ся на середині, щоб зробити дорогу не так похилою і не так небезпечною. Максим ідучи позаду не зводив очий із Мирослави. Але його лице не ясніло вже таким чистим щастем, як не довго перед тим. Чим чорнійша хмара гніву й невдоволення залягала на чолі її батька, тим виразнійше почував Максим, що між ним і Мирославою розвертає ся глибока пропасть. При тім він, дитя гір, не знаючи великого світа і високих боярських замислів, і не догадував ся, яка широка й глибока була та пропасть на самім ділі.

Зійшли вже на долину. Під водопадом творив потік просторий, спокійний і чистий мов слеза ставок. При його берегах стояли великі шапки перлової, шипучої піни; дно найжестіше було великими й малими обломами скал; прудкі мов стріла пструги блискали поміж ка

мінем своїми перлово-жовтими, червоно цяткованими боками; в глибині затоки долі кам'яною стіною ревів водопад мов живий срібний стовп, граючи до сонця всіми барвами веселки.

— Що за пречудове місце, — аж скрикнула Мирослава, вдивляючи ся в водопад і навалені в глибині, дико пошарпані скали, обведені з гори темнозеленою габою смерекового ліса.

— Се наша Тухольщина, наш рай! — сказав Максим, обкидаючи оком долину і гори і водопад з такими гордощами, з якими мало котрий цар обзирає своє царство.

— Тільки мені ви зотроюєте житє в тім раю — сказав гнівно Тугар Вовк.

Ніхто не відзивав ся на ті слова; всі трое йшли мовчки далше. Ось уже доходили до села, що розкинуло ся густими купами порядних, драницями критих хат, густо обсажене рябиною, вербами та розлогими грушами. Народ робив у полю; тільки старі діди, поважні, сивобороді походили коло хат, то дещо тешу чи, то плетучи сіти на звіря та на рибу, то розмовляючи про громадські діла. Максим кланяв ся їм і витав їх голосно, приязно; далі й Мирослава почала витати старих Тухольців що стояли на дорозі; тільки Тугар Вовк ішов понурий та німий, навіть поглянути не хотів на тих смердів, що сміли супротивляти ся во

лі його князя. Аж ось на серед села з ними пострічала ся дивна компанія. Три старці убрані по празничному несли дорогою на високій, гарно точеній і оздібно сріблом окованій дручині великий, також сріблом окований ланцюх, вироблений суцільно з одної штуки дерева в виді перстенья нерозривного і замкнутого в собі. Понад тим ланцюхом повівала червона, кармазинова, сріблом вишивана хоругв. Три старці йшли повільно. Перед кожним дворисьцем вони зупиняли ся і викликали голосно хозіяна по імени, а коли той або хто будь із жильців дворища явив ся, вони говорили:

— Завтра на копу! — і йшли далше.

— Се що за дивоглядія? — спитав Тугар Вовк, коли старці почали наближати ся до них.

— Хиба-ж ти не видав ще такого? — спитав його здивований Максим.

— Не видав. У нас коло Галича нема такого звичаю.

— На копу скликають, на раду громадську, — сказав Максим.

— Я гадав, що попи з корогвою, — почав насміхати ся Тугар. — У нас коли скликають на копу, то скликають завсїди по тиху, передаючи з хати до хати копне знамено.

— У нас копне знамено обносить ся по селі

отсими закличниками; вони повинні кожного громадянина по імені закликати на копу. І тебе закличуть, боярине.

— Нехай собі кличуть, я не прийду! Нічого мене не обходить ваша копа. Я тут із княжої волі і можу сам збирати копу, коли буду вважати се потрібним.

— Ти — сам... збирати копу? — спитав зачудований Максим, — без наших закличників без нашого знамена?

— У мене свої закличники і своє знамено.

— Але-ж на твою копу ніхто з наших громадян не піде. А наша копа як осудить, та! у нашій громаді й буде.

— Побачимо! — сказав гнівно й уперто Тугар Вовк.

В ту саму пору наблизили ся наші пішоходи до закличників. Побачивши боярина, закличники поставили знамено, а один із них відозвав ся:

— Боярине Тугаре Вовче!

— Ось я, — відповів боярин понуро.

— Завтра на копу!

— Чого?

Але закличники на се не відповіли нічого і пішли далше.

— Не їх діло, боярине, говорити, чого, — пояснив Максим, стараючись як мога втихомирить боярина до тухольської громадської ради. По довшій мовчанці, підчас

котрої вони все йшли селом, Максим знов за-
чав говорити:

— Боярине, позволь мені, недосвідному,
молодому, сказати тобі слово.

— Говори! — сказав боярин.

— Прийди завтра на копу!

— І піддати ся вашому хлопському судови?

— Щож, боярине, тухольська громада су-
дить по справедливості, а справедливому су-
дови хиба стид піддати ся?

— Таточку! — вмішала ся й Мирослава до
тої розмови, — зроби так, як каже Максим!
Він добре каже! Він уратував моє жите, — він
жеж не хотів би тобі зле радити; він знає до-
бре тутешні звичаї.

Тугар Вовк з нехотя всьміхнув ся на ту пра-
вдиво жіночу льогіку, але чоло його швидко
знов наморщило ся.

— І вже ти протуркала мені уши тим Макси-
мом! — сказав він. — Ну, уратував тобі жите,
я і вдячний йому за те, і коли хочеш, дам йо-
му пару волів. Але тут знов о інші річі йде,
до яких не слід мішати ся ні тобі ні Максимо-
ви.

— Ні, боярине, — відмовив Максим, — ти
чей не схочеш унизити мене відплатою за моє
незначне діло. Анї я, анї мій батько не прий-
мемо ніякої відплати. А то, що я тебе прошу
прийти завтра на копу, я роблю тільки з щи-
рої прихильности. Я рад би, боярине, щоб

між тухольською громадою і тобою була згода.

— Ну, нехай і так — сказав в кінці Тугар Вовк, — прийду завтра на тоту вашу раду, але не на те, щоб їй піддати ся, а лиш на те, щоб побачити, що се за рада буде.

— Прийди, боярине, прийди, — скрикнув радісно Максим, — побачиш сам, що тухольська громада вміє бути справедливою.

Приреченє Тугара Вовка облекшило серце Максимови. Він став веселий, говіркий, показував Мирославі на право і на ліво, що було гарного й цікавого довкола, а гарного й цікавого було багато. Наші пішоходи були саме серед села і на середині тухольської долини. Стрімкі скалисті береги кітловини сьвітили ся по обох боках далеко, мов рівні, високі мармурові мури. Потік плив посеред села, тутже біля дороги, шумів і пінив ся, розбиваючись по каменях, котрими усїяне було його дно, і навіваючи сьвіжий холод на всю долину. По обох боках потоку, якого береги були досить високі, прорізані в намулі давнього озера, побудовані були кашиці (загати) з річного каменя і грубих смерекових палів та колод, щоб охоронити село від виливу. Всюди через потік пороблені були вигідні з поручами кладки, а зараз поза кашицями йшли скопані грядки з фасолею й горохом, що вили ся в гору по тичиню, з бураками й капустою, а

також загони пшениці, що чистими, яснозеленими пасмугами простягали ся далеко поза хати. Хати були порядно обгороджені і харно удержувані; стіни з гладкого деліня, не обмазаного глиною, але кілька разів до року митого і скобленого річними черепницями; тільки там, де одна деліна сходила ся з другою, в вузьких пасмугах стіни були поліплені глиною і побілені паленим вапном, і виглядали дуже гарно серед зелених верб і груш. При вході до кожного дворища стояли дві липи, між якими привязані були гарно плетені в усякі узорі ворота. Майже над кожними воротами на жердці висіла прибита якась хижа птиця: то сова, то сорока, то ворона, то яструб, то орел, з широко розпростертими крилами і звислою до долу головою; се були знаки духів — опікунів дому. За хатами стояли стайні та інші господарські будинки, всі під драницями і з грубезних, тесаних брусів збудовані; тільки нечисленні обороги були з соломи і насторошували де-де свої золото-жовті, острокруглі чуби до гори поміж чотирма високими оборожинами.

— Ось мого батька двір, — сказав Максим показуючи на один двір, нічим не відмінний від інших. Перед домом не було нікого, але двері від сінні були відчинені, а в стінні до полудня прорубані були два невеличкі квадратні отвори, які в літі оставались або зов-

сім отворені або закладались тонкими і на-пів прозорчастими гіпсовими плитками, і на зиму крім того забивались дощинами віконницями. Се були тодішні вікна.

Мирослава цікаво позирнула на те гніздо Беркутів, над котрого ворітьми справді висів недавно вбитий величезний беркут, ще й по смерти немов грозячи своїми могутніми, залізними пазурями і своїм чорним у каблук закривленим дзьобом. Затишно, супокійно і ясно було на тім обійстю; потік віддільював його від гостинця, перекинений широкою кладкою, і журчав стиха та плескав кришталювою хвилею о камяну загату. І Тугар Вовк позирнув туди.

— Ага, то тут сидить той тухольський владика. Ну, рад я пізнати його. Побачимо що се за птиця!

Максим хотів попрощати боярина й його доньку і звернути до дому, але щось немов тягло його йти з ними далше. Мирослава немов порозуміла се.

— Чи вже вертаєш до дому? — спитала вона, відвертаючись, щоб укрити своє помішанє.

— Хотів було вертати, але нехай і так, — проведу вас іще через тіснину до вашого двора.

Мирослава втішила ся, сама не знаючи чого. І знов пішли вони в низ селом, гуторячи,

озираючись на всі боки, любуючись одно одним, голосом, присутністю, одно для другого забуваючи все довкола, батька, громаду. І хоча в цілій розмові ані одним словом не згадували про себе, про свої чуття й надії, але й крізь найбайдужішу їх бесіду тремтіло тепло молодих, першою любов'ю огрітих серць, проявляла ся таємнича сила, що притягала до себе ті дві молоді, здорові й гарні істоти, чисті та незопсовані, що в своїй невинности навіть не думали про перепони, які мусіла стрінути їх молода любов.

І Тугар Вовк, що йшов передом у важкій, понурій задумі та міркував над тим, як би то завтра стати гідно і в цілім блиску перед тими смердами та показати їм свою повагу та висшність, — і Тугар Вовк не завважав нічого між молодими людьми; одно тільки гнівало його, що той молодий парубок такий сьмілий і так поводить ся з ним і з його донькою, мов з рівними собі. Але до пори, до часу він здержував свій гнів.

Минули вже село і зближали ся до того місця, де тухольська кітловина замикала ся, пропускаячи тільки вузкою скалистою брамою потік у долину. Сонце вже похилило ся геть із полудня і стояло над вершиною ліса, купаючи своє скісне проміне в спінених хвилях потоку. Від скал, що затіснявали вплив потоку з тухольської долини, лежали вже довгі

тіни; в самій тіснині було сумрачно, холодно і слизько. В низу розбивала ся вода потоку о величезне, купами тут навалене каміне, а в горі високо шуміли величезні смереки і буки. Понад самим потоком з обох боків вели проковані в скалах вигідні стежки — також діло Тухольців. Якась дрож проняла Мирославу, коли входила в оту дивовижну “камяну браму”: чи то від пануючого тут холоду, чи від вогкості, чи Бог знає від чого, — вона взяла батька за руку і притиснула ся до нього.

— Яке страшне місце! — сказала вона, зупиняючись у самій тіснині і озираючись кругом та до гори. І справді місце було незвичайне. дике. Протік був вузький, може на три сяжні, не більше, за вширшки, і так гладко прорізаний рвучою гірською водою в лупаковій скалї, що незнаючий був би міг присягнути, що се людських рук робота. А перед самим проходом стояв на сторч величезний камянний стовп, у споду геть підмитий водою і для того тонший а в горі немов головатий, оброслий папоротю та карловатими берізками. Се був широко звісний Сторож, котрий, бачилось, пильнував входу в тухольську долину і готов був упасти на кожного, хто в ворожій цілі вдарив ся-б до сего тихого, щасливого закутка. Сам Тугар Вовк почув якийсь холод за

плечима, зирнувши на того страшного Сто-
рожа.

— Тьфу, яка небезпечна каменяка! — ска-
зав він, — так нависла над самим проходом,
що бачить ся, ось-ось упаде!

— Се сьвятий камінь, боярине, — сказав по-
важно Максим, — йому що весни складають
вінки з червоного огнику, — се наш тухольсь-
кий Сторож.

— Ех, все у вас ваше, все у вас сьвяте, все у
вас тухольське, — аж слухати обридло! —
скрикнув Тугар Вовк. — Немов то поза ва-
шою Тухольщиною вже й сьвіта нема!

— Для нас і справді нема сьвіта, — відмо-
вив Максим. — Ми над усе любимо свій кутик
— колиб так кождий инший любив свій кутик
то певно всі люде жилиб на сьвітї спокійно й
щасливо.

Максим у своїй невинній щирости й не ро-
зумів, як чутко вколов він у серце боярина
тими словами. Він не завважав також, якими
злобними очима позирнув на нього Тугар
Вовк. Звертаючи ся до Мирослави, Максим
мовив далї спокійним, теплим голосом:

— А про той камінь, про нашого Сторожа,
я вам оповім, що чув від батька. Давно то,
дуже давно діялось, ще коли велетні жили в
наших горах. То тут, де тепер наша Тухля
стояло велике озеро; сеся кітловина була ще
зовсім замкнена і тільки через верх текла во-

да. Озеро се було заляте; в нїм не було нічого живого, ні риби, ні хробачка; а котра звірина напилася з нього, мусїла згинутися; а пташина, що хотїла перелетїти понад нього, мусїла впасти в воду і втопити ся. Озеро було під опікою Морани, богинї смерти. Але раз стало ся, що цар велетнів посварив ся з Мораною і щоб зробити їй на перекир, ударив своїм чародїйським молотом о скалу і розвалив стїну, так що вся вода з залятого озера виплила і стратила свою дивну силу. Цїла околиця раптом ожила; дно озера зробило ся плодючою долиною і зазеленїло ся буйними травами та цвїтами; в потоцї завели ся риби, поміж камінєм усяка гадь, у лїсах звїрина, в повітрі птиця. За те розлютилася Морана, бо вона не любить нічого живого, і заляла царя велетнів у отсей камїнь. Але долині самій не могла нічого зробити, бо не могла назад вернути мертвящої води, що виплила з озера; як би була вернула назад усю воду до краплини і заткала отсей в скалї вибитий прохїд, то була би знов царицею наших гір. А так, то хоч цар велетнів і не жие, та про те й Морана не ме вже тут власти. Але цар не зовсїм погиб. Він треває в тїм камени і пильнує сеї долини. Кажуть, що колись Морана ще раз избере свою силу, щоб нею завовувати нашу Тухольщину, але отсей залятий

Сторож упаде тоді на силу Морани і роздавить її собою.

З дивним чужем слухала Мирослава тої повісти; вона глибоко щеміла її в серці, — їй так бажало ся стати під рукою того доброго і животворного царя велетнів до бою з силою Морани; кров живійше заграла в її молодім серці. Як сильно, як горячо любила вона в тій хвили Максима!

А Тугар Вовк, хоч і слухав Максимової повісти, але бачилось, не дуже вірив їй, тільки ще раз обернув ся, позирнув на камяного тухольського Сторожа і з погордою всміхнувся, немов подумав собі: “От дурні смерди, в якій дурниці покладають свою гордість і свою надію!”

Вже наші пішоходи минули вузкий протік тухольського потоку і вийшли на ясний світ. Перед їх очима раптом розкинула ся довга, крутими горами обмежена долина Опору, котре ген-ген сходила ся з долиною Стрия. Сон це вже клонило ся на захід і горячим пурпуром меркотіло в широких хвилях Опора. Тухольський потік скаженими скоками і з лютим шумом гуркотів до долу, щоб скупати ся в Опорі. Його вода, різко відбиваючи в собі захову червоність, виглядала неначе кров, що бурхає з величезної рани. Довкола шуміли темні вже ліси.

Хвилю стояли наші пішоходи, наповаючись

тою безсмертною і живущою красою природи. Максим немов вагував ся на якійсь думці, що так і засіла в його голові і силоміць просила ся на волю. Далі він зібрав ся з відвагою і приблизив ся до Тугара Вовка, тремтячи й червоніючись.

— Боярине-батьку, — сказав він незвичайно м'яким і несьмілим голосом.

— Чого тобі треба?

— Позволь мені бути твоїм найщирішим слугою...

— Слугою? Щож, се не трудно, — прийди з батьком і наймись, коли конче хочеш на службу.

— Ні, боярине, не так ти зрозумів мене... Позволь мені бути твоїм сином!

— Сином? Алеж у тебе є свій батько, і як чую, далеко лїпший, справедливійший і мудрійший від мене, коли завтра буде судити мене!

Боярин гірко, їдовито всьміхнув ся.

— Я хотїв сказати, — поправив ся Максим — хотїв сказати ще не так. Боярине, віддай за мене доньку свою, котру я люблю дужше свого житя, дужше душі своєї!

Грім з ясного неба не був би так перелякав Тугара Вовка, як ті горячі, а при тім прості слова молодого парубка. Він відступив два кроки назад і прошибаючим, з гнівом і погордою змішаним поглядом мірив бідного Ма-

ксима від ніг до голови. Лице його було недобре, аж синє, зуби йому заціпило, губи дрожали.

— Смерде! — скрикнув він нараз, аж дооколичні гори залунали тим проклятим окликом, — що се за слова сьмієш ти говорити до мене? Повтори ще раз, бо се не може бути, щоб я справді чув те, що мені причуло ся.

Грізний крик боярина збудив і в Максима його звичайну смілість і рішучість. Він випростував ся перед боярином, мов молодий, пишний дубчак, і сказав лагідним, але певним голосом:

— Нічого злого я не сказав тобі, боярине, — нічого такого, що би приносило нечесть тобі або твоїй донці. Я просив у тебе руки твоєї доньки, котру я люблю, як її ніхто в сьвіті не буде любити. Не вжеж між твоїм боярським а моїм мужицьким родом така велика пропасть, щоб її любов не могла перегатити? Тай чим жеж ти так дуже висший від мене?

— Мовчи смерде! — перебив його лютим криком Тугар Вовк. — Рука моя судорожно стискає рукоять меча, щоб заткати ним твою глупу гортанку. Одно тільки ратує тебе від моєї мести, — а се те, що ти нині виратував мою доньку з небезпеки. Инакше ляг би ти в тій хвилі трупом за такі слова. І ти, безумний, міг подумати, міг посьміти підносити очі свої до неї, до моєї доньки?... Се за те, що

я й вона говоримо з тобою по людськи, а не копаємо тебе, як собаку! І ти думав, що ратуючи її від пазурів медведя, ти здобув її для себе, як бранку? О ні! Коли-б мало на таке прийти, то волїла-б вона згинутися в кровавих обіймах дикого звіря, ніж мала би тобі дістати ся!

— Ні, боярине, — не так кажи! Волїв би я згинутися в лапах медведя, аніж би мав один її волосок бути ушкоджений.

Мирослава відвернула ся при тих словах, щоб скрити від батька і від Максима довго здержувані сльози, що тепер бризнули з її очий. Але Тугар Вовк не зважав на те і говорив далше.

— І ти, підлий хамів роде, сьмієш рівняти себе зо мною? Зо мною, що вік звікував між князями, вдостойв ся княжої похвали і надгороди за рицарські діла! Моя донька може вибирати собі жениха між найпершими і найславнійшими молодцями в краю, а я мав би да ти її тобі, смердови, до твого тухольського гнізда, де би вона зівяла, зсохла і пропала в нужді? Ні, ні, йди геть, бідний хлопче, ти не сповна розуму, ти сказав свої слова в нападі божевільства.

Максим бачив тепер, що його надії розбиті, що боярин надто високо міряє, надто гордо глядить на нього. Хоч і як тяжко приходилось йому, але ніщо було робити.

— Боярине, боярине, — сказав він сумним теплим голосом, — занадто ти високо підняв ся на крилах гордості, — але уважай! Доля звичайно тих найвище підносить, кого думає найнижше зіпхнути. Не гордуй бідними, не гордуй низькими, не гордуй робучими, боярине, — бо хто ще знає, до котрої хто крилиці прийде воду пити!

— Ти ще сьмієш мені давати науки, гаде? — скрикнув розлючений Тугар Вовк, і очі його заблищали безумним гнівом. — Геть мені з очей, а то, Богом кленусь, не буду ні на що зважав, а просяджу тебе отсим ножем, як просядив нині рано медведя!

— Не гнівай ся, боярине, за слова дурного хлопця, — відповів усе спокійний Максим. — Прощай! Прощай і ти, моя зоре, що блиснула мені так чудово на одну днину, а тепер мусиш на віки для мене померкнути! Прощай і будь щаслива!

— Ні, годі мовчати, — сказала нараз Мирослава, рішучо обертаючись, — я не померкну для тебе, молодче, я буду твоя.

Тугар Вовк мов остовпілий глядів на свою доньку і вже аж тепер не знав, що йому робити.

— Доню, а се що ти кажеш! — скрикнув він.

— Те, що чуєш, таточку. Віддай мене за Максима! Я піду за нього.

— Дурна дівчино, се не може бути!

— Спробуй, а побачиш, що може.

— Ти в горячці говориш, доню, — ти перелякала ся дикого звіря, ти недужа!...

— Нї, таточку, я здорова і скажу тобі ще раз, і кленусь перед онтим ясним сонцем, що сей молодець мусить бути моїм! Сонце, будь свідком!

І вона взяла Максима за руку і горячо прилипла устами до його уст. Тугар Вовк не міг отямити ся, не міг здобути ся на один рух, на одно слово.

— А тепер, молодче, йди домів і не лякай ся нічого. Мирослава присягла, що буде твоєю, і Мирослава зуміє додержати присяги. А ми, таточку, спішімо до дому! Онде в долині наш двір, — а ось і наші гості надходять.

І сказавши се, дивна дівчина, взяла безтямного з дива батька за руку, і пішла з ним долі горою. А Максим довго ще стояв на місці, очарований, щасливий. Вкінці прочунав ся, і впавши лицем на землю, помолив ся заходячому сонцю, так як молили ся його діди й пра діди, як молив ся тайком і його батько. Потім устав і тихою ходою пішов до дому.

III.

За селом Тухлею, зараз же близь водопаду, стояла насеред поля величезна липа. Ніхто

не зятимив, коли її засаджено і коли вона розросла ся така здорова та конариста. Тухля була оселя не дуже давня, і деревина, що росла на тухольській долині, була геть-геть молодша від тої липи; тим то й не диво, що тухольський народ уважав її найдавнішим свідком давнини і окружав великою пошаною.

Тухольці вірили, що тота липа — дар їх споконвічного добродія, царя велетнів, який засадив її власноручно на тухольській долині на знак своєї перемоги над Мораною. З під коріння липи било жерело погожої води, і відтак тихо журчачи по дрібних камінцях впливало до потоку. Се було місце копних зборів тухольської громади, місце сільського віча, котре в старовину являло з себе всю і одну владу у руських громадах.

Довкола липи був широкий, рівний майдан. Рядами стояли на ній до сходу сонця гладкі камені брили, призначені на стільці, де сідали старці громадські, батьки родин. Кілько було таких батьків, стілько й каменних стільців. По за ними було вільне місце. Під липою, над самим жерелом, стояв чотиригранний камінь з проверченою в середині дірою; тут на час ради виставляло ся копне знамено. А обік зроблене було друге підвисшене для бесідника, себто для того, хто в якій будь справі говорив; він виступав із свого місця і входив на се підвисшене, щоб весь народ міг чути його.

На другий день після боярських ловів густо тухольського народа роїло ся по копнім майданї. Гамір ішов по долині. Старці громадські йшли повагом із села один за одним і засїдали на своїх місцях. Шумно збирала ся молодїж і ставала поза ними широким півко-лесом. І жінки сходили ся, хоч не так числен-но: від громадської ради жаден дорослий гро-мадянин, чи муж чи жінка, не був виключений І хоч рішаючий голос мали тільки старці-бать-ки, але при нарадї вільно було й молодїжи й жіноцтву подавати свій голос під розвагу старцям.

Сонце піднялось уже високо на небі, коли з села, остатні за всіми, надійшли закличники несучи перед собою тухольське копне знаме-но. Поява їх викликала загальний шепіт між громадою, а коли вони наблизили ся, все вти-хло. Закличники, тричі поклонивши ся гро-маді, вийшли під липу і познимали шапки з голов. Уся громада зробила те саме.

— Чесна громадо, — відізваля ся заклич-ники, — чи воля ваша нинї радї держати?

— Так, так! — загула громада.

— То нехай же Бог помагає! — сказали во-ни і піднявши високо в гору копне знамено, встромили його в дірку, продовбану в каме-ни. Се був знак, що рада зачата.

Потім устав із свого місця найстарший у зборі, Захар Беркут, і повільним, але твердим

кроком виступив під липу і доторкнувши ся її рукою, наблизив ся до пливучої з її коріння нори і припавши на коліна, помазав собі нею очі й уста. Се була звичайна, стародавня церемонія, що знаменувала очищене уст і прояснене ока, потрібне при таких важнім ділї, як народна рада. По тім він сїв на підвисненім місці, звернений лицем до народа, тоб то до східної сторони неба.

Захар Беркут, се був сивий як голуб, звиш 90-літний старець, найстарший віком у цілій тухольській громаді. Батько вісьмох синів, із яких три сиділи вже разом із ним між старцями, а наймолодший Максим, мов здоровий дубчак між явориною, визначав ся між усім тухольським парубоцтвом. Високий ростом, поважний поставою, строгий лицем, багатий досвідом життя й знанєм людей та обставин, Захар Беркут був правдивим образом тих давних патріархів, батьків і провідників цілого народа, про яких говорять нам тисячолітні пісні та перекази. Не вважаючи на глибоку старість Захар Беркут був іще сильний і кремезний. Правда, він не робив уже коло поля, не гонив овець у полонину ані не ловив звіря в лісових нетрах, — та проте працювати він не переставав. Сад, пасіка й ліки, — се була його робота. Скоро лишень весна завитає в тухольські гори, Захар Беркут уже в своїм саду, копле, чистить, підрізує, щепить і пересаджує

Дивували ся громадяне його знаню в садівництві, тим більше дивували ся, що він не крив ся з тим знанєм, але радо навчав кожного, показував і заохочував. Пасіка його була в лісі, і кожної погідної днини Захар Беркут ходив у свою пасіку, хоч дорога була утяжлива і досить далека. А вже найбільшим добродієм уважали Тухольці Захара Беркута за його ліки. Коли було настане час, між Зеленими святами а сьвятом Купайла, Захар Беркут із своїм наймолодшим сином Максимом іде на кілька неділь у гори за зілем і ліками. Правда, чисті та прості звичаї тодішнього народа, свіже тухольське повітре, просторі та здорові хати і ненастанна, та зовсім не надсильна праця, все те в купі хоронило людий від частих і заразливих хороб. За те частійше лучали ся каліцтва, рани, на які певно ніякий знахар не вмів так скоро і так гарно зарадити, як Захар Беркут.

Але не в тім усім покладав Захар Беркут головну вагу свого старечого житя. “Жите лиш доти має вартість, — говорив він частенько, — доки чоловік може помагати иншим. Коли він стає для инших тягаром, а хісна не приносить їм ніякого, тоді він уже не чоловік а завада, тоді він уже й жити не варт. Хороши мене Боже, щоб я коли будь мав стати ся тягаром для инших і їсти ласкавий, хоч і як заслужений хліб!” Ті слова, то була провідна

золота нитка в житю Захара Беркута. Все, що він робив, що говорив, що думав, те робив, говорив і думав він з поглядом на добро і хосен інших, а поперед усього громади. Громада, то був його сьвіт, то була ціль його життя. Видячи, що медведї та дики часто калїчать худобу й людей у горах, він, ще бувши молодим парубком, задумав навчити ся лїчити рани, і покинувши батьківський дім вибрав ся в далеку, незнайому дорогу до одного славного ворожбита, який, чутка була, вмів замовляти стріли і кров. Але примова того лїкаря показала ся пустою. Захар Беркут, прийшовши до нього, обіцяв йому десять кунниць платити, щоб навчив його своєї примови. Ворожбит пристав, але Захарови не досить було навчити ся на слїпо, він хотїв попереду переконати ся, чи лїк ворожбитів добрий. Він виняв свій ніж і задав собі ним глибоку рану в стегно.

— На, замов! — сказав він до зачудуваного лїкаря.

Примова не вдала ся.

— Е, — сказав лїкар, — се для того не вдає ся, що ти самовільно завдав собі рану. Такої рани замовити не можна.

— Ну, то видно, що кепська твоя примова, і менї її не потрібно. Я потребую такої примови, котра не питала би, чи рана самовільна чи нї, а загоїла-б усяку.

І як стій Захар Беркут покинув ворожбита і пішов далі, розпитувати ліпших лікарів. Довго блукав він по горах і долах, аж поки по році блукання не зайшов до Скитських монахів. Між ними був один, столітний старець, що довгі часи пробував на Афонській горі у Греків і читав там багато старих грецьких книг. Той монах умів чудово лічити рани і брався навчити своєї штуки кожного, хто проживе з ним рік у добрій злагоді і покажеся йому чоловіком щирого серця й чистої душі. Багато вже учеників приходило до старого, вічно задуманого і вічно сумовитого монаха, але ні одного він вподобав, ні один не прожив з ним умовленого року і не виніс його тайників лікарських. Про сього то лікаря прочув Захар Беркут і наважився відбути його пробу. Прийшовши до Скитського монастиря, просив, щоби заведено його до старця Акинтія, і отверто розповів йому про ціль свого приходу. Сивобородий, понурий дід Акинтій прийняв його без суперечки — і Захар вибув не рік, а цілі три роки. Він вернув ся зо Скита новим чоловіком; його любов до громади стала ще горячійшою і сильнішою, його слова пили кристалевою, чистою хвилею, були спокійні, розумні і тверді як сталь, а против усякої неправди острі як бритва. В своїй чотиролітній мандрівці Захар Беркут пізнав сьвіт, був і в Галичі і в Києві, бачив кня-

зїв і їх діла, пізнав вояків і купців, а його простий, ясний розум складав усе бачене й чує, зерно до зерна, в скарбницю памяти, як матеріали для думки. Він повернув ся з мандрівки не тільки лікарем, але й громадянином. Бачучи по долах, як князі та їх бояри силують ся ослабити і розірвати громадські вільні порядки по селах, щоб опісля роз'єднаних і розріжнених людей тим легше повернути в невольники й слуг, Захар Беркут переконав ся, що для його братів селян нема иншого ратунку й иншої надії, як тільки добре уладжене і розумне ведене та розвиване громадських порядків громадської спільности та дружности. А з другого боку від старця Акинтія і від инших бувалих людей він чимало наслухав ся про громадські порядки в північній Руси, в Новгороді, Пскові, про добробут і розцвіт тамошних людей, і все те запалювало його горячу душу до бажання — віддати ціле своє житє на поправу й скріплене добрих громадських порядків у своїй рідній Тухольщині.

Сімдесять літ минуло від того часу. Мов стародавній дуб-велитень стояв Захар Беркут серед молодого покоління і міг тепер бачити плоди своєї довголітньої діяльності. І певно не без радости міг він глядіти на них. Мов одна душа стояла тухольська громада дружно в праці і вживанню, в radoсах і в горю. Громада була для себе і судією і впорядчиком

у всьому. Громадське поле, громадські ліси не потребували сторожа — громада сама, вся і завсїди, бачно берегла своє добро. Бідних не було в громадї; земля достачала пожитку для всїх, а громадські шпїхлїрі та стодоли стояли завсїди отвором для потребуючих. Князї і їх бояри зависливим оком глядїли на те житє, в яким для них не було місця, в яким їх не потребували. Раз у рік їздив в Тухольщину князївський збірщик податків і громада старалась як найборше позбути ся немилого урядового гостя: через день або два він виїздив обвантажений усяким добром — бо податки в великій мїрі платили Тухольцї натурою. Але в Тухольщинї збірщик князївських податків не був таким самовладним паном, як по інших селах. Тухольцї добре уважали, що належить ся збірщикови, а що князеви, і не пускали йому зробити над ними нїякого надужитя.

Але не тільки в самїй Тухольщинї видний і спасенний був вплив Захара Беркута; його знали люди на кільканайцять миль довкола, по руським і угорським боцї. Тай то знали його не лиш як чудовного лїкаря, що лїчить рани і всякі болїсти, але й не менше як чудовно го бесїдника та порадника, котрий “як заговорить, то немов Бог тобі в серце вступає”, а як порадить, чи то одному чоловікови, чи й цїлій громадї, то хоч цїлий майдан старцїв на-

бери, то й ті в купі певно лїпшої ради не при-
думають. Від давна Захар Беркут прийшов
був до того твердого переконання, що як чоло-
вік сам один серед громади слабій і безрад-
ний, так і одна громада слаба, і що тільки спі-
льне порозумінє і спільне діланє многих сусїд-
них громад може надати їм силу і може в кож-
дій громаді поокремо зміцнити свободні поря-
дки громадські. Тож ніколи, працюючи всі-
лякими способами для своєї Тухольщини, За-
хар не забував і про сусїдні громади. Він за
молодших часів часто ходив по громадах, бу-
вав на їх копних зборах, старав ся пізнати до-
бре їх потреби й людий, і всюди ради та на-
мови його змагали до одного: до скріплення
дружніх, товариських і братерських звязків
між людьми, в громадах і між громадами в су-
сїдстві. А звязки ті були тоді ще досить жи-
ві й сильні; ще розїдлива князївщина та бояр-
щина не здужала була порозривати їх до реш-
ти, — тому й не диво, що під проводом так у-
сіми любленого, так досьвідного і громадсько-
му ділу відданого чоловіка, як Захар Беркут
ті звязки живо відновили ся і зміцніли. Осо-
бливо звязок з руськими громадами по угор-
ським боці був дуже важним ділом для Тухоль-
щини, ба й для цілої стрийської верховини,
богатої вовною та кожухами, та за те досить
убогої на хлїб, якого мали подостатком загір-
ні люди. Отже-ж то одним із головних ста-

рань Захара було — провести зі своєї Тухольщини просту і безпечну дорогу на угорський бік. Довгі літа він носив ся з тою гадкою, переходив здовж і в шир тухольські полонини, розмірковуючи, куди-би найліпше, найбезпечнійше і з найменшим коштом можна провести дорогу, а заразом старав ся звільна й ненастанно наклонювати верховинські громади по однім і другім боці Бескиду до того діла. При кожній нагоді, на кожній громадській раді він не залишав доказувати користь і потребу такої дороги, поки вкінці не добив ся сього. Більше як десять громад з близшої й дальшої околиці прислали до Тухлі своїх виборних на громадську раду, на якій мало обговорюватись побудоване нової дороги. Се був радісний день для Захара. Він не тільки приняв раду сам повитичувати, куди має йти дорога, але також через весь час, поки вона мала будувати ся, взяв ся надзирати за роботою, а окрім того виправив чотирьох своїх синів до роботи, а пятий його син, коваль, мав із своєю кузнею все бути на місці роботи для направи потрібних знарядів. Кожда громада висилала по кільканайцять робітників, із запасом свого хліба й своєї страви, — під проводом невтомного Захара дорога була збудована в однім році. Користи її відразу для усіх стали очевидні. Зв'язок з богатими ще тоді угро-руськими громадами оживив усю вер-

ховину; почала ся жива і обопільно хосенна обміна здобутків праці: туди йшли кожухи, сир овечий, та й цілі отари на заріз, а відтам пшениця, жито та полотна. Але не тільки для такого обмінного торгу була вигідною тухольська дорога; вона була також проводом для всіляких вістей про жите громад по однім і по другім боці Бескида, була живою ниткою що вязала до купи дітий одного народа, розбитих між двома державами.

Правда, тухольська дорога була не перша така нитка. Давнійша і колись далеко славнійша була дуклянська дорога. Але галицько-руським князям вона з многих причин не злюбила ся, менше може для того, що піддержувала живий звязок між громадами по сім і по тім боці Бескида та через те скріплювала в одних і в других вольні громадські порядки, як радше для того, що туди частенько мадярські королі й дуки впадали з військами до Червоної Руси. От тому то галицькі та перемиські князі старались коли не зовсім замкнути, то бодай укріпити тоту входову браму в свої границі, а звісно, що таке “укріплене”, зробле не по державному і для державних цілій, мусіло вийти на шкоду громад і громадської самоуправи. Князі понасаджували здовж дуклянської дороги своїх бояр, понадаровували їм із громадських земель просторі ґрунти її посідища і вложили на них обовязок — пиль-

нувати дуклянської брами, в разї воєнного на паду спиняти неприятеля воєнними дружинами, набраними з околичних громад, а також засїками, себто деревляними та камяними запорами, що ними в тїсних місцях завалювано дорогу, чинячи її при якій-такій оборонї зовсім непрохідною для ворожих вояків. Розуміє ся, що ті обовязки цілим своїм тягаром спадали на селян, на громади. Вони не тільки тратили часть своїх споконвічних земель, на яких розсїдали ся бояри, але мусїли крім того ставити варту, давати дружинників та слуг боярам, робити засїки, ба, в разї воєнного часу піддані були зовсім боярським розказам і боярському судови. Очевидна річ, боярин обдарований такими широкими правами ставав ся силою в селї і зовсім природно дбав про побільшене й укріплене своєї сили. Щоб забагатїти, бояри закладали на шляху свої власні засїки-рогачки і побирали з них і в спокійних часах оплату від усякого проїзжого, а се мусїло спинити живий рух по дуклянській дорозї, ослабити живі звязки між громадами. А рівночасно з ослабленем тих звязків мусїв іти й упадок вічевих, вільних порядків у самих громадах. Власть боярська не могла й не хотїла обїк себе терпіти другої, громадської власти; між боярами а громадами мусїло прийти до довгої й тяжкої боротьби, яка вкінці випала на некористь громад. Правда, в тїм часї,

коли йде наше оповіданє, борба тота ще далеко не була скінчена, а декуди, в відлюдних гірських селах ще й зовсім не почала ся, — і се були, можна сказати напевно, найщасливіїші закутки тодішньої Руси. До таких щасливих закутків належала й Тухольщина, а дорога, проведена через Бескид на Угри на довгі часи забезпечила її добробуток. Тухольська дорога не була ще в руках боярських, була вільна для кожного, хоч громадяне сумежних з нею селищ, як червоноруського так і угорського боку, пильно стерегли її від усякого ворожого нападу і давали собі взаїмно знати про всяку грозячу небезпеку, яку таким способом відбивано завчасу і тихо, сполученими силами всіх заінтересованих тим ділом громад. Не диво про те, що лежачи при тій дорозі, на середині між Угорщиною й Підгірєм, Тухольщина раз у раз підносила ся не лише добрим побутом, але й свободним громадським ладом. Своїм приміром вона осьвіжувала і піддержувала всю дооколичну верховину, а особливо ті села, в яких уже були княжі бояри і в яких почалась уже руйнуюча боротьба між давнім громадством а новим панством. Горяче слово і велика повага Захара Беркута причинювали ся не мало до того, що поки більша часть громад держала ся добре в тій боротьбі, бояри не могли так швидко розширювати своєї власти, як їм сего бажало ся, і му-

сїли жити в добрій злагоді з громадами, підлягаючи в часах супокою їх копним судам і засїдаючи в них поруч з іншими старцями, як рівні з рівними. Але такий стан був боярам дуже немилий; вони ждали воєнного часу, як не знати якого празника, бо тоді всміхала ся їм надія — від разу захопити всю владу у свої руки, а при тій нагоді розбити до крихти ненавистні громадські порядки, так аби раз захоплена влада уже не потребувала виходити з їх рук. Але часу воєнного не було. Володар Червоної Руси князь Данило Романович, хоч і який був ласкавий для бояр — не то що його батько — але допомогти їм багато не міг, зайнятий то стараннями о королівську корону, то спорами князів, що дерлись за великокняжий київський престол, а найменше забезпечуванем свого краю против нового, досі нечуваного ворога, Монголів, що перед десятима роками, мов страшна громова хмара появились були на східних границях Руси, в наддонських степах, і побили зібраних руських князів у страшній і дуже кровавій битві над рікою Калкою. Але з над Калки нагло, немов наполошені хоробрістю Русичів, вони вернули назад, і ось уже десятий рік минав, а про них не було нічого чути. Тільки глуха тривога ходила по народі, мов горяча вітрова хвиля ходить по дозріваючій житі, і ніхто не знав, чи хвиля уляже ся, чи може нажене з со-

бою грізну, градову тучу. А найменше знали се й надіялись сього князї та бояри. Вони спокійно по погромі над Калкою прийняли ся за свою давню роботу — спори за наслідє престолів і підкопуване свободних та самоуправних громадських порядків. Нерозумні! Вони підривали дуба, котрий годував їх своїми жолудями! Колиб були свою власть і свою силу повернули на скріплюване, а не на підкопуване тих порядків по громадах і живих звязків між громадами, то наша Русь певно не була-б упала під стрілами та топорами Монголів, але була-би остояла ся проти них, як глибоко вкорінений дуб-велитень остоює ся проти осїнної бурі!

Щаслива була Тухольщина, бо доси якось обминали її неситі очі князїв і бояр. Чи то длятого, що лежала так віддалїк від сьвіта, межі горами та скалами, чи може для того, що надто великого богацтва в нїй не було. Досить того, що бояри якось не мали охоти затїсувати ся в той закуток. Але і се щастє не було вічне. Нараз одної гарної днини заїхав у тухольські гори боярин, Тугар Вовк і не кажу чи нїкому ані слова, почав на горбі над Опором, віддалїк від Тухлї, але на тухольськїм ґрунтї будувати собі дім. Тухольцї з зачудування зразу мовчали і не спиняли нового гостя далї почали допитувати ся його, хто він, відки і за чим приходить сюди?

— Я боярин князя Данила — гордо відповідав їм Тугар Вовк. — За мої заслуги князь надгородив мене землями й лісами в Тухольщині.

— Алеж се землі й ліси громадські! — відповідали йому Тухольці.

— Се мене нічого не обходить, — відказував боярин, — ідіть і в князя допоминайте ся. Я маю його грамоту і більше нічого знати не хочу!

Тухольці кивали головами на такі боярські слова і не казали нічого. А боярин тимчасом починав собі все з горда. Все похваляв ся княжою ласкою та княжою волею, хоч зрештою на разі й не стісняв ні в чім Тухольців і не мішав ся в їх громадські діла: Тухольці, а особливо молодші, з разу чи то з цікавості, чи з звичайної гостинності, частенько сходили ся з боярином і робили йому деякі прислуги, — аж нараз, мов сокирою втяв, перестали ходити і очевидно зовсім уникали його. Се зразу здивувало, а далі й розсердило боярина, і він почав тепер чинити Тухольцям усякі пакости. Дім його стояв як раз над тухольською дорогою, і він, ідучи за приміром иньших бояр, поставив на дорозі величезну рогачку і жадав від проїжих для себе мита. Та Тухольці були тугий народ. Вони почули від разу, що тут починає ся рішуча боротьба, і поставили за радою Захара Беркута стояти твер-

до і невідступно при своїх правах до крайної крайности. Зараз тиждень по виставленю рогачки вислала тухольська рада громадська своїх відпоручників до Тугара Вовка. Відпоручники завдали йому коротке і рішуче питання:

— Що робиш, боярине? За що спираєш до рогу?

— Так мені хоче ся! — відповів гордо боярин. — Коли вам кривда, то йдіть жалуйтеся на мене до князя.

— Алеж се дорога не княжа, а громадська.

— Се мене нічого не обходить!

З тим відпоручники й віддалили ся, але зараз по їх відходї прийшла з Тухлі ціла ватага сільської молодїжи з сокирами і тихесенько порубала рогачку на дрібні кусні, наклала з неї огонь і спалила її недалеко від боярського двора. Боярин лютив ся на своїм дворі, кляв поганих смердів, але супротивляти ся їм не мав смілости, і на разї не робив уже другої рогачки. Перший напад на громадські права був відбитий, але Тухольці не радували ся завчасно, — вони добре знали, що се тільки перший напад і що за ним треба надїятись інших. І справді так воно стало ся. Одного дня прибігли до Тухлі вівчарі, голосячи сумну вість, що боярські слуги згоняють їх із найкрасшої громадської полонини. Не встигли вівчарі до ладу розказати свого, коли в тім прибігли гро

мадські лісничі, кажучи, що боярин відмірює і запальковує для себе величезний кусень найкрасшого громадського ліса. Знов громадська рада вислала відпоручників до Тугара Вовка.

— За що, боярине, кривдиш громаду?

— Я беру тільки те, що мені мій князь дарував.

— Алеж се не княжі, а громадські землі! Князь не міг дарувати того, що до нього не належить.

— Ну, то йдїть на князя жалуйте ся, — відказав їм боярин і відвернув ся від них.

Від тої пори почала ся правдива війна між боярином і Тухольцями. То раз Тухольці зженуть боярські стада зі своїх полонин, то боярські слуги зженуть тухольські отари. Ліса, загарбаного боярином, стерегли і громадські і боярські лісничі, між котрими нераз приходило до сварки і бійки. Се лютило боярина чим раз дужше, і він вкінці казав убивати тухольську худобу придибану на загарбаних полонинах, а одного громадського лісничого, придибаного в заграбленім лісі, велїв привязати до дерева і сікти терновими різками мало що не на смерть. Сього було вже за много тухольській громадї. Многі голоси обізвали ся за тим, аби по давньому звичаю до боярина приложити закон про непокірного і шкідливого громадянина, розбійника та зло-

дїя, і вигнати його з обсягу громадських земель, а дїм його зруйнувати до тла. Велика часть громадян пристала на се, і певно, що круто прийшлось би було тоді бояринови, коли-б Захар Беркут не був висловив тої думки, що не належить ся засуджувати нікого, не вислухавши вперед його оправдання, і що справедливість домагає ся закликати боярина поперед усього на громадський копний суд, дати йому можність витолкувати ся, і аж потім поступати з ним так, як осудить громада при повнім спокою й розвазі. Тої розумної ради послухала тухольська громада.

Певно ніхто в нинішнім зборі не розумів так добре важности сеї хвилі, як Захар Беркут. Він бачив, що тут ціле дїло його життя важить ся на вістрю громадського засуду. Тай коби то в тім засуді ходило лиш о просту справедливість, то Захар Беркут був би спокійний і покладав ся-б у повні на громадський розум. Але тут приходило ся розважати — перший раз на тухольським копнім суді — також інші, посторонні, а безмірно важні обставини, що запутували справу майже до безвихідности. Захар розумів добре, що засуд, чи прихильний чи не прихильний для боярина грозить громадї великою небезпекою. Прихильний засуд, значить признанє не так права, як сили по стороні боярина, раз на завсїди упокорить перед ним громаду, віддасть йому в руки не тільки загарбані ліси й полонини,

але й у громаду, буде першим зайтяж-шим виломом у вільнім громадським устрою, над якого відновленем і скріпленем він ненастанно трудився протягом сімдесятьох літ. А неприхильний засуд, що вирече прогнане боярина з громади, грозить також немалою небезпекою. Ануж боярин зуміє підмовити князя, розбудити його гнів, переконати його, що Тухольці — бунтівники? Се може стягнути велику бурю або й цілковиту руїну на Тухольщину, як подібні засуди кілька разів уже стягали руїну на інші громади, що їх князі uznawali за бунтівничі і віддавали боярам та їх дружинам на розграблене та на знищене. Обаті важкі виходи нинішньої ради наповняли серце старого Захара великим сумом, і він щиро молився духом перед почином ради до великого Дажбога-Сонця, щоб той просвітив розум його й його громади і дав їм знайти праву стежку серед усіх тих трудностей.

— Чесна громадо! — так зачав він свою бесіду. — Не буду від вас скривати, тай впрочім ви й самі то добре знаєте, які важкі і великі діла чекають сьогодні нашого громадського розсуду. Коли поглядаю на те, що довкола нас робить ся і що нам грозить, то так і здається мені, що наше дотеперішнє спокійне громадське жите пропало безповоротно, що тепер наступає для нас усіх пора — показати на ділі, в боротьбі, чи наші громадські поряд-

ки справді міцні й добрі, чи можуть видержати надходячу важку бурю. Яка се буря надходить на нас, і то не з одного боку, се ви знаєте і почуєте ще ширше на нинішній радї, тож про се я тепер не потребую говорити. Я хотїв би тільки показати вам і вбити незнищимо в вашу тямку те становище, на яким би нам по моїй думцї, треба стояти, твердо стояти до крайної крайности. А в тім і тут ні я, ні ніхто другий не має власти над вами; схочете, то послухаєте, а не схочете — воля ваша! Тільки кож кажу вам, що сьогодні ми стоїмо на розстайній дорозї, сьогодні нам прийдесть ся вибрати: сюди чи туди. Тож годить ся нам, людям старим і досвідченим, добре вияснити собі той вибір і ті дороги, на які він може повести нас, і те місце, на котрім ми стоїмо тепер!

— Погляньте, чесна громадо, на те наше копне знамено, котре від пятьдесятьох літ чує наші слова і бачить наші діла. Чи знаєте ви, що виражають його знаки? Сьвяті і поважні старці, батьки наші, зробили його і передали менї його значіне. — Захаре, — сказали вони, — колись, у хвилї найгрізнійшої небезпеки, коли жите наверне супротивну хвилю на громаду і загрозить їй порядок, — тоді ти відкриєш громаді, що значить се знамено, а zarazом відкриєш, що на нїм спочиває наше і нашого Духа-опікуна благословенство, що відступлене від тої дороги, яку вказує те зна-

мено, буде найбільшим нещастем для громади, буде початком її цілковитого упадку!

Захар утих на хвилю. Його бесіда зробила велике вражінє на всіх громадян. Усіх очі звернені були на знамено, що на високій жердці, встромленій у камінь, стояло перед громадою, блискотіло срібною оковою на своїх кілцях і повівало кармазиною хоругвою, немов переливалось живою кровю.

— Я доси не говорив вам про се нічого, — говорив Захар дальше, — бо часи були спокійні. Але сьогодні пора се зробити. Глядіть на нього, на се знамено наше! З одного здорово го пня вироблений весь той суцільний ланцюх сильний і немов замкнутий у собі, а прецінь свободний в кождім поединчім колісці, готовий прийняти всякі звязки. Сей ланцюх, то наш руський рід, такий, який вийшов з рук до брих, творчих духів. Кожде колісце в тім ланцюсі, то одна громада, нерозривно, з самої природи звязана з усіми иншими, а проте свободна сама в собі, немов замкнена сама в собі. живе своїм власним житєм і вдовольє свої потреби. Тільки така суцільність і свобода кождої поодинокій громади робить усю цілість суцільною й свобідною. Нехай тільки одно колісце трісне, розпаде ся само в собі, то й цілий ланцюх розпаде ся, одноцілий його звязок розірве ся. От так і упадок вольних громадських порядків в одній громаді стає ра-

ною, котра приносить недугу, а то й заразу для цілого тіла нашої сьвятої Руси. Горе громаді, котра добровільно станесь тою раною, котра не ужие всіх сил і способів, щоб удержати себе при здоров'ю! Ліпше би було такій громаді щезнути з лиця землі, запасти ся в безодню.

Останні слова Захара, сказані грізним, піднесеним голосом, приглушили в ушах слухачої громади шум водопаду, що недалеко гримав собою о камінь і мов живий стовп кришталю, граючи проти сонця всіми барвами веселки, видавав ся блискучою пасмугою понад головами громади. Захар говорив далше:

— Гляньте ще раз на те знамено! Кожде колісце його ланцюха сковане блискучими срібними оковами в гарні узорі. Окови ті не обтяжають колісця, а додають йому оздобу й тривкості. Так само кожда громада має свої дорогоцінні установи і порядки, породжені потребами, упорядковані розумом мудрих батьків наших. Порядки ті сьвяті, але не для того, що давні, що батьками нашими уладжені, тільки для того, що свободні, що не вяжуть ні кого доброго в добрім діланню, а вяжуть лиш злого, що хотів би шкодити громаді. Порядки ті не вяжуть і громаду, а тільки додають їй сили і власти для охорони всього, що добре і хосенне, а для знищення всього, що зле і шкід-

дне. Коли-б не ті срібні окуви, деревляні об-
ручки легко могли би потріскати і вся одноці-
лість ланцюха пропала би. Так само як би не
наші сьвяті громадські установи, то й уся гро-
мада пропала би. Уважайтеж, чесна грома-
до! Злодійські руки простягають ся, щоб об-
дерти ті срібні окуви з нашого колісця, щоб
ослабити і ногами потоптати наш громадсь-
кий лад, при яким нам так добре жило ся!

— Ні, ми не попустимо їм того! — крикну-
ла разом однодушно громада. — Станемо в
обороні своєї свободи, хоч би прийшлось нам
і остатню краплю крови пролити!

— Добре діти! — сказав зворушений Захар
Беркут, — так воно й треба! Вірте мені, се
дух нашого великого Сторожа прорік із вас!
Ви його силою вгадали значіне тої хоругви,
що повіває на нашім знамені. Чому вона чер-
вона? Бо значить кров! До остатньої краплі
крови повинна боронити громада своєї свобо-
ди, свого сьвятого ладу! І вірте мені, недале-
ко та хвиля, котра справді запотребує від нас
крови! Будьмо готові й її пролити в своїй о-
бороні!

В тій хвилі очи всіх громадян немов на да-
ний знак звернули ся в сторону села.

Там на шляху, що вів від села попри водо-
пад у гори, показала ся невеличка громада пи-
шно побудованих, оружних людей. Се йшов
у всій своїй пишноті на тухольську раду боя-

рин Тугар Вовк зі своєю дружиною. Не вважаючи на горячу весняну днину боярин був у повній рицарській зброї: в панцирі з залізної, блискучої бляхи, в таких же набедренниках і наголінниках і в блискучім спіжевім шоломі з розвіяною поверх нього китою з когутячих косиць. При боці у нього теліпався в піхві тяжкий боевий меч, через плечі перевішений був лук і сайдак зі стрілами, а за поясом стримів топір, блискучий широким сталевим вістрем і бронзою набиваним обухом. Поверх усеї тої страшної зброї на знак супокійного свого наміру боярин накинув вовчу шкіру, з пащею переробленою в заціпку на груди, і з лабами, що острими кіхтями обхапували його пояс. Докола боярина йшло десять вояків, лучників і топірників, повбраних у такі-ж вовчі шкіри, але без панцирів. Мимоволі стрепенулася тухольська громада, побачивши наближене тої вовчої дружини; всі зрозуміли, що се власне й є той ворог, який напосівся на їх свободу й незалежність. Але поки що вони ще не надійшли, а Захάρ кінчив свою бесіду.

— Ось надходить боярин, котрий хвалиться, що з милости для нього князь подарував йому наші землі, нашу свободу, нас самих. Ба чте, як гордо виступає він у тім почуттю княжої милости, в тім почуттю, що він княжий слуга, що він раб! Нам не потрібно милости від

боярина і нізачо ставати нам рабами — се причина, длячого він ненавидить нас і прозиває нас смердами. Але ми знаємо, що гордість його пуста і що правдиво свобідному чоловікові личить не гордість, а супокійна повага та розум. Захуйте-ж проти нього ту повагу і той розум, щоб не ми упокорили його, а сам він у глибині свого сумління почув себе упокореним! Я скінчив.

Тихий шепіт вдоволення і радісної рішучості пройшов по громаді. Захар сів на своє місце. Хвилю стояла мовчанка на майдані, поки Тугар Вовк не наблизився до ради.

— Здорові були, громдо! — сказав він, дотикаючи рукою свого шолома, але не знімаючи його з голови.

— Здоров будь і ти, боярине! — відповіла громада.

Тугар Вовк гордим, безпечним поступом вийшов перед громаду і ледво окинувши її оком проговорив:

— Ви кликали мене перед себе — і ось я. Чого хочете від мене?

Слова ті сказані були різким, гордим голосом, котрим боярин очевидно хотів показати громаді свою висшість. При тім він не дивився на громаду, але обертав у руках свій топір і немов любувався блиском його вістря та обуха, показуючи явно, що глибоко погорджує цілою тою радою.

— Ми закликали тебе, боярине, перед суд громадський, щоб, заким осудимо твої поступки, вислухати твого слова. Яким правом і в якій цілі ти робиш кривду громадї?

— На суд громадський? — повторив немов зачудований Тугар Вовк, обертаючись лицем до Захара. — Я княжий слуга і боярин. Ніхто не має права судити мене, окрім князя і рівних мені бояр.

— Про се, боярине, чий ти слуга, ми не будемо з тобою сперечати ся, — се нас нічого не обходить. А про твоє право поговоримо пізнійше. Тепер тільки будь ласкав сказати нам відкіля прийшов ти в наше село?

— Зі столичного княжого міста Галича.

— А хто велів тобі йти сюда?

— Мій і ваш пан, князь Данило Романович.

— Говори про себе, а не про нас, боярине! Ми вольні люди і не знаємо ніякого пана. А чого-ж велів тобі твій пан йти в наше село?

Лице боярина облило ся червоною пасмугою злости при тих словах Захара. Хвилю він вагував ся, чи відповідати дальше на його допитування, далі погамував свій невчасний гнів.

— Він велів мені бути сторожем його земель і його підданих, воеводою й начальником Тухольщини, і дав мені і моїм потомкам у вічне посідане тухольські землі в надгороду за мою вірну службу. Ось його грамота, його печать і підпис!

При тих словах боярин гордим рухом руки виняв із за широкого ремінного пояса княжу грамоту і підняв її в гору, показуючи громаді.

— Сховай свою грамоту, боярине, — сказав спокійно Захар, — ми не вміємо її читати, а печать твого князя для нас не закон. Радше сам ти скажи нам хто се такий, той твій князь.

— Як то? — крикнув здивований боярин, — ви не знаєте князя Данила?

— Ні, не знаємо ніякого князя.

— Володаря всіх земель, усіх осель і міст від Сяну аж до Дніпра, від Карпат аж до устя Буга?

— Ми не видали його ніколи і у нас він не володар. Адже пастух, володар отари, стереже її від вовка, гонить її в спеку полудня до холодного потоку, а в холод ночі до теплої безпечної кошари. А князь чи робить се зі своїми підвладними?

— Князь робить з ними ще більше, — відповів боярин. — Він дає їм мудрі права і мудрих судіїв, посилає їм своїх вірних слуг, аби боронили їх від ворога.

— Не по правді сказав ти се, боярине, — замітив строго Захар. — Бач, сонце на небі закрило своє ясне лице, щоб не слухати твоїх кривих слів! Мудрі права наші походять не від твого князя, а від дідів і батьків наших. Мудрих судіїв княжих ми не видали доси і жили тихо, в згоді й ладі, судячись самі грома-

дським розумом. Батьки наші з давна вчили нас: один чоловік — дурень, а громадський суд — справедливий суд. Без княжих воєвод жили наші батьки, жили й ми доси і, як бачиш хати наші не попустошені і діти наші не забра ні до ворожої неволі.

— Так було доси, але від тепер не так буде.

— Як буде від тепер, сього ми не знаємо і ти, боярине, не знаєш. Одно ще тільки скажи нам: твій князь чи справедливий чоловік?

— Весь світ знає і подивляє його справедливість.

— То він певно і тебе вислав, щоб ти в наших горах насаджував справедливість?

Боярин змішав ся сим простим питанням, але по хвилевім ваганню сказав:

— Так.

— А як думаєш, боярине, чи справедливий може несправедливо кривдити своїх підвладних?

Боярин мовчав.

— Чи може він несправедливими поступками насадити в їх серцях справедливість і кривдючи їх зєднати для себе їх любов і повагу?

Боярин мовчав, граючись вістрем свого гопора.

— Гляди-ж, боярине, — закінчив Захар. — Уста твої мовчать, але сумління твоє каже, що се не може бути. А прецінь же твій справедливий князь зробив се з нами, з нами котрих

він не бачив і не знає, котрих добром і щастем він турбує ся, котрі йому не вчинили нічого злого, але навпаки, що року складають йому богату данину. Як він міг се зробити, боярине?

Тугар Вовк блиснув гнівно очима на Захара і сказав:

— Плетеш дурниці, старий. Князь нікого не може скривдити!

— А прецінь нас скривдив, оттою самою грамотою, котрою ти так хвалиш ся! Бо зважай лишень: чи не скривдив би я тебе, як би без твоєї волі зняв із тебе оттой блискучий панцир і дав його моїму синові? А таке саме діло зробив твій князь із нами. Що для тебе панцир, то для нас земля й ліс. Від віків ми вживали їх і берегли, як ока в голові, — а тут нараз приходиш ти в імени свого князя і кажеш: “Се мое! мій князь дав мені се в надгороду за мої великі заслуги!” І проганяєш наших пастухів, убиваєш нашого лісничого на нашій власній землі! Скажи-ж, чи можемо ми уважати твого князя справедливим чоловіком?

— Ти помилив ся, старче! — сказав Тугар Вовк. — Усі ми — власність князя, зі всім що маємо, з худобою й землею. Князь один вільний, а ми його невольники. Його ласка, то на ша воля. Він може зробити з нами, що хоче.

Мов удар обуха в тімя, так оглушили ті сло

ва Захара Беркута. Він похилив свою сиву голову до долу і довгу хвилю мовчав, не знаючи, що й казати. Мертвецьки понуро мовчала й уся громада. Вкінці Захар устав. Лице його ясніло. Він підніс руки до гори, до сонця:

— Сонце преясне! — сказав він, — ти благотворне, вольне сьвітило, — не слухай тих огидних слів, які осьмілився сей чоловік сказати перед твоїм лицем! Не слухай їх, забудь що вони сказані були на нашій, доси й помислом таким не оскверненій землі! І не карай нас за них! Бо безкарно ти не пропустиш їх, то знаю. І коли там, у тім Галичі, довкола князя, наплодилось багато таких людей, то ти зітри їх із лица землі, але за кару не погуби разом із ними всього нашого народа! — І по тім Захар успокоївся, сів і знов звернув ся до боярина.

— Ми чули, боярине, твоє переконане — сказав він. — Не повторяй його другий раз перед нами, нехай воно при тобі лишає ся. Послухай же тепер, яка наша думка про твого князя. Послухай і не прогнівай ся! Сам бачиш і знаєш, що вітця й опікуна ми в нім бачити не можемо. Отець знає свою дитину, її потреби й бажання, а він не знає і не хоче знати. Опікун береже свого підручного від ворога і від усякої шкоди, — князь не береже нас ні від слоти ні від тучі, ні від граду, ні від ме-

дведя, — а се наші найгірші вороги. Правда, голосить, що береже нас від нападів угорських вояків. Але як береже нас? Насилаючи на нас іще гірших ворогів, ніж Угри — своїх неситих бояр з їх дружинами. Угри нападуть, заберуть, що можна, і підуть; боярин як нападе, то вже й осяде і не вдоволить ся ніякими добичами, а рад би нас усіх на віки поробити рабами. Не вітцем і опікуном ми вважаємо твого князя, але карою божою зісланою на нас за гріхи наші, від якої мусимо відкупувати ся щорічними данинами. Чим менше ми про нього знаємо а він про нас, тим ліпше для нас. І коби вся наша Русь могла позбути ся сьогодні його з усіма його ватагами, то певно була би ще щаслива і велика.

З дивним чутем у серці слухав Тугар Вовк тих горячих слів старого бесідника. Хоч вихований при княжім дворі і зіпсований гнилю та підлотою, він усе таки був рицар, вояк, чоловік, і мусів відчути серцем хоч крихту того чуття, яке так сильно порушувало серце Захара Беркута. А при тім же він далеко не по щирій совісти виповідав уперед свої слова про необмежену власть князя; його душа й сама нераз бунтувала ся проти тої влади, а тут він тільки хотів заслонити показом на княжу власть свої власні забаги такоїж влади. Не диво, що слова Захара Беркута запали йому глибше в душу, ніж він сам того бажав.

Він перший раз зі щирим подивом глянув на нього, але zarazом і жаль йому зробило ся то го велитня, якого упадок, по його думці, був близький і неминучий.

— Старче, старче, — жаль мені твого сивого волоса і твого молодечого серця. Довгий час прожив ти на світі, здаєть ся навіть, що занадто довгий! Живучи серцем у давнині і в горячих думках молодости, перестав ти розуміти нові, теперішні часи, їх погляди та потреби. Те, що було давно, не мусить бути й тепер ані вічно. Все, що живе — переживає ся. Пережили ся й твої молодечі думи про свободу. Важкі тепер часи надходять, старче! Вони домагають ся конечно одного, сильного володаря в нашім краю, котрий би в однім осередку згромадив і в свою руку уняв усю силу цілого народа для оборони його перед ворогом, що надтягає зі сходу сонця. Ти, старче, не знаєш усього того, і тобі здаєть ся, що давні часи ще тривають.

— І тут ти помилив ся, боярине, — сказав Захар Беркут. — Не подоба старому вдавати ся в молоді мрії, а на сучасність жмурити очі. Але-ж тричи не подоба йому помітувати ся добрим для того, що воно старе, а хапати за лихе для того, що воно нове. Се звичай молодиків, і то зле вихованих молодиків. Ти закидаєш мені, що я не знаю того, що дїє ся довкола нас. А тимчасом не знати ще, хто з

нас двох більше і докладнійше се знає. Ти натякнув мені на страшного ворога, що грозить нам зі сходу сонця, і висловив думку, що наближене того ворога вимагає згромадження всеї народної сили в одних руках. Тепер я скажу тобі, що я знаю про того ворога. Правда, боярине, до тебе вчора прибіг княжий післанець, який оповістив тебе про новий напад страшних Монголів на нашу країну, про те, що вони по довгій опорі заняли Київ і зруйнували його до тла і тепер величезною хмарою тягнуть на наші червоноруські землі. Ми, боярине, знали се ще перед тижнем, і знали про княжого післанця виправленого в отсі сторони, та про його вісти. Княжий післанець прибув пізенько — наші післанці далеко скорійше ходять. Монголи давно вже заповнили нашу Червону Русь, понищили багато городів і сел і розділили ся на дві ріки. Одна пішла на захід, мабуть під Судомир, у польську країну, а друга йде горі долиною ріки Стрия в наші сторони. Правда, боярине, що ти ще не знав сього?

Тугар Вовк з подивом, майже з острахом глядів на старого Захара.

— А відки ти се знаєш, старче? — запитав він.

— Я й се скажу тобі, щоб ти знав, яка сила в громадах і їх вольнім союзі. Зі всіми підгірськими громадами ми стоїмо в звязку: вони о-

бовязані нам, а ми їм доносити як найшвидше всякі вісти важні для громадського життя. Підгірські-ж громади стоять у зв'язках з дальшими, покутськими та подільськими, тож про все, с'як чи так важне для нас, що дїє ся на нашій Червоній Русі, йде блискавкою вість від громади до громади.

— Що вам з вістий, коли допомогти собі не можете! — згідно буркнув боярин.

— Правду сказав ти, боярине, — сумно відповів Захар. — Подільські та покутські громади не можуть допомогти собі, бо вони обдерті та обезсилені князями та боярами, які не дозволяють їм мати своє оружє ані вправляти ся в робленю ним. От і бачиш, боярине, що се значить: єдинити силу народа в одних руках! Щоб з'єдинити в одних руках силу на рода, треба ослабити силу народа. Щоб одному надати велику власть над народом, треба кожній громадї відібрати її свободу, треба розбити громадські зв'язки, обезоружити громадські руки. А тоді всяким Монголам отверта дорога в нашу країну. Бо поглянь тепер на нашу Русь! Твій владник, твій могучий князь Данило пропав десь без вісти. Замість обернути ся до свого народа, віддати йому його свободу і зробити з нього живу, непоборну запору проти монгольського наїзду, він, поки Монголи руйнують його край, побіг до угорського короля, у нього благаючи помочи

Але Угри не покvapні помагати нам, хоч і їм самим грозить та сама навала. Тепер твій Данило щез десь і хто знає, може незадовго його побачите в таборі монгольського хана, якщо його вірного підданця, щоб цінною неволі й пониження перед сильнішим купити собі власть над слабшими.

Боярин слухав того оповідання, і вже голова його почала укладати пляни: що діяти? як використати таку пору?

— Так кажеш, Монголи грозять нападом і отсим горам?

Захар якось значучо всьміхнув ся на те запитанє.

— Грозять, боярине.

— І щож ви думаєте робити? Піддавати ся, чи боронити ся?

— Піддаватись їм не можна, бо всіх, хто їм піддає ся, женуть вони на службу, і то в перші ряди, в найтяжші бої.

— Значить, ви хочете боронитись?

— Що сила наша, спробуємо зробити.

— Коли так, то прийміть мене за свого воеводу. Я вас поведу до бою проти Монголів!

— Постій, боярине, ми ще не дійшли до вибору воеводи. Ти ще не витолкував ся зі своїх поступків в нашій громаді. Твою щирю волю до служби громаді ми приймемо, але батьки наші казали нам, що до чистого діла треба й чистих рук. А чи будуть твої руки чисті до

такого діла, боярине?

Тугар Вовк змішав ся троха таким наглим зворотом, а далї сказав:

— Старче, громадо, — покиньмо давні урази! Ворог зближає ся, зєднаймо свої сили проти нього! Доправдуючись своєї урази, ви можете лише пошкодити ділу, а хісна ніякого собі не добудете.

— Ні, боярине, не говори сього! Не своєї урази ми доправдуємось, але самої правди. Неправдою прийшов ти до нас, боярине, не по правді поступав з нами, — і як же ми можемо повірити тобі начальство над собою в війні з Монголами?

— Старче, ти, бачу, завзяв ся роздратувати мене?

— Боярине, уважай, що тут суд громадський, а не забава! Скажи мені, осідаючи на тухольській землі, чи хотів ти бути членом громади, чи ні?

— Я присланий сюди князем як воєвода.

— Ми сказали тобі, що не признаємо права твого над нами, а особливо права на нашу землю. Не тикай, боярине, наших земель і наших людей, а тоді може приймемо тебе до своєї громади, як рівного між рівних.

— От як! — скрикнув гнівно Тугар Вовк.— Оттака ваша справедливість! То я мав би нехтувати княжу ласку, а допрошуватись ласки від смердів?

— Щож, боярине, — інакше ти не можеш бути нашим громадянином, а неналежного до громади громада й терпіти у себе не схоче.

— Не схоче терпіти? — насьмішливо скрикнув Тугар Вовк.

— Батьки наші казали нам: шкідного і непотрібного члена громади, розбійника, конокрада, або постороннього, що без волї громади забирав би громадські землі, з родиною такого прогнати з границь громадських, а дім його розвалити і зрівнати з землею.

— Ха, ха, ха! — зареготав ся силуваним сміхом боярин — то ви сміли-б мене, княжого боярина, наділеного княжою ласкою за мої заслуги, рівнати з розбійниками і конокрадами?

— Що-ж, боярине, — а скажи сам по совісти, чи лїпше ти поступаєш з нами, як розбійник? Аджеж землю нашу забираєш — наше найбільше і єдине добро. Людей наших гониш і вбиваєш на смерть, худобу нашу стріляєш! Чи так роблять чесні громадяне?

— Старче, покинь таку мову, я її не можу слухати, вона нарушує мою честь.

— Постій, боярине, я ще не скінчив, — сказав спокійно Захар Беркут. — Отсе ти згадав про свою честь, і раз-у-раз говориш про свої великі заслуги. Будь ласкав, скажи нам, які се твої заслуги, щоб і ми могли вшанувати їх!

— У двайцятьох битвах я проливав свою кров!

- Кров свою проливати, боярине, се ще не заслуга. І розбійник нераз проливає свою кров, а його-ж за те вішають. Скажи нам, про ти кого і за ким ти воював?

— Проти князя київського, проти князів волинських і польських і мазовецьких...

— Досить, боярине! Ті війни, се ганьба, не заслуга, і для тебе і для князів. Се чисто розбійницькі війни.

— Я воював і проти Монголів над Калкою.

— І як же ти воював проти них?

— Як то як? Так, як повинен був воювати, не вступаючись із місця, поки ранений не дістав ся до неволі.

— Отсе ти добре сказав, боярине, — не знаємо тільки, чи се правда.

— Як не знаєте, то й не мішайте ся в те, чого не знаєте.

— Постій, боярине, не насміхай ся над нашим незнанем. Постараємось переконати ся. — І за тим словом Захар устав і звертаючи ся до громади, сказав:

— Чесна громадо, — ви чули признане боярина Тугара Вовка?

— Чули.

— Чи може хто свідчити за ним або против нього?

— Я можу! — озвав ся голос із народа.

Мов стрілою поражений, стрепенув ся боярин на той голос, і перший раз уважно з яко-

юсь триьогою поглянув на громаду.

— Хто може сьвідчити, нехай вийде перед громаду і сьвідчить, — сказав Захар.

Перед громаду вийшов не старий ще чоловік, каліка, без руки і ноги, навхрест перекалічений. Лице його було порите глибокими шрамами. Се був Митько Вояк, як звала його громада. Перед кількома літами зайшов він до громади на кули, розповідаючи страшні вісти про Монголів, про битву над Калкою, про погром руських князів і про смерть тих, що дістали ся до неволі, а потім підчас обіду монгольських полководців були удушені під дошками, на яких Монголи засіли до учти. Він, Митько, також був у тій битві в дружині одного боярина і разом з ним дістав ся до неволі, з якої потім якимсь чудом уйшов. Довго блукав він по селах і містах сьвятої Руси, поки вкінці не зайшов і до Тухлі. Тут йому сподобало ся жити, а що своєю одною рукою вмів плести скусні коші і знав багато пісень та оповідань про далекі краї, то громада прийняла його в свої члени, живила його і зодягала за чергою, загально люблячи і поважаючи його за рани, понесені в війні з наїздником, і за його чесний, веселий характер. Оттой то Митько тепер вийшов сьвідчити проти боярина.

— Скажи нам, Вояче Митьку, — почав питати його Захар, — ти знаєш сього боярина.

проти котрого хочеш свідчити?

— Знаю, — відповів твердим голосом Митько. — В його дружині я служив і був у битві над Калкою.

— Якеж свідощтво хочеш ти зложити проти нього?

— Мовчи, підлий рабе! — скрикнув побліднівши боярин. — Мовчи, а то тут буде й кінець твому нужденному життю!

— Боярине, я тепер не раб твій, але вільний громадянин, і тільки моя громада може веліти мені мовчати. Я доси мовчав, але тепер мені велять говорити. Чесна громадо! свідощтво моє проти боярина Тугара Вовка велике і страшне: він зра — — —

— Мовчав доси, то мовчи й далі! — ревнув боярин, блиснув топір, і Митько Вояк з розлупаною головою, окровавлений упав до долу. Охнула громада і зірвала ся на ноги. Страшний крик залунав довкола.

— Смерть йому! смерть! Він зганьбив святисть суду! На радї забив мужа нашого!

— Смерди погані! — скрикнув до них боярин, — не боюсь я вас! От так буде кождому, хто поважить ся торкнути мене чи рукою, чи словом. Гей, мої вірні слуги, сюди до мене!

Лучники і топірники, хоч самі бліді й тремтучі, обступили боярина. Грізний, червоний з лютости, стояв він посеред них з кровавим

топором в руці. На знак Захара громада втихла.

— Боярине, — сказав Захар, — ти смертельно провинивсь проти Бога і громади. Ти на суді забив свідка, нашого громадянина. Що він хотів проти тебе свідчити, ми не дізналися і не хочемо знати, — нехай твоя совість судить тебе. Але своїм убійством ти признався до вини і поповнив нову вину. Громада не може тебе терпіти на своїй землі. Віддали ся з між нас! За три дні від нині прийдуть наші люди, щоб розвалити твій дім і загладити навіть слід твого буття у нас.

— Нехай приходять! — крикнув люто боярин. — Побачимо, хто чий слід загладить. Я плюю на ваш суд! Рад побачити того, хто приступить до мого дому! Ану, мої слуги, ходімо з сього поганого збору!

Боярин віддалив ся зі своїми слугами. Довгий час стояла мовчанка в зборі. Молодці винесли кроваве тіло Митька Вояка.

— Чесна громадо, — сказав Захар, — чи воля ваша поступити з боярином Тугаром Вовком так, як батьки наші веліли поступати з такими людьми.

— Так, так! — загула громада.

— Кого-ж вибираєте до сповнення громадської волі?

Вибрано десять молодців, між ними й Максима Беркута. Важко було Максимови прий

мати сей вибір. Хоч і як ненависний був йому боярин, але все таки він був вітцем тої, котра мов чаром опанувала його серце і його мисли, за котру він віддав би був жите. А тепер о горе, і вона була засуджена, безвинно, за батькову провину. Але проте Максим не відпирився від вибору. Хоч і як тяжке було для нього завдане, сповнити громадський засуд, усе таки він у глибині свого серця радувався ним; аджеж при тій нагоді він побачить її! А може йому удасться як небудь потішити її, злагодити хоть своєю щирістю острій засуд громади!...

А тим часом рада громадська йшла далі своєю чергою.

Прикликано післанців від сторонських громад, щоб і з ними нарадитись над тим, як боронити ся проти наладу Монголів.

— Зруйновані ми — говорив післанець підгірських громад. — Села наші попалені, худоби зрабовані, молодіж вигибла. Широкою рікою розлили ся пожежі і знищене по Підгір'ю. Князь не дав нам ніякої оборони, а бояри, що тисли нас в часи спокою, зрадили нас у потребі.

Післанці з Корчина й Тустаня говорили:

— Нам грозить залива. Понизше Синевідська на рівнині біліють ся вже шатра Монголів. Іде їх сила незлічима, і ми й думати не можемо про боротьбу й опір, але забираємо все і

втікаємо в ліси та в гори. Бояри наші зачали було робити засіки на шляху, але якось вагують ся. Шепчуть люди, що хотять запродати шляхи наші Монголам.

Післанці з інших верховинських громад говорили:

— У нас урожаї лихі, а тепер з долів набігло до нас багато народа. Передновинок тяжкий Ратуйте нас і наших гостей, допоможіть перебути чорну годину!

Післанці з угро-руських громад сказали:

— Чули ми, що монгольська залива йде в угорську країну. На Бога і богів батьків наших взиваємо вас, сусіди-і братя, спиніть то-ту страшну хмару, не допустіть її звалити ся в нашу країну! Ваші села — твердині; кожда скала, кожда дебра ваша стане за тисячу во-яків. А скоро раз вони перевалять ся через гори, то вже там ніяка сила не спинить їх і всі ми погибнемо марно. Ми готові дати вам по міч, якої зажадаєте, і хлібом і людьми, тільки не опускайте рук, не тратьте надії, ставайте до бою з поганим наїздником!

Тоді Захар Беркут сказав:

— Чесна громадо і ви чесні послы сусідські! Всі ми тут чули, яка страшна хмара йде на нашу країну. Сила їх велика, а нещасні порядки на наших долах дозволили їм зайти аж у серце нашого краю, перед поріг нашої хати. Князі й бояри потратили голови або зраджу-

ють край свій очевидячки. Що нам тут зробити? як нам боронити ся? Я думав би, що нам поза границі нашої Тухольщини удавати ся не можна. Шлях наш при вашій помочи, чесні загірні громадяне, ми чень оборонимо. Але иньших шляхів ми оборонити не можемо. Се буде ваше діло, чесні тустанські громадяне, а колиб нам удало ся наше діло, то ми й вам радо підемо допомагати.

На те сказали тустанські післанці:

— Знаємо ми, батьку Захаре, що вам ніяк іти нас боронити і що в тій тяжкій годині треба, щоб кождий поперед усього за себе стояв. Але зважте лише, що наші громади не такі ще сливі, як ваша, що бояри забрали нас у руки і вони держать сторожу над засіками й проходами. А як вони схотять видати їх Монголам то щож ми порадимо? Лиш одного ми надїємось, і се може ще спасти нас: що Монголи не підуть на ваш шлях і що в такім разі ви, забезпечивши свій шлях вартою, будете могли рушити нам на поміч.

— Ей, громадяне, громадяне, — сумовито але і з докором сказав Захар, — і сила, бачить ся, у вас у руках, і розум у головах, як у мужів, а бесіда ваша дитиняча! Покладаєте надїю на “може” та на “хто знає”. Аджеж сього будьте певні, що скоро нам не грозите ме небезпека, то ми всею громадою прийдемо вам на поміч. Але поперед усього вам нале-

жалось би забезпечити себе проти ваших власних ворогів — бояр. Доки в їх руках засїки і проходи, доти ви й дихнути безпечно не можете. Кождої хвилї сей прехитрий рід може продати вас. Пора вам не дрімати, але вдарити в дзвони і громадами поскидати з себе ті пута, в які обпутала вас боярська неситість і княжа сваволя. Поки сього не буде, поти й ми не зможемо допомогти вам.

Сумно похилили голови тустанські післанці на ті Захарові слова.

— Ей, батьку Захаре, — сказали вони, — знаєш ти наших громадян, а говориш, немов би зовсім не знав їх. Зломана у них давня відвага, притоптана їх воля. За твою раду дякуємо тобі і передамо її нашим громадам, але чи підуть вони за нею?... Ей, коби ти був між ними і сказав їм своє слово!

— Не вжеж таки, чесні сусїди, моє слово у ваших громадян може мати більшу вагу, ніж їх власна потреба, ніж їх власний розум? Ні! Колиб так було, то нічого вже й моє слово вам не допоможе, то вже пропали наші громади, пропала наша Русь!

Сонце геть-геть уже схилило ся з полудня, коли тухольська громада по скінченій радї вертала до села. Без радісних співів і викриків сумно, повагом ішли старі й молоді, повні важких дум. Що то принесуть їм будучі дні?

Післанці сторонських громад, піднесені на

дусі й захочені, порозходились. Тільки копне знамено, знак сили і згоди громадської повівало високо і весело в повітрі і весняне небо ясніло пречистим блакитом, немов не бачучи земної журби та тривоги.

IV.

Широкою рікою плили по Русі пожежі, руїна та смерть. Страшенна монгольська орда з далекої степової Азії налетіла на нашу країну, щоб на довгі віки в самім корени підтяти її силу, розбити її народне жите. Найперші міста: Київ, Канів, Переяслав упали і були зруйновані до основи; їх слідом пішли тисячі сел і менших городів. Страшний начальник монгольський, Бату-хан, прозваний Батием, ішов на чолі своєї стотисячної орди, женучи перед собою в четверо стільки всяких полоняників, що мусіли бити ся за нього в перших рядах — ішов по-здовж руської землі, розпускаючи широко свої загони і бродячи по коліна в крові. Про який будь опір на рівнім полі ніщо було й думати, тим більше, що Русь була розеднана і роздерта внутрішніми межиусобицями. Декуди ставали опором міщани в своїх мурах і непривичні до ведення правильної облоги Монголи мусіли нераз тратити багато часу, добуваючи брам і мурів топорами. Але слабії твердині падали, більше через зра-

ду і підкупство, ніж силою поборені. Ціль походу страшної орди були Угри, богата країна, заселена племенем спорідненим з Монголами, від котрого великий джінгісхан монгольський домагався, щоб йому піддалося. Угри не хотіли піддати ся і страшений похід монгольської орди мав їм показати месть великого джінгісхана. З трьох боків разом, після пляну Батия, мала впасти орда до Угорщини; зі сходу в землю семигородську, з заходу з землі моравської, і з півночі через Карпати. В тій цілі орда поділила ся на три часті: одна під проводом Кайдана пішла бесарабськими степами в Волощину, друга під проводом Пети відділила ся від головної орди в землі волинській і поперек Червоної Руси, через Пліснеско, змагала до верхів'я ріки Дністра, щоби перейти її в брід, а далі розлила ся по Підгір'ю, шукаючи проходів через Карпати. Взяті в полон місцеві люди, а також деякі бояри-зрадники провадили Монголів горі рікою Стриєм на тухольський шлях, і вже, як говорили Корчинські післанці, їх шатра біліли ся на рівнині понизше Синевідська.

Вечеріло. Густі сумерки лягали на Підгір'є. Лісисті тухольські гори задимили ся, мов не злічими вулькани, готовлячись вибухати. Стрий шумів по кам'яних бродах і пінив ся по закрутинах. Небо покривалось зорями. Але й на землі, на широкій надстрийській рівнині

почали розблискуватись якісь сьвітила, з разу де-де рідко, мов несміло, далі чим раз густійше, сильнійше, — поки врешті ціла рівнина, як далеко око засягне, не покрила ся ними, не розжеврїла ся кровавим обліском. Мов море порушене легким вітром, так меркотїв той обліск над долиною, то живійше палахкотячи, то мов розпливаючись у темнійчїм просторі. Се палали нічні огнища в таборі Монголів.

Але гень-гень у віддали, де кінчилось те меркотяче море, палали инші сьвітила, страшні, широкі, бухаючи огняною загравою; се горіли околичні села і слободи, окружаючи широкою огненною пасмугою монгольський табір. Там бушували загони Монголів, рабуючи та мордуючи людей, забираючи в неволю та нищачи до основи все, чого не можна було забрати.

Смерком уже їхало вузким плаєм поверх синевідських гір двоє люда на невеличких та крепких гірських кониках. Один із їздців, мушчина, вже в лїтах, був у рицарськїм строю в збруї, з мечем і топором, з шоломом на голові і з списом припятим до кінського сїдла. З під шолома спливало довге і густе, сивіюче вже волосє на його плечі. Навіть густі сумороки, що хмарою лежали на горах і величезними клубами котили ся з ярів і дебрів чим раз висше на верхи, не могли на його лицї закрити виразу глибокого невдоволення, гнїву і яко-

Їсь сліпої завзятости, що що-хвиля розливав ся по ньому то їдким прикрим сьміхом, то понурою хмарою, — немов щось шарпало його суглави несподіваними, судорожними рухами і давало ся в знаки його гарному коневі.

Другий їздець, то була молода, гарна дівчина, одіта в полотняну, шовковими нитками переткану одіж, з невеличким бобровим копаком на голові, що не міг вмістити в собі її багатого, буйного, золотисто-жовтого волосся. Через плечі у неї перевишений був лук з турового рога і сайдак зо стрілами. Її чорні, палкі очі ластівками літали довкола, любуючись рівними, хвилястими контурами верховини і темно зеленими, ситими барвами лісів та полонин.

— Що за гарна країна, таточку! — скрикнула вона дзвінким срібним голосом, коли коні їх на хвилю зупинили ся на крутих пригірках, через який вони з трудом пробирали ся, щоб перед цілковитим смерком доїхати до ціли.— Що за чудово гарна країна! — повторила вона вже тихішим, ніжнійшим голосом, озируючись позад себе і тонучи поглядом у незглибимо темних зворах.

— А що за поганий народ живе в тій країні! — гнівно відрізав їздець.

— Ні, таточку, сього не кажи! — сказала она сьміло, але зараз же якось змішалась і значно понизивши голос, додала по хвилі: — Я

не знаю, але народ тутешній мені сподобався...

— О, я знаю, що він тобі сподобався! — скрикнув з докором Їздець, — а радше, що сподобався тобі один із того народу, той проклятий Беркут! О, я знаю, що ти готова батька свого покинути для нього, що ти перестала вже любити батька для нього! Та що діяти — така вже дівоча вдача! А тільки я кажу тобі, дівчино: не вір тому поверховому блискові! Не вір гадюці, хоч коралевими барвами мініть ся!

— Алеж таточку, що за думки шибують ся по твоїй голові! І якими прикрими словами ти докоряєш мені! Я признала ся тобі, що люблю Максима і присягла перед сонцем, що буду його. Але я ще не його, я ще твоя. А хоч і його буду, то не перестану любити тебе, таточку, ніколи, ніколи!

— Алеж дурна дівчино, ти не будеш його, про се ніщо й думати! Хиба ти забула, що ти боярська дочка, а він смерд, вівчар?...

— Ні, таточку, не говори сього! Він такий рицар, як і інші рицарі — ні, він лпший, смілійший і чеснійший від усіх тих боярчуків, яких я бачила доси. Впрочім таточку, дарма вже відмовляти — я присягла!

— Що значить присяга дурної, осліпленої дівчини?

— Ні, таточку, я не дурна і не осліплена! Не

в порив. дикої пристрасти, не без вагованя і думаня я зробила се. Навіть не без висшої волї, таточку!

Остатні слова сказала вона якимсь приглушеним, таємничим голосом.

Боярин цікаво обернув ся до неї.

Ну, а се що знов? — яка висша воля спонукала тебе до такого безумства?

— Слухай, таточку, — говорила дівчина обертаючись до нього та звільняючи в їздї. — В ночі перед тим днем, коли ми мали рушати на медведїв, показалаась менї в сні моя мати. Така була, якою ти описував менї її: в білій одежі, з розпущеним волосєм, але з лицем рум'яним і ясним, мов сонце, з радїстю на устах, і з усьміхом та безмірною любовію в ясных очах. Вона приступила до мене з розпростертими руками і обняла мене, сильно притискаючи до груди.

— Мамо! — сказала я і більше не могла нічого сказати з радости та роскоші, що наповняла мою істоту.

— Мирославо, дитя моє єдине, — говорила вона лагідним, м'яким голосом, що й доси тремтить менї в серці, — слухай, що я тобі скажу. Велика для тебе хвиля зближає ся, доню! Серце твоє пробудить ся і заговорить. Слухай свого серця, доню, і йди за його голосом!

— Так мамо! сказала я, тремтячи з якоїсь неказаної радості.

— Благословлюж твоє серце! — І сказавши се, вона розвіяла ся запахущим леготом, а я прокинулась. І серце моє справді заговорило, таточку, і я пішла за його голосом. На мні благословенство мами!

— Алеж, дурна дівчино, се був сон! Про що ти в день думала, те в ночі й приснилось тобі! А в тім — додав боярин по недовгій хвилі, — а в тім ти вже й не побачиш його ніколи!

— Не побачу? — скрикнула живо Мирослава. — Чому не побачу? Хиба він умер?

— Хоч би й сто літ жив, то таки не побачиш його, бо ми... ми не вернемось уже більше в ті прокляті сторони.

— Не вернемось? А се для чого?

— Для того, — сказав боярин з силуваним супокоем, — що ті твої добрі люди, а поперед усіх той старий чорт, батько твого укоханого Максима, ухвалили на своїй радї вигнати нас із свого села, розвалити наш дім і зрівнати його з землею! Але постійте ви, хамове племя, пізнаєте ви, з ким маєте діло! Тугар Вовк, се не тухольський вовк, — він і тухольським медведям зуміє показати зуби!

Болюче тьохнуло в серці Мирослави, коли почула ті слова.

— Вигнали нас таточку? І за щож нас ви-

гнали? Певно за того лісничого, що ти казав так немилосердно бити, хоч я з слїзми благала тебе пустити його на волю?

— Як ти все те тямиш? — підхопив злісно Тугар, хоч у серці глибоко вкололо його те оскаржене з уст доньки. — О, я знаю, що колиб ти була на тій радї, то й ти булаб стала за ними против свого батька! Щож дїяти — батько старий, понурий, не вміє блискати очима ані зітхати, а тобі хочеться не такого товариша! І що з того, що батько отсе перед часом посивів, стараючись забезпечити твою долю, а той новий, милїйший, молодший товариш може десь тепер зі своїми Тухольцями руйнує нашу хату, останнє й одиноке наше пристановище на сьвітї!

Мирослава не витерпіла тих їдких докорів, — горячі сльози бризнули з її очий.

— Ні, се ти, ти не любиш мене, — сказала вона, заливаючись слїзми, — і я не знаю, що відвернуло твоє серце від мене? Я-ж не дала тобі ніякої причини! Сам ти вчив і наказував мене жити по правдї і говорити правду! Не вжеж тепер нараз правда так дуже опротивіла тобі?

Боярин мовчав похиливши голову. Вони зближалися вже до верха гори і їхали вузкою дорогою поміж високими буками, що зовсім заслонювали перед ними небо. Конї, здані на власну волю, самі шукали собі стеж-

ки серед сутінків і з часта форкаючи тюпали з вільна по похилій каменистій дорозі під гору.

— Кудиж ми їдемо, коли нас вигнано з Тухольщини? — спитала нараз Мирослава, отираючи рукавом сльози і підводячи до гори голову.

— В сьвіт за очі, — відказав батько.

— Тиж казав, що їдемо до одного боярина в гостину.

— Правда опротивіла мені: я сказав неправду.

— То кудиж їдемо?

— Куди сама хочеш. Мені все одно. Може їхати до Галича до князя, котрому я наприкрив ся і котрий рад був мене позбути ся? О, хитра се штука, той князь! Використати силу чоловіка, виссати його, мов спілу вишню, а кістку кинути геть — на те він як раз. І який рад був він, коли я попросив у нього даровизни землі в Тухольщині! Іди, сказав мені, нехай лишень тут не бачу тебе! Йди і угрижай ся з тими смердами за нужденну межу, лиш сюди не вертай! Ну що, може їхати нам до нього, жалувати ся на Тухольців, просити на проти них княжої помочи?...

— Нї, таточку! — говорила Мирослава. — Княжа поміч злого не направить, а тільки ще дужше погіршить.

— А видиш, — сказав боярин, не багато зва

жаючи на останні слова доньки. — Ну, а може вертати нам до Тухлі, до тих проклятих хлопів, до того чорта Беркута, і просити у них ласки, піддати ся їх карі, зректи ся свого боярства і благати їх, щоб нас прийняли до своєї громади, як рівні рівних, і жити з ними так, як вони, з вівцями в купі, між вівсом і гноем?

Постава Мирослави незамітно, мимоволі простувала ся, лице її прояснювало ся при тих словах.

— А як гадаєш, таточку, чи вони приймили би нас? — спитала вона живо.

— Хто знає! — сказав гризько боярин. — Се ще як би ласкаві були їх хамські величества й їх надвеличество Захар Беркут!

— Таточку, а чому ж нам не спробувати сього? Тухольці не люблять неправди; вони хоч і засудили нас, то може по своєму праву. А може... може й ти, таточку, де чим... своїм острим поступованем причинив ся до того? А коли-б лагідно, по людськи з ними —

— Ах Боже, се що таке? — скрикнула нараз Мирослава, перериваючи свої попередні міркування. Вони станули саме на вершку гори, і перед ними, мов силою чарів, розкинула ся широка стрийська долина, залита морем пожеж і огнищ. Небо жевріло кровавим відблиском. Немов з пекла несли ся з долини дивні голоси, ірзанє коний, брязкіт збруї, пе-

реклики вартових, гомін сидячих при огнищах чорних, косматих людей, а геть-геть дале ко роздираючі серце зойки мордованих старців, жінок і дітей, вязаних і ведених у неволю мужчин, рик скотини і хрускіт будинків, що перепалені валили ся до долу, а по тім величезні водопади іскор, мов рої золотистих комах, збивали ся під небо. В кр̑о́вавім розблиску огнів видніли ся тутже в долині над рікою довгі, безконечно довгі ряди чотиригранних шатрів, переділені від себе широкими відступами. Люди мов мурашки снували поміж шатрами і громадили ся коло огнищ. Мирослава стала на той вид мов остовпіла, не можучи відорвати від нього очий. Навіть старий понурий боярин не міг рушити ся з місця, потапаючи очима в тім лячнім, кровавім морі, ловлячи носом запах гіркого диму і крови, вслухуючись у змішаний гамір, у зойки, стогнання та радісні окрики побіди. Навіть коні під нашими їздцями почали тремтіти всім тілом, стригати вухами і форкати нїздрями, немов лякали ся йти дальше.

— Тату, про Бога сьвятого, се що таке? — скрикнула Мирослава.

— Наші союзники, — сказав понуро Тугар Вовк.

— Ах, се мусять бути Монголи, про котрих прихід говорив народ з такою трівогою?

— Так, се вони!

— Нищителї руської землі!

— Наші союзники проти тих проклятих смердів і їх громадівства.

— Тату, се загибіль наша! Як не стане хлопів, то хто буде кормити бояр?

— Не бій ся, не вродилась іще та буря, що здужала-б до кореня знищити те підле насїне!

— Алеж таточку. Монголи не щадять ні хати, ні двора, ні князївської палати! Сам же ти нераз оповідав, як вони подусили князїв під дошками.

— І се добре! Нехай їх дусять, тих хитрих круків! Але боярина не задусили ніякого. Ще раз кажу тобі: се наші союзники!

— Алеж таточку, ти хотїв би входити в союз із тими дикунами, обагреними кровю нашого народа?

— Що мене се обходить, хто вони і які вони? Крім них ми не маємо виходу. А нехай вони собі будуть і самі злі духи, щоб тільки помогли менї!

Мирослава, вся блїда, тривожними очима гляділа на свого батька. Кровавий відблиск огнїв, що осьвічував околицю, робив його лице страшним і диким і меркотїв на його шоломі, немов обвивав те лице кровавим вінцем. Вони обоє позлїзали з коний і стоячи на острім гребенї гори гляділи одно на одно.

— Який ти страшний, таточку, — прошептала Мирослава. — Я не пізнаю тебе!

— Говори сьміло, говори, доньчко! — сказав з якимсь диким насьміхом батько. — Я знаю, що ти хотїла сказати! Ти хотїла сказати: я не можу дальше йти з тобою, я покину тебе, зрадника вітчизни, а верну ся до свого милого, до свого вірного Беркута! Скажи, скажи се отверто — і покинь мене. Я піду, куди веде мене доля, і буду до кінця життя свого дбати про твоє добро!

Їдовитий голос боярина став ся при кінці якимсь мягким, тремтючим, зворушаючим, так що Мирослава вибухла голосним плачем і кинулась батькови на шию, гірко ридаючи.

— Ох, таточку, — хлипала вона, — як ти рвеш моє серце! Чим я так тяжко провинила ся перед тобою? Я-ж знаю, що ти любиш мене! Я... я не покину тебе ніколи! Я буду твоєю служницею, твоєю невільницею до остатнього віддиху, лиш не йди туди, не подавай свого чесного імени на вічну ганьбу!

Ридаючи вона впала батькови до ніг і обнимала руками його колїна, обливала слїзми його руки. Не видержав Тугар Вовк, капнули слїози і з його старих очей. Він підняв Мирославу і міцно притиснув її до грудий.

— Доню моя, — сказав він лагідно, — не жалуй ся на мене! Горе наповнило гіркістю моє серце, гнївом налило мої думи. Але я знаю, що твоє серце — щире золото, що ти не покинеш мене в днях тривоги й боротьби. Ад-

жеж ми самі тепер на світї, нї до кого нам прихилити ся, нї від кого ждати помочи, а тільки від себе самих. Вибору не маємо. Берімо по міч де її знайдемо!

— Таточку, таточку! — говорила з слїзми Мирослава. — Гнїв проти Тухольцїв заслїпив тебе і пхає тебе до загибелї. Нехай і так, що ми нещасливі — а чи для того мусимо бути зрадниками свого краю? Нї, радше згинуть нам із голоду під плотом!

— Молода ти ще, горяча, палка, і не знаєш як смакує голод, як смакує нужда. Я зазнав їх і хочу оберекти тебе від них. Не переч же менї! Ходи, їдьмо до цїли! Що буде, то буде, долї своєї не обїдемо!

І він скочив на свого коня і шпигнув його острогами. Даремно Мирослава хотїла спинити його — він погнав у низ горою. Ридаючи подалась за ним і вона. В своїй непохитній дитячій вірі вона все ще думала, що зможе охоронити батька від загибелї, від віковистої ганьби — від зради свого краю. Вона бідна й не знала, як глибоко її батько був уже застряг у тїм огиднїм багнї, як безповоротно він уже впав у безодню, так, що для нього справдї не було иншого виходу, як падати глибше, аж до дна.

Чим далше їздили в долину, тим густїйша пїтьма обхапувала їх, тим менше могли щобудь бачити крім блимання огнищ і жеврїня

віддалених пожеж. За те гомін і рик величезної юрби ставав ся чим раз голоснійшим, оглушаючим. Дим виїдав їм очи, захопував віддих у грудях. Боярин простував до першого огнища, що палало серед поля. Се була монгольська сторожа. Наближаючись, вони бачили пять люда в кожухах, обернених волосем до гори, в таких самих пелехатих острокінчастих колпаках, з луками на плечах, і з топорами в руках.

Аж недалеко варті Мирослава дігнала батька й сіпнула його за рукав.

— Таточку, Богом сьвятим молю тебе, вертаймо відси.

— Куди?

— Ходїмо до Тухлі!

— Ні, пропало вже! підемо але не з униженою просьбою. Підемо в гостї — і рад я побачити, чи твої Беркути посьміють тепер виганяти нас!

В тій хвилї Монголи почули прихід чужих людий і з диким криком похапали за луки та окружили їх.

— Хто їде? — закричали ріжними голосами, то по нашому, то по своєму.

— Поклонник великого джінгісхана! — сказав по монгольськи Тугар Вовк. Монголи стали витріщивши очи на нього.

— Ти відки, що за один, за чим приходиш?
— спитав один, очевидно начальник сторожі.

— Не твоє діло, — відповів остро, на монгольській мові боярин. — Хто веде вашу силу?

— Внуки великого джінгісхана: Пета бегадир і Бурунда бегадир.

— Ідиж і скажи їм, що “Калка ріка по болоті тече і в Дон упадає”. А ми на твоїй поворот пождемо коло огнища.

З рабським ушанованем розступили ся Монголи перед незнайомим приїзжим, що говорив їх мовою тай ще таким певним тоном, до якого вони привикли від своїх ханів та бегадирів. В одній хвилі начальник варти здав своє місце на другого, а сам допавши коня погнав до табору, якої може чверть милі віддаленого від вартового огнища.

Тугар Вовк і Мирослава позлазили з коний, яких дехто з вартових зараз узяли, обчистили, напоїли й припiali на мужицькій, житом засіяній ниві. Приїзжі гості приступили до огнища, гріючи над ним руки, в які щипав їх весняний нічний холод. Мирослава тремтіла цілим тілом, мов у лихорадці, вона була бліда і не сміла піднести очий на батька. Аж тепер, почувши з батькових уст монгольську мову і побачивши, з якою пошаною Монголи сповняли його волю, вона догадала ся, що батько її не від нині знає ся з тими страшними нищителями рідної землі і що правдивою мусить бути та вість, яка глухо шепталась при дворі

князя Данила, немов то Тугар Вовк у битві над Калкою зрадив Русь Монголам, виявивши їм наперед цілий плян битви, уложений руськими князями. Правда — говорили вісти — доказу на те певного нема, а то-б бояринови прийшлося понести голову на колоду; боярин стояв у битві в першій ряді і при першій замішанню взятий був до неволі. Але дивним видавалось декому його швидко увільнене без окуп, хоч боярин божив ся, що Монголи випустили його, шануючи його хоробрість. Діло було темне, а тільки те було певне, що при княжій дворі всі почали якось сторонити від Тугара і сам князь не довіряв йому так, як довіряв давнійше. Боярин вкінці почув ту зміну і попросив у князя даровизни землі в Тухольщині. Не допитуючись, для чого задумав боярин покидати Галич і для чого хоче захватись в такій лісистій пустині, та й ще з молодого дочкою, — князь Данило дав йому даровизну — очевидно рад був його позбути ся. І при відїзді з Галича якось холодно прощали ся всі з боярином, довголітнім товаришем оружя. Все те згадала тепер в одній хвилі Мирослава, і все те, що тоді дивувало й гнівало її, стало тепер ясне й зрозуміле перед її очима. Так, значить ся, вісти й шепти говорили правду! Так, значить ся, батько її від давна, від десятиох літ був у порозуміню з Монголами, був зрадником! Мов

придвлена, мов підкошена тою якою, похилила Мирослава свою прегарну голову до долу. Серце її боліло дуже: вона чула, як у ньому одна за другою рвали ся найсильніші й найсвятійші нитки — нитки дитячої любови й поважання. Якою самотною, якою круглою сиротою чула себе вона тепер на світі, хоч тутже коло неї сидів її батько! Якою нещасною чула вона себе тепер, хоч батько недавно ще запевнював її, що все робить для її щастя!

Але боярин сидів тепер якийсь невеселий: його рішуче серце тисли очевидно якісь важкі думи. Не знати, про що думав він, але його очі гляділи не змигаючи в полум'я вогнища, слідили уважно за тим, як догорали червоні мов розжарене залізо поліна, як тріскали в огні злизувані полум'ям. Чи се було спокійне думанє чоловіка, що дійшов до своєї мети, чи може яке трівожне прочутє будущини холодною рукою вхопило його за серце і печать мовчання положило на його устах? Тількиж і він, старий, розважний чоловік, уникав погляду Мирослави, лише глядів і глядів у вогнище, на миготячі іскри та попеліючі поліна.

— Доню! — сказав він в кінці стиха, не підводячи на неї очий.

— Чому ти вчора не вбив мене, тату? — прошептала Мирослава, на силу здержуючи сльо-

зи в очах. Голос її, хоч тихий, дунув на боярина ледовим холодом. Він не знайшов на те питанє відповіді і мовчав і вдивляв ся в огнище, поки не прибіг вартівник із табору.

— Внуки великого джінгісхана шлють свій привіт новому другови і просять його до свого шатра на воєнну раду.

— Ходїмо! — сказав коротко боярин і підняв ся з місця. Мирослава встала також, але поги її відмовляли послуху. Та не час було тепер вертати ся. В одній хвилі Монголи привели їх коний, висадили Мирославу і откруживши їх обоє повели до табору. Монгольський табор був розложений у величезнім чотирукутнику і обкопаний глибоким ровом. В кождім боці чотирукутника було по дванацять входів, откружених оружною вартою. Хоч неприятель нїякий не грозив таборови, то все таки його стережено чуйно — таке вже було воєнне правило Монголів, зовсім у суперечність із християнським рицарством, яке не дорівнувало Монголам ані в військовій карності, ані в умілости тактики та кермованя великими масами.

Вартові при вході табору дикими голосами перекликали ся з вартівними, що вели боярина з донькою, а потім переняли незвичайних гостей і повели їх до шатра своїх начальників. Хоч і як придавлена була Мирослава своїм болем і сндои, що випалював горячі ру-

мянці на її дівочім лиці, то всеж вона була надто сьмілої вдачі, надто свобідно і по рицарськи вихована, щоб не зацікавити ся розкладом табору і всім новим та невиданим оточенням. Бистрим оком окинула вона провозаючих її вартових. Низькі, підсадкуваті їх постави, повбирані в овечі кожухи, через які перевішений був у кожного лук і сагайдак зі стрілами, виглядали мов медведі або які інші дикі звірі. Лице без заросту, з вистаючими вилицями і підочними кістями, з маленькими і глибоко впалими очима, що ледво блищали ся з вузких, скісно прорізаних повік, з невеликими, приплесканими носами, виглядали якось гидко, відразливо, а жовтава їх барва, що в відблиску вогнищ переливала ся в якийсь зеленкуватий відтінок, робила їх іще страшнішими та відразливішими. З похнюпленими до долу головами і з горляною, співучою мовою вони подавали на вовків, що шукають, кого-б пожерти. Шатра їх, як Мирослава з близька приглянула ся, зроблені були з войлоку, розп'ятого на чотирьох жердках, зв'язаних на горі до купи, накриті були в верху для безпеки від дощу великими шапками з кінської шкіри. Перед шатрами стояли на жердках понастромлювані людські голови, кроваві, з застиглим виразом болю і розпук на блідих посинілих, світлом вогнищ дивовижно освічених лицах. Холодний піт виступив

на чоло Мирослави на сей вид; її, геройську, сьмілу дівчину, не мучила думка, що швидко й її голова так само стримітиме дебуть перед шатром якого монгольського бегадира. Та ні, вона воліла-б тепер тліти в пожежі і стриміти, як кровава трофея перед шатром побідителя, аніж своїми живими очима оглядати ті трофеї з яких кожда недавно ще була живим чоловіком, думала, працювала і любила — аніж іти здовж отсього страшного табору на безчесне зрадницьке діло!

— Ні, ні, — думалось їй, — не буде того. Я не піду дальше! Я не стану зрадницею свого краю! Я покину батька, коли не зможу відвести його від його проклятого наміру.

Тимчасом вони станули перед шатром начальника Пети, любимця Батієвого. Шатро не відзначувало ся від інших шатрів з верха нічим окрім припятої на його вершку жердки з трьома бунчуками: за то в середині було далеко пишнійше, по азійськи уладжене. Тількиж ані боярин, ані Мирослава, до середини шатра не входили, бо начальників монгольських застали перед шатром, коло огнища, на котрім невільники пекли двох баранів. Побачивши гостей, начальники схопили ся всі враз на рівні ноги і похапали до рук свою зброю, хоч впрочім не поступили ся з місця, щоби стрічати їх. Знаючи монгольський звичай, боярин кивнув доньці, щоб лишилась по заду

а сам знявши з голови шолом а з плечий лук, приступив до них з поклоном і став мовчки, з похиленими до землі очима, о три кроки перед головним начальником Петою.

— Від якого царя приносиш нам вісти? — спитав його Пета.

— Я не знаю ніякого царя крім великого джінгісхана, пана всього сьвіта! — сказав боярин. Се була звичайна формула піддання. Пета тоді поважно, але радо, простяг бояринови руку.

— В пору приходиш — сказав Пета, — ми дожидали свого союзника.

— Я знаю свій обов'язок, — сказав Тугар Вовк. — В однім лишень я переступив ваш звичай: я привів доньку свою до табору.

— Доньку? — сказав зачудований Пета. — Хибаж ти не знаєш, що звичай наш забороняє жінщинам вступати в збір вояків?

— Знаю. Але щож я мав зробити з нею? У мене нема дому, ні родини, ні дружини! Крім мене і великого джінгісхана вона не має ніякої опіки! Мій князь рад був позбути ся мене зі свого міста, а ті прокляті смерди, мої невольники, збунтували ся против мене.

— Але всеж таки тут вона не може лишити ся.

— Я прошу внуків великого джінгісхана, дозволити їй лишити ся нинішню ніч і завтра-

шний день, поки не винайду для неї безпечного пристановища.

— Для другів наших ми гостинні — сказав Пета, і потім, обертаючись до Мирослави, він сказав ломаною руською мовою:

— Зблизись, дівчина!

Мирослава аж затремтіла, почувши ті звернені до себе слова страшного монгольського начальника. Повними ненависти й погорди очима гляділа вона на того нищителя Руси, зовсім не слухаючи його слів.

— Зблизись, Мирославо! — сказав її батько. — Великий начальник монгольського війська ласкавий до нас.

— Не хочу його ласки! — відказала Мирослава.

— Зблизись, розказую тобі! — сказав грізно боярин. Мирослава зблизила ся.

Пета своїми малими, блискучими очима поглянув на неї.

— Гарни дивчина! Жаль, що не остатись. Гляди, дивчина на свій тат. Будь вірни велики джінгісхан. Велика ласка буде! На тобі дивчина, отсе коко, з вашого князь Мстислав. Знак безпеки. Покажи монгольськи вояк — усі пропустить, нічого злого не зробить. А тепер до шатра!

З тими словами Пета подав Мирославі зі свого пальця великий золотий перстінь, здобутий ним у битві над Калкою з князя Мсти-

слава. В перстені був великий золотисто-зелений бериль з вирізаними на нїм фігурами. Мирослава вагувала ся, чи прийняти дар від во рога, може навіть заплату за батькову зраду.

— Візьми, доню, сей знак від великого вну-ка джінгісхана, — сказав боярин. — Се знак його великої ласки для тебе, дає тобі безпечний прохід у монгольськїм таборі. Нам бо прийдеш розстати ся, доню. Їх воєнний звичай забороняє жінщинам бути в таборі. Але з тим перстеном ти можеш безпечно приходити і виходити, коли тобі запотребить ся.

Мирослава ще вагувала ся. Але в тім нова якась думка шибнула їй у голову — вона взяла перстїнь і відвертаючись, урваним голосом сказала: — Дякую!

Потім Пета велїв відвести її до окремого шатра, котре на борзї приготовано для її батька, а Тугар Вовк лишив ся сам з монгольськими бегадирами, щоб радити гоєнну раду.

Перший забрав голос Пета, головний начальник сього відділу, чоловічок лїт коло сорока, тип Монгола: невеличкий, повертливий, з хитро мигаючими, малими, мов мишачими очима.

— Сїдай, гостю, сказав він до боярина. — Коли скажем тобі, що ми дожидали тебе, то нехай се буде найвисша похвала твоєї вірності для великого джінгісхана. Але все таки ти троха за пізно прийшов. Військо наше жде

вже третій день, а великий джінгісхан виправляючи нас на захід, до краю рабів своїх Арпадів, наказував нам довше трьох день без потреби ніде не задержуватись. Брат наш, Кайдан бегадир, що пішов через край Волохів, буде перед нами в домі Арпадів, здобуде їх stolичне місто, а якуж славу ми принесемо з того походу?

На те сказав боярин:

— Я порозумів слова твої, великий бегадире, і ось що відповім на них. Вірний слуга великого джінгісхана не міг швидше прибути до вашого табору, бо аж учора дізнав ся про ваш похід, а дізнавши ся прибув зараз. Про задержку не жури ся. Шляхи наші хоч не широкі, але безпечні. Брама в царство Арпадів стане вам отвором, лиш тільки застукайте.

— Які шляхи і в чийх руках? — спитав коротко Пета.

— Один шлях дуклянський, горі Сяном рікою, а потім через низький гірський провал. Шлях широкий і вигідний, топтаний уже не раз руськими й угорськими воєнними силами.

— Далеко відси?

— Відси до Перемишля два дни ходу, а з Перемишля до гір ще два дни.

— Хто стереже?

— Стережуть його нашого князя бояри, що на нїм поробили засїки. Але бояри не радо служать князеві Данилови Романовичу, не

радо стережуть засіків. Мала обіця. А склонить їх' на сторону великого джінгісхана.

— Але чомуж доси ми нікого з них не бачили в нашім таборі? — спитав Пета.

— Годї їм, великий бегадире. Народ, серед якого вони живуть і який мусить поставляти оружних людей для оборони засіків, не радо зносить їх владсть над собою. Дух бунту і непокори живе в народї. Серце його тужить за давніми порядками, де не було ні князїв ні власти, де кожда громада жила для себе, а против спільного ворога всі дружили ся по добрій волї і вибирали та скидали свою старшину. В отсих горах живе один дїд, що його прозвали бесїдником, і той роздуває полумя непокори в імя тих старих порядків. Народ глядить на бояр, мов пастухи на вовка, і скоро би тільки побачив, що бояри тягнуть в сторону великого джінгісхана отверто, то побив би їх камінем. Колиж за приближенем вашої сили бояри піддадуть ся вам і віддадуть вам засїки, народ пирсне, як полова від вітру.

Пета слухав уважно бесїди боярина. Насьміх і погорда заблискотїли на його тонких губах.

— Дивніж у вас порядки! — сказав він. — Князь бунтує против своїх слуг, слуги против князя, князь і слуги против народа, а народ против усякої власти! Дивні порядки! У нас коли дрібні ватажки хотїли бунтувати ся про-

ти великого джінгісхана, то той згромадив їх до свого аула і окруживши аул своїми вірними синами, велів настановити вісімдесять великих кітлів на грани і налити їх водою, а коли вода закипіла, то не розбираючи нієї вина, велів у кожний котел вкинути по два бунтівники і варити їх так довго, поки тіло зовсім не відкипіло від кості. Тоді велів роздати голі кістяки з кітлів, посадити їх на коний і повідвозити до підвладних їм племен, щоб ті на примірі своїх ватажків училися послуху й покори великому джінгісханови. От так би й вас її вчити. І ми навчимо вас її. Дякуйте богам, що зістав нас до сього краю, бо коли-б не ми, то ви певно, мов ті голодні вовки, пожерли-б одні других.

Кров постигла бояринови в тілі при тім оповіданню Монгола, але він ні словечка не відказав на се.

— Ну, а який же ваш другий шлях? — спитав дальше Пета.

— Другий шлях тухольський, — відповів боярин. — Хоч вузший і не так рівний, але за те близший і рівно безпечний. На тім шляху засіків нема, ані княжих бояр нема. Самі хлопці пильнують його.

— Хлопів ваших ми не боїмося! — сказав з погордою Пета.

— І ніщо їх боятися, — підхопив боярин. — Вони-ж без оружя і без умілости воєнної. Тим

шляхом я сам можу вам бути провідником.

— Але може на арпадській стороні ті шляхи сильно замкнені?

— Тухольський не замкнений зовсім. Дуклянський замкнений, але не дуже сильно.

— А довга дорога тухольським шляхом до краю Арпадів?

— Для оружних мужів до Тухлі день ходу. В Тухлі переночувати, а разом зо сьвітом у до рогу і на вечір будете вже на рівнині.

— А дуклянським?

— Вчисляючи, кілька часу треба на понище не засіків, три дни ходу.

— Ну, то веди нас тухольським! — сказав Пета.

— Позволь мені слово сказати, великий бегадире, — сказав один із начальників монгольських, мужчина величезного росту і геркуле- сової будови тіла, з лицем темно-оливкової барви, одітий у шкіру степового тигра, що все разом аж надто виразно сьвідчило про його походжене з туркоманського племені. Се був страшний, безтямно сьмілий і кровожад- ний войовник, Бурунда бегадир, супірник у славі з Кайданом. Монгольські загони, які він провадив, лишали по собі найстрашнішу руїну, найбільше число трупів, найширшу рі- ку пожеж. Він безмірно перевищав Пету сво єю відвагою; перед його шатром кожного ве- чера було два рази більше сьвіжих голов, ніж

перед шатром усякого иншого вояка. Але Пета не завидів йому тої сьмілости, чуючи надто добре свою перевагу над Бурундою в штуці веденя великих мас і кермованя великими битвами та походами. Він радо пускав Бурунду на найнебезпечніші місця, держав його в запасі на найтяжшу, рішучу хвилю, немов непоборний залізний таран, — а тоді пускав його з відділом “кровавих Туркоманів” довершувати побіди.

— Говори, брате Бурундо! — сказав Пета

— Позволь мені з десяти-тисячним відділом іти тухольським шляхом, а ти сам простуй на дуклянський. Перейшовши на арпадський бік, я вдарю зразу на тих, що стережуть дуклянського шляху і прорівняю собі дорогу.

Пета з подивом глянув на Бурунду, немов се перший раз вирвалось тому рубаці з уст таке розумне слово. І справді, плян Бурунди був хоч і сьмілий, та за те дуже розумний, і Бурунда був єдиний сьмільчак до виконання його пляну.

— Добре, — сказав Пета, — нехай буде по твому! Вибирай собі вояків і рушай з ними зараз завтра.

Позвольте ще й мені слово сказати, великі бегадирі, — сказав Тугар Вовк.

— Говори! — сказав Пета.

— Коли воля ваша слати часть своєї сили тухольським шляхом, — а всеї задля тісноти

шляху й я не радив би слати — то позвольте мені піти наперед з невеличким відділом і заняти вхід того шляху, заким іще тухольські смерди дізнають ся про ваш прихід і завалять його засїками.

— Добре, йди! — сказав Пета. — Коли хочеш вирушити?

— Зараз, щоб іще завтра на південь сповнити своє діло.

— Коли так, то нехай буде кінець нашій радї і нехай боги щастять нашій збруї! — сказав Пета встаючи з місця. Встали й інші начальники. Тугар Вовк просив Пету, щоб визначив для нього відділ сьмілих мужів, а сам пішов до шатра покріпити ся і попрощати ся з донькою.

В темнім шатрі на ліжку покритім мягкими, зрабованими перинами сидїла Мирослава і гірко плакала. По всіх страшних і несподїваних вражїнях сього вечера вона аж тепер мала час зібрати свої думки, розглянути добре своє теперішнє положенє, в яке втягнув її батько. Положенє те було справдї страшне, бачилось навіть — безвихідне. Батько її зрадник, монгольський слуга; вона в монгольськїм таборі, на-пів гість, на-пів бранка, а на всякий спосіб кругла сирота. Бо навіть остання її підпора — непохитна віра в свій пророчий сон, у благословенство матери і в своє любовне щастє з Максимом, — і тота віра тепер при

холодній розвазі почала похитуватись, кривавлячи її серце. Бо яким лицем стане вона тепер перед Максимом? Якими словами розповість йому про свій — добровільний, чи не добровільний — побут у монгольським таборі? Мов гадюки вертіли її серце ті питання, і вона дала сльозам волю і плакала, мов з життям своїм прощала ся.

Батько тихими, тривожними кроками приступив до неї, положив руку на її плече, — вона не підводила голови, не рушалась, не переставала плакати.

— Доню Мирославо, — сказав він, — не плач! Дасть Бог, усе ще добре буде!

Мирослава мов не чула нічого, сиділа недвижно, холодна, безучасна.

— Забудь того смерда! Гарна будучність чекає тебе, а він... Що він? Завтра в полудне він упаде трупом від мого меча.

— Хто? — скрикнула Мирослава раздираючим серце голосом.

Боярин злякав ся того голосу і відступив ся від дочки, що зірвалась на рівні ноги.

— Хто впаде трупом? — повторила вона. — Він, Максим? Ти ведеш напад на Тухлю?

— Та ні, ні! — відпекував ся боярин, — хто се сказав тобі?

— Сам ти сказав! — наставляла на нього Мирослава. — Тату, скажи мені правду, що задумуєш? Не бій ся за мене! Я тепер і сама вже

добре бачу, що не можу бути Максимова, через тебе не можу бути! О, ти розумний, ти хитрий! Ти допровадив до свого! Не для того я не можу бути Максимова, що висша від нього родом, — о ні! Я низша від нього, я чую себе безмірно низшою від нього, бо він чиста, чесна душа, а я дочка зрадника, може й сама зрадниця! Так, тату! Ти дуже хитрий, такий хитрий, що аж себе самого перехитрив! Ти кажеш, що мого щастя бажаєш, а ти вбив моє щастє. Але нехай і так! Що з мене за хосен? Тільки скажи мені, що ти задумаєш напротив нього?

— Алеж нічого, зовсім нічого! Він тепер може вже десь далеко в горах.

— Ні, ні, ні, не вірю тобі! Скажи мені, що ви урадили з Монголами?

— Говорили про те, куди йти на Угри.

— І ти їм хочеш видати тухольський шлях, щоби помстити ся на Тухольцях!

— Дурна дівчино, що мені мстити ся на них! За дрібні вони для моєї мести. Я хочу перепровадити Монголів на Угри, бо чим скорше підуть із нашого краю, тим менше тут руїни нароблять.

— О, певно, певно! — скрикнула Мирослава. — Але з поворотом доруйнують, що тепер лишать ціле! І ти ведеш їх на Тухлю, тепер, зараз?

— Ні, не на Тухлю. Я веду тільки один ма-

лий відділ, щоб обсадити вхід до Тухлі.

— Хто має браму, той має й хату! Але розумію тепер! Ти-ж сам сказав недавно, онтам, на горі, що завтра Максим має з тухольськими молодцями валити наш дім. А ти хочеш з Монголами напасти на нього, вбити його...

Боярин видивив ся на неї зачудуваними очима; він почав бояти ся, чи не відьма вона, що так страшно бистро згадувала, в чім діло.

— Доню, забудь за нього! — сказав він. — Яка доля йому судила ся, така й буде.

— Ні, тату, тим ти не зведеш мене! Я їду, їду до Тухлі, я остережу його, спасу його від твоєї засідки! А коли в неї попаде ся, то я стану обік нього і буду боронити ся разом з ним, до остатнього скону, проти тебе, тату, і твоїх поганих союзників!

— Дівчино, ти божевільна! — скрикнув боярин. — Уважай, не доводи мене до гніву! Се хвиля рішуча.

— Що мене обходить твій гнів! — відказала холодно Мирослава. — І що ти мені можеш іще більше злого зробити після того, що зробив доси? Коли убеш мене, то се буде тільки добродійство, бо й так мені не жити. Пусті мене!

— Ні, лишись тут, нерозумна!

— Так, лишись тут, поки ти спокійно не за-

мордуєш того, хто дорожший мені над жите моє! О, ні, я не лишусь!

— Лишись! Богом кленусь тобі, що не підійму руки своєї на нього!

— О, знаю, знаю, що се значить! — скрикнула Мирослава. — Ну, розуміє ся, ти боярин, деж би ти піднімав руку на смерда. Але своїм диким товаришам велиш усі затроєні стріли націлити на його груди!

— Ні! Коли вже таке твоє над ним милосерде, то ще раз кленусь тобі, що ані я ані ніхто з моєї дружини не ткне його, хоч би він незна ти як нападав на нас! Досить тобі сього!

Мирослава стояла, шарпана страшною сердечною трівогою, і не могла нічого більше сказати. Хибаж вона знала, чи досить сього, чи ні? О, як радо була-б вона пташкою злетіла до нього, щирим щебетанєм нерестерегла його! Але годі було. Батько її взяв свою зброю і виходячи з шатра сказав:

— Доню, ще раз кажу тобі і закликаю тебе: лишись у таборі, поки я не вернусь, а тоді роби собі, що твоя воля буде. А тепер прощай.

Він вийшов, і заслона з войлока, що служила замість дверей, неспокійно захитала ся за ним. З заломаними руками, образ найтяжшого горя і найстрашнішої трівоги, стояла Мирослава насеред шатра, німа, перехилена наперед, з отвореними устами, ухом ловлячи остатній стук кінських копит, що глухли й ні-

міли по мірі того, як віддаляв ся на полудне відділ Монголів, ведений її батьком на загибель Тухольщини.

V.

З важким серцем ішов Максим Беркут посеред невеличкої ватаги тухольських молодців на сповнене громадської волі. Від малку виріс він у глибокім почуванню своєї єдності з громадою і сьвятости громадської волі, тож і тепер, коли зовсім не в пору для його серця на нього впав почесний вибір громади — прогнати з громадських земель ворога громади, якого бачили Тухольці в боярині, — і тепер він не сьмів відмовитись від того поручення, хоч серце його рвало ся і краялось на саму думку, що буде мусів стрітити ся з Мирославою, з її батьком, як з ворогами, що буде мусів бороти ся з боярськими лучниками або і з самим боярином, проливати кров людську в очах тої, за котру він сам готов був свою кров пролити. Правда, він твердо рішив ся зробити своє діло як можна найспокійнійше і не доводити його аж до проливання крови, але хтож міг йому поручити, що боярин, знаючи його слабу сторону, сам не буде шукати зачіпки? Се лекше могло бути, як що.

— Але ні — думав собі Максим, — коли хоче моєї крови, я не буду боронити ся, я над-

ставлю йому свої груди добровільно, нехай бе! Життя він не хоче мені дати, то нехай дає смерть! Прощай, моя Тухольщино! Прощай батьку мій, соколе сизий! Прощайте братя і товариші мої! Не побачите вже Максима, а почувши про мою смерть, посумуйте і скажете: згинув для добра громади! Але ви не будете знати, що я сам бажав і шукав смерті!

Так думав Максим, наближаючись до будинків боярських на горбку над Опором. Дім боярина збудований був із грубих, у чотири гранки гладко обтесаних і гиблем на споєнях вигладжених ялиць, будованих в угла, так як тепер ще будують наші сільські хати. Покритий був грубими драницями, обмазаними з верха грубою верствою червоною, в воді нерозмокаючої глини. Вікна, як і у всіх хатах, обрешічені були на полудне; замість шибок понапирані були на рами волові міхурі, що пропускали слабе, жовтаве світло до середини. Входові двері з переду і з заду вели до просторих сінь, яких стіни обвішані були всіляким оружжем, оленевими та жубровими рогами, шкірами з диків, вовків і медведів. З сінь на оба боки вели двері до кімнат, просторих, високих, з глиняними печами без коминів і з деревляними, гарно вирізуваними полицями на всяку посуду. Одна світлиця бояринова, а друга, по другім боці сінь, його доньки. З заду були дві широкі комори: в одній кухня,

в другій служебна. В сьвітлиці боярина стїни були обвішані шкірами медведїв, тільки над постїлю висїв дорогий заморський килим, здобутий боярином у якімсь походї. Там же висїли його луки, мечі й иньша підручна зброя. Сьвітлиця-ж Мирослави була крім мягких шкір по стїнах і помостї пристроєна в цьвіті, а на стїні, напроти вікон, над її ліжком, висїло дороге металеве зеркало і обїк нього деревляний, сріблом окований, чотирострунний теорбан, любий повірник Мирославових мрій і дївочих дум. Віддалїк від дому, на невеличкій долині, стояли стайні, стодоли й иньші господарські будинки; там також була невеличка хата для скотарїв. Але пусто і глухо було сьогодні в просторїм боярськїм домі. Боярина і Мирослави нема дома, слуг боярин повідправляв, худобу велїв перегнати до череди сусїдного корчинського осадника; тільки лучники й топїрники лишили ся, тай ті якісь невеселі, не гомонять, не жартують, ані пісень не співають. Мабуть важнїйше якесь жде їх дїло, бо беруть луки і стрїли, топори й списи, а все те мовчки, сумовито, мов на смерть готують ся. Що се такого?

Та ось один, що стояв серед шляху мов на сторожи, дав знак трубою, і в повнїй зброї всї дружинники стали в ряд перед боярським домом, піднявши списи, нап'явши луки, мов до битви. По шляху надїйшла тухольська вата-

га і побачивши оружних людей перед боярським домом, почала й собі готувати ся до бою. Тривожними очима позирнув Максим на оружних людей, чи нема між ними боярина. Але на щастє боярина не було. Відітхнув Максим немов гора з грудий його звалила ся і сьмілійше почав порядкувати свою ватагу. Се й не довго часу забрало, і мовчки, з понатыганими луками, з блискучими топорами й списами Тухольці зближали ся в рядї до боярських дружинників. Не дальше як на пятьдесят кроків одні від других зупинили ся.

— Боярине Тугаре Вовче! — кликнув голосно Максим.

— Нема боярина Тугара Вовка! — відповіли дружинники.

— Так ви, вірні його, слухайте, що я скажу вам від імени тухольської громади! Післала нас громада, щоб прогнати вас волею чи неволею з тухольських земель по засуду громадському. Питаємо вас, чи вступитесь по волї, чи ні?

Дружинники мовчали.

— Питаємо другий раз! — скаазв Максим.

Дружинники мовчали, не спускаючи луків.

— Питаємо третій раз! — сказав підносячи голос Максим.

Дружинники мовчали, але стояли недвижно в своїй ворожій поставі. Дивно було Максиму, що се має значити, але не чупиняючись

довше, він велів своїм молодцям випустити стріли на дружинників. Стріли засвистіли мов змиї, і перелетівши понад головами дружинників, повбивали ся в стіну. В тій хвилі дружинники мов на даний знак кинули зброю на землю і з простягненими руками ступили на-проти тухольських молодців.

— Товариші, братя! — сказали вони. — Не прогнівайтесь на нас за нашу мовчанку. Ми дали слово бояринови, що стрітимо вас ворожо, але ми не давали йому слова проливати вашу кров і проливати її за неправду. Ми були при суді громадським і знаємо, що боярин скривдив громаду і що громадський суд справедливий. Робіть що вам повелено і коли буде ласка батьків ваших, ми будемо просити їх щоб прийняли нас до своєї громади. Не хочемо більше служити бояринови!

Радість Тухольців а особливо Максима, коли почули ті слова, була безмежна. Зараз усі поскидали оруже на купу перед боярським домом і серед голосних, веселих криків обіймали й цілували своїх нових і несподіваних товаришів, з якими перед хвилию думали вступити в смертельний бій. Максим найдужше рад був тому, що його побоюване не справдилося, що йому не довелось перед очима Мирослави поборювати її батька і прогонювати на незвісні шляхи ту, з якою рад би був ніколи не розстати ся. Радість сумирного закінчення

сеї немилої справи на хвилю заглушила в нїм усякі иньші непевности. В товаристві веселих боярських дружинників вийшли Тухольцї до боярського дому, все з зацікавленем оглядаючи, хоч нїчого не тикаючи. З сердечним трепотом наближав ся Максим до сьвітлицї Мирослави, надїючись тут стрїтити її в сльозах або в гнїві, бажаючи щирим словом потїшити, заспокоїти її. Але Мирослави не було в сьвітлицї і се затурбувало Максима. Де вона? подумав він і зараз надумав спитати про се дружинників, що тим часом вештали ся, приготовуючи на radoщах для своїх тухольських гостей братерську гостину. Але відповідь дружинників на його питанє зовсїм не вдовoliла й не заспокоїла Максима. Боярин учора рано виїхав з донькою, але куди? за чим? коли верне? — не знати. Велїв їм виступити ворожо проти Тухольцїв, але чи то побачивши їх понурі, неохочі лица, чи то може повзявши яку иньшу думку, урвав бесїду й відїхав. От і все, що дізнав ся Максим від нових союзників. Очевидна річ, що такі вісти мусїли відразу закаламутити його чисту радість, ба навіть кинути тїнь якогось підозріння на дружинників. Що се таке? Чи не криє ся в тїм яка зрада? Чи не хоче боярин зловити їх у яку засїдку? Але не хочачи всїм у голос виявляти свого підозріння, Максим шепнув тільки деяким із своїх товаришів, щоб мали ся на бачности, а сам по-

чав пильно і уважно переглядати весь дім від гори аж до долу, не минаючи ні одної скритки ні одного закамарка. Ніде не було нічого підозреного.

— Гарна будова! — сказав Максим до дружинників, що заставляли столи, — але щож, ми мусимо її розібрати. Звісна річ, ми не будемо її ні валити ні палити, але зложемо все порядно на купу, щоб боярин, коли запотребує, міг собі все те забрати. І все добро його мусить бути йому схоронене в цілості.

Тимчасом дружинники повиносили до сїний великі дубові столи із сьвітлиць, прикрили їх білою скатертю і заставили всїлякою стравою й медом. Серед радісних окликів й сьпівів почала ся гостина. Тількож чим довше сидїли молодці за столами, чим більше їли й пили, тим більше щезала якось їх радість і веселість. І хоч мід пїнив ся в точених деревляних кубках, хоч мясо печене на рожнах димило ся на деревляних тарїлках, хоч щирі, товариські слова гомонїли від одного кінця стола до другого, то все таки таємно тремтіли чогось усї серця, немов дожидали якоїсь страшної вісти. Дивна, недослідна, а всїм чутна тривога висїла в повітрі. Чи стїни боярського дому давили вільних громадян?..

Ось устав один із боярських дружинників і піднімаючи в гору кубок повен пінистого меду, почав говорити:

— Братя! Радісний сей день для нас і щоб нїяка лиха пригода — —

Але не скінчив. Разом поблїд і затремтів цілим тілом. Усі бенкетарі напруго посхаплювались, вискакуючи хто куди міг, перевернули стіл з усіма кубками і стравами.

— Що се? що се? — крикнули всі нараз і поперли ся до дверей. Хоч і як дрібний на око і мало значучий був знак — глухий стук кінських копит, — а прецінь якого безмірного переполоху наробив він у боярськїм домі! Одну хвилю дійсно пекло було в сїнях: Сей сїг туди, той сюди, сей шукав того, той сего, а всі мішали ся і товпили ся без ладу топчучи по кубках і стравах, по білій скатерти і по дубовім переверненім столї. Максим перший вирвав ся на двір з тої мішанини і раз тільки кинувши оком довкола, пізнав усю велич небезпеки.

— До збруї, братя, до збруї! Монголи! Монголи!

Той крик був мов наглий удар грому. Всі стали мов мертві, безладна сумішка перемінилася на безладне остовпінє. Але й се тривало тільки хвилю. Стукіт кінських копит розлягав ся ближше і ближше, а неминуха небезпека разом обудила всіх із мертвоти. Аджеж усі були смілі, сильні, молоді! Аджеж кождий із них нераз у своїх дитячих і молодечих снах бачив себе в небезпеці, в кровавій борбі з во-

рогом і бажав і молив ся, щоб сон став ся явою, щоб довелось йому колись ставати грудьми в обороні свого краю. І ось хвиля надійшла — і вониж малиб її перелякати ся? Тільки на хвилю оглушила їх страшна вість, страшна назва “Монголи” — в найблизшій хвилі вони вже були тим, чим були звичайно, вже кожний держав у руках свою зброю, стояв у ряді поруч з іншими, готовий до кровавого бою.

— Головне діло наше, товариші, держати ся стїн. Поки ворог не випре нас від сього дому і не кружить на вільнім полі, поти не маємо чого бояти ся. Дім сей, то буде наша твердиня!

І він розставляв лучників коло вікон, коло дверей по два і по три, як до важности і доступности місця. Деякі мали бути в нутрі дому, щоб доносити з боярського складу лучникам стріл і рогатин, головна ж сила мала стояти при входових дверях, щоб у разі потреби проломити ряди напасників і відбити їх від дому.

А тимчасом Монголи на ріни над Опорою зупинили ся, позлазили з коний і розділивши ся на три відділи, рушили під горбок трома стежками. Очевидно провадив їх хтось добре знайомий зі стежками й ходами, бо цілий той маневр відбув ся швидко, без вагання, без довшої запинки. Маневр той показував ясно, що

Монголи хотіли зі всіх боків обійти й оточити дім відразу.

Але хто се йде так завзято на чолі середнього, головного відділу Монголів? Глядять товариші і очам своїм віри не ймуть. Се не хто другий як сам властитель цього дому, гордий боярин Тутар Вовк.

— Наш боярин! Наш боярин! — скрикнули деякі дружинники, яких Максим, недовіряючи їх щирости, поставив у ряди в суміш з Тухольцями.

— Так, ваш боярин — монгольський слуга, зрадник своєї батьківщини! Невжеж ви й тепер іще схочете додержувати йому вірности?

— Ні! ні! — скрикнули дружинники однодушно. — Смерть зрадникови! Розібем вражуватагу або самі погинемо в обороні свого краю.

Урадуваний тою заявою, сказав Максим:

— Простіть, братя! Одну хвилю я несправедливо судив вас, думаючи, що ви в змові зі своїм боярином. Але тепер бачу, що кривду робив я вам. Держімо ся разом близько стін, так аби не могли нас оточити і стараймо ся завдати їм як найбільше страти. Монголи, як я чув, не добре вміють вести облогу, а ще в такій невеличкій силі. Чей нам удасть ся відбити їх напад.

Бідний Максим! Він старав ся в інших умо-

вити надію, яка у нього самого почала щезати від теперішньої хвилі, коли тільки побачив Монголів, а то тимбільше тепер, коли переважна їх сила вповні розвернула ся перед очима обляжених. Але все таки його слова мали велику вагу в його товаришів, що не раз уже мали нагоду переконати ся про його притомність духа й оглядність в час найбільшої небезпеки. Сліпо полягаючи на його словах і розказах, кождий дбав лише про те, щоб пильнувати свого місця до крайної можности, знаючи добре, що й сусіднє місце буде так само пильноване.

Та ось Монголи широким колесом у три ряди обступили вже дім боярський і кам'яні стріли на своїх луках держали вже намірені на смілих обляжених молодців. Тільки що начальник не дав еще знаку до бою. Начальник, бачить ся, хоче попереду поспробувати ще намови, бо ось він виступив з поміж рядів наперед против головного відділу обляжених і каже:

— Раби невірні! Погані смерди! Невжеж зухвалість ваша така безмежна, як і ваша дурнота, що ви хотіли би піднимати оружжя на військо великого джінгісхана, нині безперечно го пана всеї Руси? Піддайте ся йому без бою, то він помилує вас. Але ті, що захотять опирати ся його силі, будуть нещадно роздавлені, як хробаки під колесами воза.

На таку мову голосно і сьміло відповів Максим Беркут:

Боярине! Дуже не в пору назвав ти нас, синів вольної громади, рабами! Ти поглянь на себе! Може до тебе така назва борше пристане ніж до нас. Адже до вчора ще був ти раб княжий, а нині ти вже раб великого джінгісхана і певно полизав молоко розлите по хребті коня якогось його бегадира. Коли воно тобі смакувало, то ще з того не виходить, щоби ми були ласі на нього. Великої сили великого джінгісхана ми не лякаємося. Вона може нас зробити трупами, але не зробить нас рабами. А тебе, боярине, вся сила великого джінгісхана не зробить уже ані вольним ані чесним чоловіком!

Остра і різка була бесіда Максимова. Іншим часом він уважав би на те, що перед ним батько Мирослави, але тепер він бачив тільки ворога, — ні, зрадника, чоловіка, що потоптав сам свою честь, котрому про те ніяка честь не належить ся. Голосно радувалися товариші, почувши таку Максимову мову. А боярин аж пінив ся зі злости.

— Хлопе поганій! — кричав він. — Жди лишень, я тобі покажу, що завчасно ти похваляв ся своєю вільністю! Нині ще кайдани забрязчать на твоїх руках і ногах. Нині ще ти будеш валяти ся в поросі перед начальником монгольської сили!

— Швидше згинуті! — відповів Максим.

— Отже згинеш! — крикнув боярин. — Гей, діти! — озвав ся він до Монголів їхньою мовою — далі на них! Тільки сього оминайте, сього мусимо мати живого в руках!

І він дав знак до бою. Залунав по горах і лісах роговий вереск і урвав ся. Стишилось довкола боярського дому, але се була страшна тиша. Мов гадюки свистіли монгольські кулі, градом сиплючись на боярську оселю. Правда, напасники були задалеко віддалені, щоб їх стріли могли трафляти оборонців, або трафивши, небезпечно ранити їх. Для того Максим крикнув до своїх товаришів, щоб тепер іще не стріляли і щоб взагалі щадили стріл і збруї, а вживали їх аж тоді коли можна добре влучити ворога і одним ударом нанести йому страшну страту. А щоб не відразу припустити напасників до стін дому, він зі своїми вибраними товаришами уставив ся на подвірю, о яких двацять кроків перед входом, за міцним дощаним остінком — куснем недобудованого паркана. Паркан був якраз у хлопа зависокий і стріли монгольські не досягали молодців. За те їх цільні хоч і рідкі стріли смертельно разили Монголів і стримували їх від наближення. Страшно розлютив ся Тугар Вовк побачивши се.

— Приступом до них! — крикнув він і зби-
та громада Монголів під його проводом ки-

нула ся бігцем і з голосним криком до остїн-ка. За остїнком було тихо, немов усе там вимерло. Ось, ось уже Монголи добігають, ось, ось, уже своїм напором обваллять остінок, — коли в тім понад остїнком вирвав ся, мов із землі виріс, ряд голов і могутніх рамен — і свиснула громада сталених стріл — і ревнули з болю поранені Монголи страшними голосами. Половина їх упала мов підкошена, а друга половина перла назад, не дбаючи на крики і прокляття боярина.

— Гурра молодці! Гурра Максим! Гурра Тухольщина! — закричали оборонці і дух вступив у них. Але боярин, не тямлючись зі злості, збирав уже другу громаду до нападу. Він поучав Монголів як треба нападати і не розсипати ся за першим ударом противника, але бігти по трупах далше. Тим часом і Максим поучав своїх молодців що діяти, і з піднесеним оружєм ждали вони нападу Монголів.

— Далі на них! — крикнув боярин і поперед усього цілими хмарами пустили Монголи град стріл на противників, а потім знов пустилась громада приступом на остінок. Знов перед наближенем стрілили їх молодці цільними стрілами, і знов частина напасників із страшним криком упала на землю. Але решта вже не метнула ся назад, лише з оглушаючим криком летіла далі і досягла остінка. Страшна бу

ла хвиля. Тонкий дощаний остінок ділив від себе смертельних ворогів, що хоч як близько себе були, не могли досягнути одні одних. Хвилю мовчали одні і другі, тільки швидкий горячий віддих чути було по обох боках остінка. Раптом, мов на даний знак заgrimали монгольські топори о остінок, але в тій самій хвилі тухольські молодці сильними підоймами підважили в гору остінок, поперли його плечима і обалили на Монголів. А разом з тою хвилею, коли впав остінок, обалюючи своїм тягаром Монголів, скочили наперед молодці, узброєні в топори на довгих топорисах, лупаючи ними черепи монгольські. Забризкала кров, залунали крики і стогнання ворогів, і знов розскочила ся юрба напасників, лишаючи на місці бою трупів і ранених. І знов радісний крик оборонців повитав побіду товаришів і знов відповіли на той крик Монголи градом стріл, а боярин лютими прокляттями. Але молодцям прийшлося тепер покидати своє висунене становище — і з жалем прощали вони те місце, з якого так щасливо відразили перші напади Монголів. Без ніякої страти, без ран, в повній збруї і найкрасшим порядку, лицем до ворога, молодці відступили під стіни боярського дому.

Коли на полуденнім боці двора молодці так щасливо відбивали напади Монголів, ішла завзята і не так щаслива борба на північнім по-

двірю. І тут монгольські стріли просвистіли без шкоди для обляжених. Тільки тут Монголи від разу пішли на приступ і обляженим прийшлося дуже горячо. Вони кинулись купою проти Монголів, але стрічені були стрілами і мусіли вертати ся, стративши трох раних, яких Монголи зараз порубали на кусні.

Першим ділом Максима було тепер — обійти всі становища і оглянути своє положення. Живим ланцюхом обступили Монголи хату і ненастанно сипали на неї градом стріл. Обляжені також стріляли, хоч і не так густо. Максим від разу побачив, що напасти намагають до того, щоб вперти їх до середини хати, відкиб вони не так густо могли стріляти, а потім легка мусіла бути над ними перемога. Значить, головна річ для оборонців була — вдержатись перед стінами дому. Але тут вони виставлені були на густі монгольські стріли. Щоб хоч троха захистити ся від них, Максим велів повідривати двері, поздіймати верхняки від столів і поуставляти їх перед кожним становищем, як великі щити із за тих щитів оборонці безпечно і вигідно стріляли на Монголів, кепкуючи собі з їх стріл. А Максим ходив від становища до становища, обдумував нові способи оборони і заохочував товаришів своїм способом і прикладом.

— Держім ся, товариші! — говорив він —

швидко — Тухлі почують крики або .о будь побачить, що тут діється і нам прибуде поміч!

Пів години вже тривала облога. Монголи стріляли і кляли страшно “руських псів”, що не то що не піддавалися їм, але ще сьміли так уперто і завзято боронитися. Тугар Вовк скликав знатнійших їх ватажків на нараду, щоб обдумати який одностайний рішучий удар.

— Приступом іти! — говорив один.

— Ні, приступом трудно, а стріляти, поки всіх не постріляємо, — говорив другий.

— Постійте, — сказав Тугар Вовк, — на все буде час. Тепер тільки в тім річ, щоб позганяти їх із менших становищ. Згромадьте найбільші наші сили ніби до приступу, щоб відвести їх увагу, а тимчасом малі відряди нехай рушать з обох боків до причілкових, нестерезених стін. Стіни ті, правда, без вікон, але все таки, коли наші люди стануть під ними, то будуть їм могли багато шкодити.

Ватажки пристали на тоту раду, бо вони, несвідущі в подібних маневрах, не вміли-б і такої придумати. Заворушила ся монгольська сила, забрязчала зброя, заблескотїли до сонця мечі та топори і сьміло стискали в руках своє оруже тухольські молодці, готуючись до тяжкого бою. Але поки монголи радились і ладились до уданого приступу, Максим та-

кож не дрімав. Щаслива думка прийшла йому до голови. В дощаній криши боярського дому були на всі чотири боки пороблені невеличкі вікна, і от в тих то вікнах Максим поставив по двох із своїх людей, аби пильнували відтам усяких рухів ворога, а також ставилися зі своїх безпечних становищ шкодити йому чи то стрілами чи камінем. Поки один стояв при вікні, другий завше готов був достачати йому чого треба, а один мав доносити від них вісти товаришам на долину.

Загнали труби і завили дикими голосами Монголи, кидаючись на противників. Та тільки вони не мали на думці дійти аж зустріту з ними, але прибігши до пів віддаленя, разом зупинились і випустили стріли на обляжених. Колиж і обляжені, що готовилися на останню, рішучу боротьбу, повитали їх градом стріл і причинили їм багато ран і страт, то вся монгольська лїнія разом подала ся назад. Голосними насміхами повитали молодці той відступ.

— А що, боярине, — крикнув Максим, — сила великого джінгісхана, бачить ся, заяче серце має: розжене ся і відступить. Хибаж не стидно тобі, старому рицареві, ватажкувати над такими бездухами, що тільки в юрбі сьмілі, мов барани, а поединчо нікотрий і за пів мужа не стоїть?

Боярин нічого не відповідав на той насміх; він добре бачив, що Максим завчасно сьміявся. І сам Максим швидко побачив се.

Радісний крик Монголів залунав ось-ось за причілковими стїнами дому, на право і на лїво від разу. Підчас уданого монгольського приступу вони рушили проти тих стїн: се були стїни без вікон і дверей, тож товариші не так дуже пильнували їх. Правда, поставлені на подри молодці побачили надходячих із тих боків Монголів і кілька цїльних стріл упало з дахових вікон на них, але не спинило їх, тим більше, що стоячи при самій стїні, вони дощаним окапом заслонені були від усякої небезпеки з гори.

Максим поблїд, чуючи тут же біля себе зловіщі крики і дізнавши ся від вартового з подрі, що вони значать.

— Пропали, — подумав він. — Про ратунок і мови нема. Тепер приходить ся вже боротись не на жите, а на смерть.

Тай Тугар Вовк, побачивши вдачу свого задуму, голосно порадувався їй.

— А що, хлопцї! — крикнув він, — побачимо, чи на довго ще стане вашої гордості. Глядїть, мої вояки вже під вашими стїнами. Огню під стїни! Живо ми викуримо їх із того гнізда а на чистім полі вони проти нас, мов миш проти кота.

Бачить Максим, що не переливки, скликає своїх товаришів до купи, бо ніщо вже тепер боронитись на поєдинчих становищах, коли під причілковими стїнами Монголи огонь кладуть.

— Братя, — говорив він, — мабуть прийдеся нам погибати, бо на ратунок слаба надїя, а Монголи, се знайте наперед, не пощадять нікого, хто дістане ся в їх руки, так як не пощадили наших ранених товаришів. А коли гинути, то гиньмо як мужі, з оружжєм у руках. Як гадаєте: чи будемо стояти тут і боронити ся до остатнього духу, заслонені хоч в части стїнами, чи волимо всі разом ударити на Монголів, може-б нам таки удало ся проломити їх ряди?

— Так, так, ударимо на Монголів! — закричали всі товариші. — Ми-ж не лиси, що їх стрілець викурює з ями.

— Добре, коли така ваша воля, — сказав Максим. — Ставайтеж у три ряди, луки й стріли кидайте геть, а топорі й ножі до рук — і за мною!

Мов один величезний камінь, випущений із великої метавки напроти мурів твердині, так ударили наші молодці на монгольські ряди. Правда, заким іще добігли до Монголів, стрічені були градом стріл, — тількиж ті стріли нічого не зробили їм, бо перший ряд ніс перед

собою замість щита верхняк із стола, вбитий на дві списи, і в той верхняк повпивалися монгольські стріли. Аж наближуючись до Монголів, перший ряд кинув свій деревляний щит — і цілий відряд кинувся на ворога з безтямною завзятістю. Відразу змішалися Монголи і почали подаватися на боки, але Тугар Вовк був уже тут зі своїм відділом і оточив молодців цілою громадою Монголів, мов стрільці цілою ватагою псів оточують розжертого дика. Розпочалася страшна різанина. Цілими десятками валили хоробрі молодці Монголів, — але Тугар Вовк слав щораз нові роти напроति них. Кров бризкала далеко із скаженої сутолоки людей, трупів, ран та кровавого оружя. Стогнання ранених, зойки конуючих, скажені крики убійців, — усе те мішалося в якусь пекольну гармонію, що різала вухо і серце, лунаючи під отим усьміхнутим ясним сонцем, на тлі ситої зелені смерекових лісів та під лад ненастанного шуму холодних потоків.

— На право, товариші! Разом і дружно напроім на них! — кричав Максим відбиваючися від трьох Монголів, що старались вибити його оружя з руки. Зі страшною натугою наперли товариші на право, де лівня Монголів була найслабша і місце для оборони найдогіднійше. По короткій опорі Монголи подалися.

Далі, далі, женіть їх наперед себе — крикнув Максим, кидаючи ся зі своїм кровавим топором на уступаючих Монголів. Товариші поперли за ним, і відворот Монголів швидко перемінив ся на пополох і безладну втіканину. А товариші гнали слідом за ними, валячи одного за другим із заду на землю. Перед ними було чисте поле, а недалечко темний, запахущий ліс. Коли-б їм удалось добігти до нього, то були-б спасені; ніяка монгольська сила не здужала-б їм тут нічого зробити.

— Далі, товариші, далі, — до ліса! — кричав Максим, і без віддиху, мовчки, кроваві й страшні, мов справді дикі звірі, гнали товариші наперед себе утікаючих Монголів у напрямі до ліса. Тугар Вовк одним позирком переглянув положене обох сторін — і зарепопереглянув положене обох сторін — і зарепо-

— Щаслива дорога! — крикнув він у слід за молодцями — на тій дорозі ми ще здиблемо ся!

І живо він відділив часть Монголів і післав їх горою на тухольський шлях, щоб зайшли молодців із переду від ліса. Він знав добре, що його Монголи в пору поспіють. А сам з рештою Монголів пустив ся на здогін за Тухольцями.

Три тумани куряви стояли на полю над Опором; три громадки людей гнали за собою

тим полем. Перша бігла громадка переляканих, розбитих Монголів; за ними здоганяючи їх наші молодці під проводом Максима, а за ними головна сила Монголів під проводом Тугара Вовка. Третій відділ монгольський, висланий Тугаром горою на вперед, швидкодесь заховався і щез, незавважений розяремими в своїй погоні молодцями.

Нараз утікаючі Монголи спинилися, стали. Перед ними показалася несподівана завада: глибокий, у скалі викутий вивіз — початок тухольського шляху. Вивіз був в тій місці майже на два сажні глибокий; стіни його стрімкі й гладкі, так що злізти в долину зовсім не можна, а скакати дуже небезпечно, особливо першому ряду втікачів, які могли надіятися, що тут же за ними і на них скочить другий ряд. У смертельній тривозі, яка й найбоязливішому не раз у останній хвилі додає відваги, зупинилися Монголи і обернулися лицем до своїх противників. В тій хвилі блиснула їм несподівана надія: за слідом противників пробачили настигаючих своїх одновірців — і руки їх мимоволі вхопили за оружжя. Але сей наглий вибух відваги не був в силі спасти їх. Мов розгукана буря впали на них тухольські молодці ломлячи й друхочучи всі завади — і попхнули їх до пропасти. З зойком повалились ті, що стояли з заду, на дно вивозу, коли

тим часом передні конали від мечів і топорів тухольських. Тепер молодці самі опинилися над стрімкою стіною вивозу і затремтіли. Тут із заду настигає Тугар Вовк з Монголами, а з переду отся страшна пропасть! Що діяти? Хвилі розваги досить було для Максима. Вид лежачих на дні вивозу потовчених Монголів навів його на добру думку.

— Задній ряд нехай обернеся лицем до Монголів і стримує на хвилю їх нагін, а передній кидай монгольські трупи в вивіз і скачи на них! — крикнув він.

— Гурра! — закричали радісно молодці, сповняючи його розказ. Застугоніли теплі ще монгольські трупи, падучи до долу, — заясніла для наших молодців надія ратунку. А в тім надлетіла монгольська погоня, Тугар Вовк попереду.

— Ні вже, — кричав він, — сим разом не уйдете моєї руки! — І своїм важким топором повалив першого стрічного противника, що вчора ще був його найвірнішим лучником. Зойкнув смертельно ранений і впав під ноги боярина. Товариш його замахнувся топором на Тугара, щоб помститись смерті товариша, але в тій хвилі його з двох боків піднято на монгольські списи. Цілий перший ряд молодців упав по короткім опорі. Сеж були са-

мі найслабші, поранені в попередній битві, що в погоні бігли з самого заду. Але все таки Монголів на хвилю вони спинили, а їх щасливійші товариші були вже безпечні на дні вивозу.

— Стійте! — кричав до своїх Максим, — в ряди і під стїну вивозу! Коли схотять гнати ся за нами, то тут їм справимо кроваву купіль.

— Перший ряд скачи за ними — командував у нерозважнім запалї Тугар Вовк — і скочив перший ряд Монголів, але не встав уже живий, ба, многі й до землі не долетїли живі, стрічені в повітрі топорами молодців.

— Гурра! — закричали ті, радіуючись. — Ану другий ряд, скачи також!

Але другий ряд стояв над вивозом і не квапив ся скакати. Тугар Вовк побачив свою помилку і швидко вислав сильний віддїл низше, щоб із долини замкнути вихід вивозу.

— Тепер не уйдуть нам пташки, — радував ся він. — От уже мої ловці надходять! Ану дїти, далї на них!

Скажений крик Монголів залунав у вивозї, тут же під ногами Тугара Вовка. Се був віддїл висланий горою на впереїми; в низ вивозом він ударив тепер на Тухольців.

— В низ вивозом утїкаймо! — скрикнули

молодці, але один позирк переконав їх, що вся надія на ратунок пропала. При вході в низу чорніла ся вже друга купа Монголів, що йшла напроти них, щоб їх зовсім замкнути в тій кам'яній клітці.

Аж тепер смерть наша! — сказав Максим, обтираючи о кожух забитого, при його ногах лежачого Монгола свій кровавий топір. — То вариші, сьміло до остатнього бою!

Тай сьмілож виступили вони! Добуваючи остатніх сил ударили на Монголів, і не вважаючи на некорисну, згористу місцевість, що сприяла Монголам, ще раз змішали їх, ще раз завдали їм велику страту. Але Монголи силою свого розгону поперли їх в долину і розбили їх ряди. В геройській обороні падали молодці один за другим, тільки Максим, хоч бив ся як лев, прецінь не мав іще рани на своїм тілі. Монголи уникали його, а коли тислися на нього, то тільки в надії витрутити йому оружє з руки і взяти його живого. Такий був виразний наказ Тугара Вовка.

Ось наступив і другий відділ монгольський з долини; молодців стиснено в тій безвихідній кам'яній клітці, приперто їх до стіни, і лиш тільки вільного місця було перед ними, кілько могли його зробити своїми мечами та топорами. Але руки їх зачали ослабати, а Мон-

голи пруть ся і пруть ся на них, мов хвилі по-
венї. Вже деякі стративши всяку надїю і ба-
чучи неможливість дальшої боротьби, на-о-
слїп кинули ся в найгустїйші ряди Монголів і
в одній хвилї погибали, розсїкані топорами.
Иньші, шепчучи молитви, тулили ся ще до стї-
ни, мов вона могла дати їм яку небудь поміч;
треті хоть і нїби боронили ся, але безтямно,
машинально махали топорами і смертельні у-
дари Монголів заставляли їх уже трупами, не-
чутливими й бездушними. Тільки невеличка
горстка найсильнїйших — пять їх було — о-
круживши Максима, держала ся ще просто,
мов шпиль скали серед розгуканої заливи.
Три приступи Монголів відбила вже та горст-
ка, стоячи на купі трупів, мов на баштї; вже
мечі й топори в руках героїв затупили ся, о-
дїж їх, руки й лиця скрізь заплили кровю, —
але все ще різко і виразно відзивав ся голос
Максима, що загрївав товаришів до оборони.
Тугар Вовк на пів гнївно, на пів з подивом
глядїв на молодця з гори.

— Йй Богу, славний молодець! — сказав він
сам до себе! — Не дивуюсь, що він очарував
мою доньку. І мене самого він міг би очару-
вати своєю рицарською вдачею!

А потім, обертаючи ся до своїх Монголів,
що стояли над берегом яру, він крикнув:

— Далї, скачіть на них! Нехай скінчить ся та різанина. Лиш сего (показав на Максима) не тикайте!

І разом, мов важка скала, скочили Монголи з гори на непобіджену ще купку героїв і повалили їх на землю. Ще раз залунали скажені крики, ще борикали ся на-під сили Монголи з Тухольцями, але не довго. На кожного з героїв навалила ся ціла юрба Монголів — і всі полягли головами. Тільки Максим сам один стояв іще, мов дуб серед поля. Він розсік голову тому Монголови, що скочив був на нього, і саме замахнув ся на другого, коли в тім якась сильна рука зелїзним стиском ухопила його з заду за горло і кинула ним до землі. Упав підступно повалений Максим, і над ним почервонїле від гнїву й натуги нахилило ся лице Тугара Вовка.

— А що, смерде! — насмїшливо кричав боярин, — бачиш тепер, що я вмію додержати слова? Ану, діти, закуйте його в зелїзні пута!

— Хоч і в путах, я все буду вольний чоловік. У мене пута на руках, а в тебе на душі!— сказав Максим.

Боярин зареготав ся і відійшов від нього давати порядок монгольському війську, якого число сильно змалїло в тій кровавій різани

ні. З головною частиною оставших іще Монголів Тугар Вовк пішов до своєї хати; решті велів обсадити нещасний, тепер трупами завалений вивіз. Виділивши всіх здорових до стереження вивоза, сам він з невеличкою рештою і взятим до неволі Максимом мав вернути ся до табору.

— Прокляті хлопцї! — буркотів боярин переглядаючи свої страти, — скільки народу по нївечили! Ну, але чорт бери Монголів — їх не шкода! Коб тільки менї по тих трупах дійти до власти й сили, — обернув ся б і я лицем проти них. Але сей поганець, сей Максим, — то менї борець! А хто знає, може й він міг би послужити до моєї ціли? Треба використати його, коли його маю в руках. Він мусить служити нам за провідника в горах, бо чорт їх там знає, який се той їх шлях і чи нема де на нїм яких манївців. Тепер, коли він у моїх руках, треба приєднати, вкоськати його троха, хто знає на що може він пригодити ся.

А тим часом Монголи готовили вже коний до відїзду. Максим, скований за руки і за ноги в тяжкі ланцюхи, кровавий, простоволосий із пошарпаною на шматки одежою, сидів на камені над річкою, нїмий, з затисненими зубами і з роспукою в серці. Перед ним, на полі

і в вивозї купами лежали незастиглі ще, пошматовані і кровю обризькані трупи його то варишів і ворогів. Які щасливі були ті трупи! Вони лежали так тихо, так сумирно на своїй кровавій постелі без гніву без муки, без ворогованя. Вони сьміялись тепер зі всяких п'ят, із цілої сили великого джінгісхана, а його кусень заліза зробив бездушним знарядом у руках дикої самоволі, жертвою кровавої пімсти! Які щасливі були трупи! Вони, хоч покалічені, носили на собі образ і подобу людську, — а його отсі пута в одній хвилі зробили скотиною, невольником!

— Сонце праведне! — кликнув у своїй душевній муці Максим, — не вжеж така твоя воля, щоб я гинув у кайданах? Не вжеж ти так часто своїм ясним усьміхом витало дні моєї радості на те лише, щоб сьогодні повитати моє бездонне горе? Сонце, не вжеж ти перестало бути добрим богом Тухольщини, а стало ся опікуном тих лютих дикунів?

А сонце сьміяло ся! Ясним, горячим промінем воно блискотіло в калужах крови, цілувало посинілі уста і глибокі рани трупів, крізь які витікав мозок, вистирчували теплі ще людські тельбухи. І таким самим ясним, горячим промінем воно обливало зелений ліс і чудові запахи цвітів і високі полонини, що

купали ся в чистім лазуровім етері. Сонце сьміяло ся і своїм божеським, безучасним усьміхом ще дужше ранило роздерту Максимову душу.

VI.

Дивний сон снів ся Захарови Беркутови. Здавалось йому, немов нині їх дорічне сьвято “Сторожа”, і вся громада зібрана доокола каменя при вході тухольської тіснини: дівчата з вінками, молодці з музикою, всі в празничних чистих строях. Отсе він найстарший віком у громаді, перший наближає ся до сьвятого каменя і починає молити ся до нього. Якись таємничі, тривожні, болючі чутя опановують його серце підчас молитви; щось щемить у нього в глибині душі — і сам не знає що такого. Він молить ся горячо, по двох-трох словах звичайної молитви він відступає від стародавніх, звичаєм установлених зворотів; якась нова, горячійша, пориваюча молитва плине з його уст; уся громада потрясена нею, паде ниць на землю, і сам він робить тесаме. Але слова не перестають плисти, темно робить ся кругом, чорні хмари покривають небо, громи починають бити, блискавиці палахкотять і облїтають увесь небозвід осліплюючим огнем, земля здригає

ся — і разом, звільна перехиляючись, сьвятий камінь рушає ся з місця і з страшенним гуркотом валить ся на него.

— Що се може значити? — питав сам себе Захар, роздумуючи над своїм сном. — Щастє, чи нещастє: радість чи горе? — Але він не міг знайти відповіді на своє питання, тільки сон сей лишив по собі якесь важке почутє, якусь хмару суму на Захаровім чолї.

Швидко справдилось те почутє! Саме на полудне настигли страшні, несподівані вісти до Тухлї. Пастухи з сусїдної полонини побігли без духу до села, голосячи, що бачили якусь бійку коло боярського дому, якусь громаду незвісних чорних людей і чули незрозумілі, роздираючі крики. Майже вся тухольська молодїж уоружившись у що хто міг, побігла на місце бою, але зупинилась оподаїк, побачивши кроваве і трупами вкритє побоєвище, а боярський дім окружений хмарею Монголів. Не було сумніву, всі молодці, вислані для збуреня боярського дому, погинули в нерівній боротьбі з тими наїздниками. Не знаючи, що діяти, тухольська молодїж вернула до села, разносячи всюди страшну вість. Почувши її затремтів старий Захар і гірка сльоза покотила ся по його старім лицї.

— От і сповнив ся мій сон! — прошептав

він. — В обороні свого села поляг мій Максим. Так воно й треба. Раз умирати кождому, але славно вмирати, се не кождому лучає ся. Не сумувати мені за ним, але радуватись його долею.

Так потішав себе старий Захар, але серце його скиміло глибоко: надто сильно, всею силою своєї душі він любив свого наймолодшого сина. Але швидко він скріпив ся духом. Громада кликала його, потребувала його ради. Купами тисли ся люди, старі й молоді, за село, до тухольської тіснини, за ко трою так близько стояв страшний їх ворог. Перший раз від коли засіла Тухля, рада громадська зібрала ся нині без звичайних обрядів, без знамена, серед брязку топорів та кіс, серед на пів трівогожного, на пів войовничого гамору. Без порядку мішали ся старці з молодцями, оружні з безоружними, ба навіть жінки снували сюди й туди поміж громадою допитуючись вістий про ворога або голосно оплакуючи своїх погибших синів.

— Що діяти? що починати? як боронити ся? — гуло в народі. Одна думка переважала всі інші: вийти громадою перед тіснину і боронити ся від Монголів до остатньої краплі крови. Особливо молодіж наставала на те.

— Ми хочемо згинуті, як наші брати по-

гинули в обороні свого краю! — кричали вони. — Тільки по наших трупах вйдуть вороги в тухольську долину!

— В тіснині поробити засіки і з них разиги Монголів! — радили старші.

Далі, коли гамір трохи втишив ся, заговорив Захар Беркут.

— Хоч то воєнне діло — не моє діло, і мені старому радити про те, до чого не можу приложити своїх рук, — але все таки я думав би, що не велика наша заслуга буде, коли відібемо Монголів, особливо зваживши, що се нам не так то й трудно зробити. Сини наші погибли з їх рук, кров їх обагрила нашу землю і кличе нас до пімсти. Чи пімстимось ми на ворогах наших, на нищителях нашого краю, коли відібемо їх від свого села? Ні, а тільки відбиті від нашого села вони з подвійною лютістю кинуть ся на інші села. Не відбити але розбити їх, се повинна бути наша мета!

Громада з увагою слухала слів свого бесідника, і молодіж, податлива на все нове та несподіване, готова вже була пристати на ту раду, хоч і не знала, як можна її виконати. Але многі голоси старців обізвали ся против неї.

— Не в гнів тобі будь сказано, батьку Захаре, — заговорив один громадянин, — але твоя рада хоч мудра і велику обіщує славу.

та неможлива для нас. Слабі наші сили, а монгольська сила велика. Ще не наспіла поміч від інших верховинських і загірських громад, а хоч і наспіє, то таки наша сила не вистарчить навіть на те, щоб окружити Монголів, не то вже, щоб побороти їх в отвертій битві. А без того як ми розібемо їх? Ні, ні! За мала наша сила! Щастє наше, коли здужаємо відбити їх від свого села і відвернути від шляху; розбити їх ми не маємо й надії!

Бачучи всю основність тич закидів, Захар Беркут, хоч з болем серця, готов був покинути свою молодечо-горячу думку, коли в тім дві несподівані події значно піднесли настрої тухольської громади і змінили цілу її постанову.

Доїї селом вулицею надійшли, одна за другою, при звуках труб та деревляних тримбїт аж три громади уоруженої молодїжи. Кожда громада несла наперед себе боеву хоругов; охочі, сьмілі їх піснї лунали далеко по горах. Се йшла приобіцяна Тухольцям поміч верховинських і загірних громад. Хлоп в хлопа, мов росли явори, стали всі три відділи довгими рядами перед зібраною громадою і склонили хоругви на знак привитаня. Любо було глядіти на ті здорові, румяні лиця, розігріті мужньою відвагою і гордим почутєм того, що їм прийдєсь заступати своїми грудьми

все, що найдорожше у них на світі, що на їх оруже вложено велике діло. Радісний, громовий крик усіх Тухольців стрітив їх прихід; тільки матері, що саме сьогодні стратили сво їх синів, заридали на вид того найкрасшого цвіту народного, котрий завтра може так само поляже скошений і потоптаний, як полягли нині їх ясні соколи. Заскиміло серце і в старого Захара Беркута, коли поглянув на тих молодців і подумав собі, як то пишно визначував ся би серед них його Максим. Та ні годі! мертвого не вернеш, а живий живе гадає...

Ще не стихла радість із приходу тих пожаданих помічників, ще громада не мала часу приступити до дальшої наради, коли в тім з противного боку, з лісової прогалини, що була над тухольською тісніною, показав ся новий і зовсім уже несподіваний гість. На спіненім кони, пообдиранім гилем та колючками, припавши до його шиї, щоб швидше й безпечнійше їхати по лісі не зачіпаючись о галузе, їхала що кінь доскочить якась людина. Хто се такий був — здалека годі було вгадати. На ній був овечий монгольський кожух, обернений пелехами на верх, а на голові гарний бобровий ковпак. Молодці прийняли приїзжу людину за монгольського висланця і виступили проти неї з луками. Але виї-

хавши з ліса та наблизившись над стрімкий обрив, по котрім треба було злазити в тухольську долину, мнимий Монгол зліз із коня скинув із себе кожух, і всім на диво показала ся женщина, в білім полотнянім, шовком перетиканім плащі, з луком за плечима і з блискучим топірцем за поясом.

— Мирослава, дочка нашого боярина! — закричали тухольські молодці, не можучи відвести очий від прегарної, сьмілої дівчини. Та вона очевидячки й не дивилась на них, але лишивши свого коня там, де з нього злізла, живо почала озирати ся за стежкою, куди можна би спустити ся в долину. Швидко її бистрі очі відкрили таку стежку, майже зовсім укриту серед широкого, чепіргатого листя папороти та колючих ожин. Певним кроком, мов від роду до того привикла, зійшла стежкою в долину, і наблизилася до громади.

— Здорові були, чесна громадо, — сказала вона, злегка паленіючи. — Я спішила звістити вас, що Монголи надходять, перед вечером будуть тут, то щоб ви приготували ся, як їх прийняти.

— Ми знали се, — загули голоси з громади — се нам не новина.

Голоси були різкі, неприязні дочці поганого боярина, через котрого стільки молодців

погибло. Але вона не образила ся тою різкістю, хоч очевидно почула її.

— Тим ліпше для мене, що ви вже приготовані, — сказала вона. — А тепер прошу вказати мені, де тут Захар Беркут.

— Ось я, дівчино, — сказав старий Захар, наближаючись. Мирослава довго, з увагою і пошаною гляділа на нього.

— Позволь, чесний батьку, — заговорила вона тремтячим з внутрішнього зворушення голосом, — сказати поперед усього, що син твій живий і здоров.

— Мій син! — скрикнув Захар, — здоров і живий! О Боже! Деж він? Що з ним діє ся?

— Не лякай ся, батьку, тої вісти, котру скажу тобі. Твій син у монгольській неволі.

— В неволі? — скрикнув, мов громом прошиблений Захар. — Ні то не може бути! Мій син радше дасть на кусні порубати себе, аніж узяти себе в неволю. Се не може бути! Ти хочеш налякати мене, недобра дівчино!

— Ні, батьку, я не лякаю тебе, воно справді так. Я-ж тепер просто з монгольського табору, бачила його, говорила з ним. Силою і підступом узяти його, закували в залізні пута. Хоч без рани, а весь облитий був кровю ворогів. Ні, батьку, твій син не подав імя твоє в неславу!

— І щож він говорив тобі?

— Казав мені йти до тебе, батьку, потішити тебе в твоїй самоті й тузі, стати тобі за дочку, за дитину, бо я, батьку — (тут голос її ще дужше затремтів) — я... сирота, я не маю вітця!

— Не маєш вітця? Не вжеж Тугар Вовк погиб?

— Ні, Тугар Вовк живий, але Тугар Вовк перестав бути моїм батьком, від коли... зрадив... свій край і пристав... у службу Монголів.

— Сего можна було й надіятись, — відповів понуро Захар.

— Тепер я не можу вважати його батьком, бо не хочу зраджувати свого краю. Батьку, будь ти моїм вітцем! прийми мене за дитину! Нещасний син твій просить у тебе сього моїми устами.

— Мій син! мій нещасний син! — стогнав Захар Беркут, не підводячи очий на Мирославу. — Хто мене потішить по його страті?

— Не бійся батьку, — може він іще не страчений, може нам удасться видобути його на волю. Слухай лише, що наказував мені Максим.

— Говори, говори! — сказав Захар, поглядаючи знов на неї.

— Він радив тухольській громаді не спиняти Монголів перед тісніною, але впустити їх

у кітловину. Тут можна їх обступити і виру-
бати до остатнього, а коли ні, то виморити
голодом. Треба тільки поробити засіки в
вивозі при водопаді і повиносити з села все
добро громадське, все збіже, весь хліб, усю
худобу, а потім замкнути їх тут зо всіх боків.
Тут — казав Максим — побідите їх, або ніде
инде! Так радив Максим.

Уся громада з напруженою увагою слуха-
ла Мирославиної бесіди. Глибока мовчанка
залягла над усіми, коли стихли її слова. Тіль-
ко Захар гордо й радісно випростував ся, а
далі з простертими раменами наблизив ся до
Мирослави.

— Доню моя! — сказав він, — тепер я ба-
чу, що ти варта бути дочкою Захара Берку-
та! Се правдиві слова могого сина; — з них
віє його сьмілий дух! Тими словами ти здо-
була мое батьківське серце! Тепер я лекше
віджалую сина, коли небо післало мені за-
мість нього таку доньку!

Голосно ридаючи кинула ся Мирослава в
його обійми.

— Ні, батьку, не говори так, — сказала во-
на. — Син твій не буде страчений, — він по-
верне ся тобі назад. Він іще нині вечір буде
тут разом з ордою, і коли Бог допоможе нам
розбити її, то чей ми й його освободимо.

В тій хвилі в тіснині дав ся чути крик тухо-

льських вартових: “Монголи! Монголи!” — і в слід за тим прибігли вартові голосячи, що Монголи в незлічимій силі показали ся в долині над Опором. Тут приходилось рішатися живо, що діяти, як боронити ся? Захар Беркут ще раз обстав за тим, аби впустити Монголів у тухольську кітлину і тут обскочивши їх вирізати або виморити всіх до ноги.

Тепер уже не піднімали ся голоси противні тій раді — і швидко громада рішила ся. Всі кинули ся до своїх хат, аби хоронити своє добро в ліси. Сторонські молодці що духу рушили на горішний бік долини, до водопаду, щоб поробити засіки в вивозі і не дати туди Монголам пройти. Страшний розрух зробив ся в селі. Крик, розкази й запитання, рик волів і скрип деревляних двохколісних теліг лунали з усіх усюдів, глушили слух і котили ся по горах. Сумно прощали Тухольці свої хати й подвіря й огороди та засіяні ниви, котрі нині ще мала зруйнувати і столочити страшна монгольська повінь. Матері несли своїх заплаканих дітей, батьки гнали худобу, везли на возах домашній спряток, мішки з хлібом і одежею. Курява стояла над селом; тільки потік срібlistою водою шумів собі як звичайно, і старий величезний Сторож при вході в тухольську тіснину стояв понуро, опущений, сумовитий, немов жаліючи своїх

дітий, що покидали отсю гарну долину, немов нахиляючись у сторону тіснини, щоб своїм величезним, кам'яним тілом заставити їм дорогу. Засумувалась і стара липа на копнім майдані за селом, — а ревучий водопад переливаючись у кармазинових промінях заходового сонця, непорушним, кровавим стовпом стояв над опустілою тухольською кітловиною.

Вже зовсім опустіло село. Хати потонули в вечірньому тумані; курява уляглась по дорозі, замовкли голоси і крики, немов відвічна пустиня пожерла все жите сеї долини. Сідало сонце за тухольські гори, тонучи в легеньких червоних хмарах; темні смерекові ліси докола Тухлі шептали тихо, таємничо, немов передавали собі якусь зловіщу новину. Тільки земля, не знати чому, глухо стугоніла і стогнала; повітря хоч ясне й погідне, тремтіло якимось дивним, змішаним гомоном, від якого дрож проймала й найсміливішого. А далеко-далеко по лісах, у глибоких темних ярах, між недоступними ломами вили вовки, гавкали уриваним голосом лиси, бегетіли олені, ричали тури. А в селі так тихо, так мертво! А на небі так ясно, так погідно! Але ні. Ось нараз щезло сонце за чорною, живою хмарию, що стіною тягне з заходу, наповнюючи повітря диким вереском і спускаючись

над Тухлею. Се віщуни і невідступні товариші орди, гайворони та круки тягнуть незліченими стадами, чуючи поживу. Зловіще птацтво бетъ ся в повітрі, розриваєть ся плахтами і кидаєть ся в різні боки, мов хмари биті бурею. Тухольські сумирні стріхи відразу вкрили ся чорними гістьми, а гамір їх клеко-тїв, мов кипяток у величезнім кітлі. Німо, не рухомо стоячи над стрімкими берегами своєї кітловини, гляділи Тухольці на погане птацтво і в душі проклинали тих віщунів смерті й руїни.

Але живо вид змінив ся. Мов через прорву в тамі валить ся осінна повінь, так почали в кітловину валити ся чорні почвари з страшенним криком. Ряди тисли ся за рядами, без кінця і впину; мов вода під водопадом, так вони зупиняли ся вийшовши з тісного гирла, формували ся в довжезні ряди, посували ся звільна, без опору заливаючи пусту рівнину. Передом, дорогою, їхав на білім кони страшний велитень, Бурунда-бегадир, а обік нього другий менший їздень — Тугар Вовк.

Звільна їхали вони наперед, немов що хвилі ждали нападу з села. Але нападу не було, село лежало мов після чуми. З страшним криком кинули ся перші ряди Монголів на хати, щоб по своєму звичаю різати, грабувати, — але різати не було кого, хати були пу-

сті. З лютим криком кидались Монголи від хати до хати, вивалюючи двері, руйнуючи плоти й ворота, розбиваючи діжки й плетінки, розвалюючи печі. Але вся їх лютість була даремна, — в селі ніхто не показував ся.

— Прокляті пси! — говорив Бурунда до Тугара Вовка, — зачули нас, поховали ся!

— Чи заночуємо тут, бегадире? — спитав Тугар Вовк, не відповідаючи на замітку бегадира.

— Поки не зустрінемось з тими псами, по-ти не можемо ночувати — відмовив Бурунда. — Веди нас до виходу з сеї ями! Треба забезпечити собі вихід!

— Вихід безпечний, — успокоював Тугар Вовк, хоч і самому якось ніяково було бачити, що всі Тухольці так чисто винесли ся з села. І хоч успокоював бегадира, то все таки просив його крикнути на військо, щоб покинуло шукати добичі і спішило до виходу. Неохітно пішли перші ряди монгольської орди, коли тим часом задні все ще тисли ся через тіснину, чим раз густійше заливаючи кітловину.

Ось уже чільний відряд вийшов із села і спішив до вивозу, викуваного в скалі. З долини нічого не видно було в вивозі і безпечно підійшли Монголи аж під стрімку кам'яну стіну, в котрій прокований був вивіз. Коли

в тім разом з верха стіни посипалось величезне каміне на Монголів, калічачи та розбиваючи їх. Зойк напасників, ранених і повалених на землю вдарив під небо. Закракала хижа птиця над своїми жертвами. Вже напасники почали подавати ся в зад і в боки, коли в тім Бурунда і Тугар Вовк з голими мечами кинулись їм на впереїми.

— Куди ви, безумні? — ричав ярим туром Бурунда. — Ось перед вами вихід до вивозу, туди за мною.

І пхаючи перед собою цілу юрбу, він кинув ся в темне гирло вивозу. Але тут чекала напасників добра стріча. Градом посипалось каміне на їх голови і не одному з вояків джін гісхана кров залила очи, мозок бризнув на кам'яні стіни з розбитого черепа. Мов з пекла ревнули крики і стогнання з темного вивозу, але понад ними все голоснійше гримів голос Бурунди: “Далі, заячі серця, далі за мною!” — і нові купи неважаючи на новий град каміня поперли ся в вивіз.

— Далі горі вивозом! — кричав Бурунда, щитом заслонюючись від спадаючого з гори каміня.

Тим часом Тугар Вовк, побачивши на версії берега громадку молодців, велів стоячим перед вивозом Монголам сипнути на них стрілами. Зойки роздягли ся на горі — і голосно за-

вили з радости Монголи. Але за своїх трьох ранених тухольські молодці з подвійною лютістю почали кидати величезними плитами на напасників. Тількиж се все не було би стри мало завзятого Бурунду, коли-б у середині на скрутї вивозу, не показала ся несподівана завада: вивіз завалений був аж до верха величезним камінем. А тут Тухольці нападали чим раз лютійше, каміне сипалось мов град, Монголи падали один за другим, — і Бурунда побачив в кінці, що даремна його завзятість, бо пройти туди годї, поки не вдасть ся зіпхнути Тухольців з верха.

— Назад! — крикнув Бурунда, і невеличка решта Монголів, що лишила ся зі штурмуючої купи, без духу, мов камінь з пращі, вилетїла з вивозу.

— Вивіз завалений! — сказав важко дишучи Бурунда до боярина, обтираючи собі піт і кров з лица.

— Покиньмо їх на тепер, нехай тішать ся! — сказав Тугар Вовк.

— Ні, — скрикнув Бурунда, з погордою поглядаючи на боярина, — вояки великого джінгісхана не вміють відкладати діла на завтра, коли можна його зробити сьогодні.

— Але щож тут сьогодні зробимо? — спитав Тугар Вовк, поглядаючи з дрожею в темне гирло вивозу, з котрого ще видобували ся

страшні стогнання смертельно ранених, недобитих Монголів.

— Зігнати тих псів відтам з гори! — крикнув люто Бурунда, показуючи рукою на хребет скалистого берега. Драбин сюди! Передні на драбини, а задні відганяй їх стрілами! Побачимо, чия візьме!

З поблизьких хат назношено драбин і за радою Тугара Вовка позбивано їх півперечними жердками немов у широку стіну. Тухольці з гори придивляли ся тій роботі спокійно. Ось уже Монголи з криком підняли свою збірну драбину і поперли її до камінної стіни. Камінем, стрілами і рогатинами стрілили їх Тухольці, але не вдіяли нічого Монголам, бо коли один та другий упав поражений, то інші двигали велику драбину далше, а на місце зраненого прискакували свіжі. А рівночасно задні ряди Монголів пускали в гору свої стріли і присилювали Тухольців подати ся в зад. Страшна драбина живо наближала ся до стіни. Трівога почала опановувати Тухольців...

Недалеко від побоевища, захищений камяною брилою від стріл, сидів на соломі Захар Беркут, зайнятий при ранених. Він повиймав їм із ран стріли, повимивав рани при помочи Мирослави і заходив ся перевязувати їх, поприкладавши якоїсь скусно приладженої жи-

виці, коли в тім деякі залякані вояки прибігли до нього, сповіщаючи про небезпеку.

— Щож я вам, діточки, пораджу? — сказав старий, але Мирослава схопила ся з місця і побігла оглянути небезпеку.

— Не бійте ся! — сказала вона Тухольцям, — живо ми поворожимо їм! Нехай собі стріляють, — а ви ратища в руки і плазом до долу! Аж коли передні покажуть ся до половини на горі, тоді разом на них! Самі вони заслонять вас від стріл, а обаливши передніх ви обалите й задніх. Сумерки сприяють нам, і відбивши їх сим разом, будемо мати спокій на всю ніч.

Без слова опору попадали Тухольці ниць до долу, похапавши ратища в руки. Стріли ще сипались якийсь час, а відтак перестали, — знак, що передній ряд почав спинати ся горі драбиною. Дух у собі запираючи, лежали Тухольці й дожидали ворогів. Ось чути вже скрип щєблів, сапанє мужів, брязкіт їх оружя — і звільна, несміло виринають перед очима лежачих мохнаті кучми, а під ними чорні, страшні голови з маленькими, блискучими очима. Очі ті трівожно, несхибно, мов закляті глядять на лежачих Тухольців, але голови піднімають ся висше, чим раз висше; вже під ними видніють ся рамена, плечі окриті мохнатими кожухами, широкі груди,

— в тій хвилі з страшним криком зриваються Тухольці, і ратища їх разом, глибоко тонуть у грудях напасників. Крик, ревіт, замішане, тут і там судорожні рухи, тут і там коротка боротьба, проклятя, стогнання — і мов тяжка лявіна валить ся ворог долі драбиною до долу, обалюючи за собою слідуючі ряди, — а на ту купу живих і мертвих, без ладу змішаних, кровавих, трепечучих і ревучих тіл людських валять ся з гори величезні брили каменя — і понад усім тим пеклом, на пів закритим заслоною ночі, виринає ся в гору радісний оклик Тухольців, жалібнє вите Монголів і грімкі, страшні проклятя Бурунди-бегадира. Той скакав по майдані, мов скажений, рвучи собі волосє з голови, а в кінці, не тямлячись з лютости, з голою шаблею прискочив до Тугара Вовка.

— Псе блідолиций! — кричав він, скрегогучучи зубами, — подвійний зраднику, — се твоя вина! Ти запровадив нас у сесю западню, відки ми вийти не можемо!

Тугар Вовк полум'ям спалахнув на таку мову, якої він ще не чув від роду. Рух його мововлі вхопила за меч, але в тій хвилі щось так глибоко, так важко заболіло його в серці, що рука ослабла, впала, мов глиняна, і він похиливши лице й затиснувши зуби сказав придушеним голосом:

— Великий бегадире, несправедливий твій гнів на вірного слугу джінгісхана. Я не винен тому, що ті смерди опирають ся нам. Вели розложити ся війську на ніч і відпочити, а завтра рано сам побачиш, що вони приснуть перед нашими стрілами, як сухе осіннє листе перед подувом вітру.

— Ага, так! — крикнув Бурунда, — щоби вони по-ночі напали на нас у хатах і порізали наше військо!

— То вели спалити хати і ночувати війську під голим небом!

— Усе ти хитро говориш, щоб відвернути мій гнів, аби скинути з себе вину! Але ні! Ти запровадив нас сюди, ти мусиш і вивести нас, і то зараз завтра, без страти часу й людей! Чуєш, що мовлю? Так мусить статись, або горе тобі!

Дармо Тугар Вовк запевняв дикого бегадира, що він не всьому винен, що він радив, як по його думці було найліпше, що рада начальників монгольських пристала на його слова, що ніякий провідник не може ручити за несподівані пригоди, які лучають ся по дорозі, — все те відскакувало від переконання Бурунди, мов горох від стіни.

— Добре, боярине, — сказав він в кінці, — я зроблю по твому, але завтра все таки мусиш отворити нам дорогу з сеї западні, а ні,

то горе тобі! Се моє останнє слово. Жду діл, а не слів від тебе.

І він з погордою відвернув ся від боярина і пішов до своїх Монголів, могутнім голосом розказуючи їм зараз зі всіх кінців підпалити село і очистити рівнину з усього, що могло би служити ворогови покривкою для нічного нападу. Радісно закричали Монголи — вони давно вижидали такого наказу. Разом зі всіх боків запалала Тухля, прориваючи огненними язиками грубу пітьму, що залягла над нею. Дим бовдурами покотив ся низом і вкрив долину. Стріхи тріщали, злизувані кровавим полум'ям. Із стріх бухав огонь у гору, немов то присідав, то підскакував, хоча чи досягнути до неба. Часом знов від подуву вітру полум'я стелило ся плазом, золотило ся іскрами, меркотіло, філювало мов огняне озеро. Хруськіт упадаючих кроків і стін котив ся глухо по долині; стіжки збіга й сіна виглядали, мов купи розжареного вугля, а з їх середини де-де пролизували ся біляві огневі пасма; дерева горіли, мов свічки, високо в повітрі викидуючи огнисте, горюче листе, мов рої золотих мотилів. Ціла тухольська долина виглядала тепер мов пекло, залите огнем; з диким вереском гуляли й бігали серед пожежі Монголи, вкидаючи в огонь усе, що тільки попадалось їм під руки. З жаліб-

ним стогнанем грепнула до долу підтята монгольськими сокирами прастара липа, сьвідок громадських копних зборів. Повітре в тухольській кітловині розігріло ся, мов справді в кітлі, і живо схопив ся з гір страшний вітер що курбелів іскрами, рвав горючу соломую і головні та кидав ними, мов огняними стрілами. Потік тухольський перший раз від роду побачив такий блиск; перший раз розігрів ся в своїм холоднім камянім ложі. Може зо дві години трівала пожежа, якій з високих берегів, німо, з виразом безсильних жалощів придивляля ся Тухольці. Тоді Монголи почали гасити недогарки, вкидуючи їх у потік і заходились обкопувати свій табір широким ровом. Посеред табору в одній хвили виставлено шатри для старшин, — решта війська мала ночувати під голим небом, на розігрітій пожежою землі.

І знов стемніло ся в тухольській кітловині. Монголи радо були-б порозкладали огні в таборі, але сього годі було зробити: аж тепер вони нагадали собі, що пожежою опустошили цілу рівнину, і все, що тільки могло згоріти, згоріло або поплило долі потоком. Прийшлося спати війську і стояти варті на потемки, — рови навіть не викопано так глибокі, як треба, бо вже зовсім було стемніло ся. Гнівний, невдоволений, мов чорна хмара, ходив

Бурунда по таборі, оглядаючи окопи й варті поставлені коло них, перекликаючись з начальниками і видаючи накази, як пильнувати ся нічного нападу. Вже північ була близька, коли в таборі по троха втихло: тільки крики вартових і рев водопаду переривали загальну тишу.

Тільки в однім місці монгольського табору блищало ся світло: се горів-палахкотів смоляний світич у шатрі Тугара Вовка. Білявий огник мигкотів і шкварчав і димив, пожираючи розтоплену смолу і кидаючи непевне, понуре світло на нутро боярського намета. Пусто і непривітно було в наметі, так само, як тепер у душі Тугара Вовка. Він ходив по наметі, зайнятий важкими думами. Згирдні слова Бурунди пекли його горду душу. Вони були мов удар в лице, — разом блисло в очах у боярина і разом побачив він, на яку ховзку дорогу попав ся.

— Пета обіцяв мені ласку джінгісхана, — воркотів він, — а сей поганець трактує мене як пса. Невжеж таки я слуга їх, найнизший із слуг сього невольника? Пета обіцяв мені всі гори в дідицтво, велике карпатське князівство, а Бурунда грозить мені не знати чим.

І він міг би додержати слова, проклятий! Щож, чи підлягати йому? А вжеж! я в його руках! я невольник, як сказав той поганець Максим! Та от нагадав я про Максима, — де він? Чи не можна з ним зробити те, чого хоче Бурунда? Чи не можна-б — от наприклад його самого проміняти за вільний вихід із сеї западні? Се думка добра!

І він покликав двох Монголів, що лежали недалеко його шатра, і велів їм знайти і провадити до себе невольника Максима. Нерадо, воркотячи щось, пішли Монголи, —

здавалось, що повітре тухольської долини не сприяло якось острій монгольській дисципліні...

Але деж був Максим. Як жилось йому в неволі?

Максим сидів насеред тухольської вулиці, закований у тяжкі ланцюхи, як раз проти своєї батьківської хати, лицем обернений до того подвіря, на котрім він гуляв хлопчиною і ходив, ще вчора вільний, зайнятий щоденною працею, а по котрім нині снувалися купи гидких Монголів. Його привезли сюди на кони, а коли прийшов наказ тут зупинити ся і спалити село, його скинули з коня на вулицю. Ніхто до нього не турав ся, не пильнував його, але про втеку не було й мови, бо купи Монголів раз у раз снувалися довкола,

кричачи, руйнуючи, шукаючи за добичею. Максим не знав, що діє ся довкола нього і сидів непорушно на дорозі, мов кам'яний милевий знак. У голові його було пусто, думки не клеїли ся до купи, навіть вражіння не хотіли вязати ся в один суцільний образ, тільки миготіли та перхали поперед його очима, мов сполошені чорні птахи. Він одно тільки чув виразно, що ланцюхи тиснуть його, мов зелізнi, холодні гадюки, і що вони висисають усю силу з його тіла, всі думки з його мізку.

Нараз зажеврілось довкола, дим бовдурами повалив по дорозі і вкрив Максима, жручи його очі, запираючи дух у грудях. Се горіла Тухля. Максим сидів серед пожарища і не поворухнувся. Вітер закрутив димом, сипав на нього іскрами, бухав горячим повітрям, — Максим немов не чув усього того. Він рад би був разом згинути, полетіти в повітрі оттакою золотою іскрою і згаснути там, у яснім, холоднім блакиті, близько золотих зірок. Але пута, пута! Як вони тепер страшно тисли його!... Ось і його батьківська хата заняла ся, полум'я бухнуло по під дах, обвилось огняною гадюкою поперед вікна, зазирнуло дверима до хати, і вигнало відтам величезний бовдур диму, щоб відтак самому поселити ся в Беркутовім житлі. Мов мертвий глядів Максим на пожежу; йому здавалось, що в його

грудях щось обриває ся, щось палахкоче й ние; а коли грянуло пожарище, повалила ся покрівля, розсіли ся угла його рідної хати і бухнуло з розжеврілої огняної маси ціле море іскор під небо, — Максим скрикнув болізно і зірвав ся на рівні ноги, щоб бігти кудись ратувати щось, — але поступившись усього один крок, безсильний, мов підкошений упав на землю й зомлів.

Уже погасла пожежа, повіяло горячим гірким димом по долині, вже затих боєвий крик Монголів, що під проводом Бурунди і Тугара Вовка різались з Тухольцями при вивозі, вже прояснилось і визвідилося нічне небо над Тухольщиною і спокійно зробило ся в монгольськім таборі, а Максим усе ще лежав мов мертвий насеред дороги, проти згарищ своєї рідної хати. Зорі жалібно гляділи на його бліде кровавими пасмугами вкрите лице: груди його ледво-ледво піднимали ся — єдиний знак, що се лежав живий чоловік, а не труп. В такім положеню знайшли його Монголи і зразу дуже злякали ся, думаючи, що вже неживий, задусив ся в пожежі. Аж коли бризнули на нього водою, обмили його лице і дали йому напити ся, він глипнув очима і позирнув довкола себе.

— Живий! живий! — завили радісно Монголи і нетямного, ослабленого підхопили

по під руки і помчали до шатра боярина.

Аж злякав ся Тугар Вовк, побачивши ненависного собі парубка в такому страшнім і оплаканім стані. Сьвіжо промите лице було бліде-блїде, аж зелене, губи потріскались із жару й спраги, очи були червоні від диму і тусклі, мов скляні, від утоми й душевної муки, ноги дрожали під ним, мов під столітнім дідом, а постоявши на них хвилину, він не міг довше вдержати ся і сїв на землю. Монголи віддалили ся; боярин довго, німѡ, в задумі глядїв на Максима. За що він ненавидїв того чоловіка? За що накликав на його молоду голову таке страшне горе? Чому не велїв відразу вбити його, але видав його на повільну а всеж таки неохибну смерть — бо сеж прецїнь певна річ, що Монголи не випустять його з своїх рук живого, але скоро їм навкучить ся тягати його з собою, заріжуть як худобину і покинуть серед шляху. І за що він так зненавидїв сього бідного хлопця? Чи за те, що він уратував жите його донці? Чи може за те, що вона полюбила його? Чи за його правдиво рицарську сьмілість і отвертість? Чи може за те, що він хотїв зрівнати ся з ним? Отжеж тепер зрівнали ся: оба вони невольники і — оба нещасливі. Тугар Вовк чув, що гнів його до Максима якось пригасає, мов пожежа, якій не стало вже дров. Він

і вперед уже, зараз по взятю Максима до неволі, старав ся піддобритись до нього, не із співчуття, а з хитрости, але Максим не хотів ані слова говорити до нього. Правда, боярин давав йому такі ради, котрих Максим не міг послухати. Він радив йому перейти на службу до Монголів, вести їх через гори, і обіцявав за те велику надгороду, а в противнім разі грозив, що Монголи забють його. — Нехай бють! — се було єдине слово, яке чув боярин із Максимових уст! тількиж диво, що й тоді вже те горде слово, що свідчило про твердість Максимової вдачі і його велику любов до свободи, не тільки не розгнівало боярина, але дуже сподобалось йому. Тепер же він чув виразно, що щось мов крига тає в його серці; тепер, на згарищах вільної Тухлі, він зачинав розуміти, що Тухольці поступали зовсім розумно і правно, а серце його, хоч за сліплене жадобою власти, все таки не було ще на стільки глухе на голос сумління, щоб не признати сього. Все те передумав боярин сьогодні і вже зовсім іншими очима і з іншим серцем глядів на сидячого в наметі, напів мертвого, нужденного Максима. Він приступив до нього, взяв його за руку і хотів підвести та посадити його на стільці.

— Максиме! — сказав він лагідно, — що се стало ся з тобою?

— Пустити мене! — простогнав слабим голосом Максим, — дай мені вмерти в спокою!

— Максиме, хлопче, відки тобі думки про смерть? Я міркую, як би то його зробити вільним, а він про смерть! Устань, сядь ось тут на лавці, покріпись, я маю з тобою поговорити про дещо.

Хоча Максим на половину не розумів а на половину не вірив словам і доброті боярина, то всеж таки ослаблене його, голод і втома надто голосно домагалися для його тіла покріплення, щоб він міг відкинути боярську гостинність. Кубок огнистого вина відразу освіжив його, немов розбудив його живу силу до нового життя; кусень печеного мяса втишив його голод. Поки він їв, боярин сидів проти нього, додаючи йому ласкавими словами відваги й охоти до життя.

— Дурний хлопче, — говорив він, — таким як ти треба жити, а не про смерть думати. Жити — дорога річ, і за ніякі скарби його не купиш.

— Жити в неволі нічого не варте, — відказав Максим, — красша смерть!

— Ну... так... розумієся, — мовив боярин, — але-ж я кажу тобі, що можеш бути вільний.

— Зраджуючи свій нарід, ведучи Монголів

через гори... Ні, краще вмерти, ніж так заробляти на вільність!

— Не про те тепер річ, — сказав з усміхом боярин, — а про те, що й без тої, як ти кажеш зради ти можеш бути вільний, — ще сьогодні.

— Як? — спитав Максим.

— Я знав, що ти зацікавишся, — знов усміхнувся боярин. — Оджеж, небоже, діло таке. Твої Тухольці обскочили нас у тій долині, заваливши вихід. Розумієся, їх опір тільки сьміху варт, бо прецінь же вони не сплять нас. Але нам шкода часу. О те тільки ходить.

Очи Максимові розгорілися радістю на сю вість.

— Обскочили вас Тухольці, кажеш? — кликнув він радісно. — І вийти відси не можете? Ну, то Богу дякувати! Надіюсь, що й не вийдете вже. Тухольці ціпкий народ: кого раз у руки зловлять, то вже не люблять пустити.

— Те-те-те! — перервав його боярин. — Не радуйся завчасно, хлопче. Не така наша сила, щоб могла горстка твоїх Тухольців зловити її в руки! Кажу тобі, не о те ходить, щоб тут не зловили нас, а о час, о кожду хвилю часу! Нам кwapно дієся.

— І щож я можу вам у тім порадити?

— А от що. Я думаю нині ще йти до твоїх

Тухольців для переговорів: хочу обіцяти їм тебе в замін за вільний прохід. Так отже надіюсь, що ти скажеш мені те слово, як трафити до серця твоїх громадян і твого батька, щоб пристали на наше предложене.

— Дарма твоя робота, боярине! Тухольці не пристануть на таку заміну.

— Не пристануть? — скрикнув боярин. — Чомуж не пристануть?

— Тухольці будуть бити ся до остатнього щоб не пустити вас через гори. Чи може мали-б за таку нужденну заміну, як я, допустити ся зради на своїх верховинських і загірних братах, котрих села мусіли-б тоді бути зруйновані оттак, як наша Тухля??

— І вони будуть зруйновані, дурний хлопча! — сказав боярин. — Аджеж за мала сила твоїх Тухольців, щоб спинити нас.

— Не хвали, боярине, дня перед вечером! На що тут великої сили, де сама природа своїми стінами і скалами спиняє вас?

— А все таки ти скажи мені, як говорити до твого батька і до Тухольців, щоб трафити до їх серця.

— Говори щиро, по правді, — се єдине чародійське слово.

— Ой не так воно, хлопча, не так! — сказав невдоволений боярин. — Не спроста то йде у вас. Твій батько старий чарівник, він

знає таке слово, що кожному до серця трафляє, — він тебе мусів його навчити. Аджеж без такого слова ти не міг наклонити на свій бік моїх лучників, котрі так сказано за ні-защо били ся з Монголами, як би певно не били ся за найліпшу плату.

Максим усьміхнув ся,

— Дивний ти чоловік, боярине! — сказав він. — Я ніякого такого слова не знаю, але скажу тобі виразно, що хоч би й знав, то не сказав би тобі, щоб ти не міг намовити Тухольців на таку заміну.

Гнівом спалахнув гордий боярин.

— Хлопче! уважай, хто ти і де ти! — скрикнув він. — Уважай, що ти невольник, що жите твоє залежить від волі якого небудь Монгола.

— Що моє жите!... — сказав спокійно Максим. — Я не стою о жите! Хто хоч хвилю зазнав неволі, той зазнав гіршого, ніж смерть.

В тій хвилі відхилила ся запона намета і швидким кроком ввійшла до намета Мирослава. Вона бистро зирнула довкола, і не звертаючи уваги на батька, кинула ся до Максима.

— Ах, ось він, ось він! — скрикнула вона. — Мене мов тягло щось сюди! Соколе мій, Максиме! Що з тобою діє ся?

Максим сидів, мов остовпілий, не зводячи очий із Мирослави. Його руку держала во-

на в своїй. Її слова були мов великодний дзвін для нього, мов оживляюча роса для зівялої квітки. А вона, мов ясочка, припадала край нього, слізми обливала його тяжкі пута, змивала з рук його засохлу кров. Як радісно, як тепло зробило ся в серці у Максима при її наближеню, за дотиком її мягкой руки! Як горячо забила ся кров у його грудях! Як сильно розбудила ся любов до життя! А тут ланцюхи тиснуть немилосердно, нагадують йому, що він невольник, що над його головою висить кровавий ніж монгольський! І та згадка в тій щасливій хвилі гадюкою вповзла в його серце і з очий його бризнули слези.

— Мирославо, — сказав він, відвертаючись, — чого ти прийшла сюди, щоб дужшої муки завдати мені? Я вже готов був на смерть, — ти знов збудила в мині любов до життя!

— Милий мій! — сказала Мирослава, — не трать надії. Я задля того йшла сюди, в ворожий табір, через усякі небезпеки, щоб сказати тобі: не трать надії!

— На що мені надії? Надія не розібе тих ланцюхів.

— Але мій батько розібе.

— О, твій батько! Так, він говорить, що готов се зробити, але жадає від мене такої у-

слуги, якої я йому не можу зробити.

— Якої услуги?

— Він хоче йти до Тухольців і робити з ними таку угоду, щоб в заміну за мене випустили Монголів із сеї долини — і жадає від мене того чарівного слова, котре би прихилило до нього серця Тухольців.

Мирослава з подивом поглянула перший раз на свого батька, а подив сей чим далі, тим більше переміняв ся на радість.

— Тату, — сказала вона, — правда се?

— Правда! — сказав Тугар Вовк.

— І ти думаєш, що Максим знає таке слово?

— Мусить знати. Адже й тебе він за першим разом як прикував до себе. Без чарів се не могло стати ся.

Мирослава з усьміхом, повним безмежної любови, поглянула на Максима, а потім обертаючись до свого батька, сказала:

— Ти вже маєш дозвіл начальника на переговори?

— Нї ще, — але се стояти буде хвилю. Його намет поуз мойого.

— То йдиж. Я тим часом нахлюню Максима, щоб сказав тобі се слово.

— Ти нахлюниш?

— Побачиш! Іди лишень!

Причарована дівчина! — воркотів сам со-

бі боярин, виходячи з намета. — Причарована, не инакше! Сама йому на шию кидає ся!

— Серце моє, Максиме! — сказала по його виході Мирослава, обвівши руками шию Максимову і цілуючи його бліді, спечені уста, — не жури ся! Монголи відси не вийдуть — тут їм усім погибати!

— Ох, Мирославо, зоре моя! — сумовито сказав Максим, — рад би я сьому вірити, але надто велика їх сила, за слабі наші Тухольці.

— Нам прийшли в поміч Загіряне й Верховинці.

— Збруї доброї не мають.

— І про се не бій ся. Слухай лишень: сотні сокир цюкають у лісі — хвиля ще а сотні огнищ запалають довкола долини, а при кождім огнищу робити будуть ваші майстри машини, котрими можна буде кидати каміне аж до середини монгольського табору.

— І хтож се таке вигадав? хто навчив наших майстрів?

— Я, серце моє. Я придивляла ся не раз таким машинам, що стоять на мурах Галича. Заки іще сонічко зійде з за. Земеменя, п'ятдесят таких машин буде кидати каміне на голови Монголів.

Максим радісно обняв Мирославу і кріпко притиснув її до серця.

— Житє моє! — сказав він, — ти будеш

спасителькою нашої Тухольщини!

— Ні, Максиме! — сказала Мирослава, — я не буду спасителькою Тухольщини, але твій батько. Що мої мізерні машини проти такої ворожої сили? Твій батько не таку силу введе проти них, а таку, проти котрої ніяке військо не встоїть.

— Яку силу? — спитав Максим.

— Слухай! — сказала Мирослава. Тихо стало довкола, тільки десь далеко-далеко в горах покотився глухий гуркіт грому.

— Гримить, — сказав Максим — ну, і щож з того?

— Що з того? — живо сказала Мирослава, — се смерть Монголів! Се більший нищитель, ніж вони, і такий нищитель, що буде з нами держати руку... Слухай лишень!

І вона озирнула ся по наметі, хоч там було зовсім пусто, а потім, мов не довіряючи тій тиши й пустоті, нахилила ся до Максимового лица і шепнула йому в вухо кілька слів. Мов могутньою рукою шарпенений, зірвав ся Максим, аж забрязчали на нїм ланцюхи.

— Дівчино! чародійська появо! — скрикнув він, вдивляючись у неї на пів з тривогою, а на-пів з глибоким поважанем. — Хто ти і хто прислав тебе сюди з такими вістями? Бо тепер я бачу, що ти не можеш бути Мирослава, дочка Тугара Вовка. Ні, ти певно дух то-

го Сторожа, котрого звуть опікуном Тухлі.

— Ні, Максиме, ні, милий мій, — сказала дивна дівчина. — Се я сама, та сама Мирослава, що тебе так дуже любить, що радо віддала-б жите своє, щоб зробити тебе щасливим!

— Немов би я міг бути щасливим без тебе!...

— Ні, Максиме, слухай ще одного, що я тобі скажу: утікай із сього табору, зараз!

— Як утікати? Аджеж варта не спить.

— Варта перепустить тебе. Бачиш прецінь, що мене перепустила! Тільки ось що зроби: переберись у мою одіж і візьми сей золотий перстінь: його дав мені їх начальник на знак свободи і безпечного проходу. Покажеш його сторожам, і вони пропустять тебе.

— А ти?

— За мене не бій ся. Я тут з батьком лишу ся.

— Алеж Монголи дізнають ся, що ти випустила мене, а тоді не пощадять тебе. О, ні, не хочу сього.

— Алеж не бій ся за мене, я зумію собі дати раду.

— Я також! — сказав уперто Максим.

В тій хвилі війшов боярин, понурий і червоний. Хмара гніву й невдоволення висіла на його чолі. Бурунда показав ся ще неласка-

війшим до нього, стрітив його раду про виміну Максима докорами, і ледво-ледво згодився на неї. Боярин чим раз виразнійше зачинав почувати якусь тісноту, немов ось-ось докола нього стояли і чим раз тіснійше зступалися штаби залізної клітки.

— А що — сказав він різко, не дивлячись ні на доньку ні на Максима.

Щаслива думка блиснула в голові у Мирослави.

— Все добре тату, — сказала вона, — тільки...

— Тільки що?

— Максимове слово таке, що воно не має сили в устах иньшого; тільки як він сам може сказати його, воно має силу.

— Ну, то чорт його бери! — відворкнув гнівно боярин.

— Ні тату, постій, що я тобі скажу. Вели розкувати його з ланцюхів і йди з ним до Тухольців. Ось перстїнь від Пети; з тим перстенем варта пропустить його.

— О, дякую тобі, донечко, за добру раду! “Заведи його до Тухольців”, а то значить, сам собі вирви з рук остатню поруку вдачі. Тухольці полоняника візьмуть, а мене проженуть! Ні, сього не буде. Я йду сам, і без його слова.

Засумувала ся Мирослава. Її ясні очі покрили ся сльозами.

— Сокоде мій! — сказала вона, знов припадаючи до Максима, — зроби так, як я тобі раджу: візьми сей перстїнь!

— Ні, Мирославо, не бій ся за мене! — сказав Максим. — Я вже придумав, що маю робити. Іди й помагай нашим, і нехай наш Сторож помагає вам.

Важке було прощанє Мирослави з Максимом. Адже вона лишала його майже на певну загибїль, хоч і як силкувала ся не показувати сього по собі. Украдкой поцілувавши його і горячо стиснувши його руку вона вибігла з намета за своїм батьком. А Максим лишив ся сам у боярськїм наметї, з серцем, що трїпалось від якоїсь неясної мішанини радості й тривоги й надії.

VII.

— Що се за стук такий у лісі? — спитав боярин у своєї доньки, йдучи поруч із нею через монгольський табір.

— Дрова рубаять, — відповіла коротко Мирослава.

— Та тепер? у ночі?

— Зараз буде день.

І справді, ледво сказала се Мирослава, коли в тїм на високих кам'яних обривах, що стїною окружали тухольську кїтловину, тут і там за-

миготіли іскри: се Тухольці кресали огонь і розкладали огнища. Невелика хвиля минула, а вже довкола цілої долини запалали огнища довгим рядом, немов заблискотіли серед п'ятьми очі величезних вовків, що готовили ся скочити в долину і пожерти монгольську силу. Коло кожного огнища купами снували якісь темні постаті. Цюканє сокир залунало з подвійною силою.

— Що они роблять? — спитав боярин доньки.

— Дерево обтісують.

— На що?

— Прийдеш, то й побачиш.

Вони йшли далі через табір. Денедє варта зупиняла їх — приходилось показувати начальницькі знаки, щоб пропустила. Вартові дивили ся з трівогою на огнища, будили своїх начальників, але ті видячи, що Тухольці держать ся спокійно, веліли їм не робити крику, а тільки мати ся на осторожі. Що позапалювали так много огнів, се ще й ліпше для Монгонлів — не зроблять скритого нападу. Можна спати спокійно, доки ті огні горять, бо й так завтра чекає військо велика праця.

А Тугар Вовк з дочкою вже й минули табір і перейшовши не дуже широкій кусень поля, дійшли до стрімкої кам'яної стіни. Довго ходили вони, шукаючи стежки під гору,

поки в кінці між корчами та папоротями не відшукала її Мирослава. З трудом почали обое дерти ся в гору.

— Хто йде? — крикнули в горі голоси відognища.

— Свої! — сказала Мирослава.

— Що за свої? — скрикнули Тухольці, заступивши стежку. Живо пізнали Мирославу, що йшла передом.

— А за тобою хто?

— Мій батько. Бегадир монгольський вислав його для мирних переговорів з нашими старцями.

— До якого біса нам переговорів? Коби борзо сонічко на небо, не так ми з ними переговоримо ся.

— От які ви сьмілі! — сказав усьміхаючись Тугар Вовк. — Ну, ну, до такої радості не довго ждати. Та тільки не знати, чи вашим матерям се буде така радість, видіти ваші голови на монгольських списках!

— Цур твому слову, вороне! — скрикнули Тухольці обступаючи боярина.

— Ну, ну, — задобрював їх Тугар Вовк, — я-ж не бажаю вам того, а тільки кажу, що се не було би добре. І власне щоб вас охоронити від такої долі, я й хотів би переговорити з вашими старими. Бо жаль мені вас, молоді, нерозважні діти! Ви готові йти сліпо на

смерть, не питаючи, чи буде з того кому який хосен, чи ні. Але старі повинні розважати.

Так гуторячи боярин наблизився до огнища, при котрім майстри обтісували дерево, інші в обтесаних уже стовпках довбали діри, иньші бортили борти та притісували чопи.

— Що се ви робите? — спитав боярин майстрів.

— Згадай, коли мудрий! — відповіли ті з насмішкою, збиваючи пообтісуване дерево до купи в виді воріт із сильними поперечниками і звязуючи пару таких воріт горою і сподом подовжними платвами з грубого делиня. Боярин зирнув і аж руками об поли вдарився.

— Метавка! — скрикнув він. — Хлопи, а вас хто навчив робити таку посуду?

— Були такі, що нас навчили, — відказали майстри і прийняли ся з сильного букового пня витісувати щось на подобу величезної ложки, котра держакон мала бути встромлена в грубу, сильно скручену линву, нап'яту між стовпками передніх воротець і скручувану чим раз сильнійше при помочи двох корб, прироблених до стовпків. А в широку жолобину на другім кінці мало вклавати ся каміне; пружність скрученої ужви мала кидати те каміне з ложки далеко на Монголів.

Тугар Вовк озирнув ся кругом: коло кож-

дого огнища майстри — (а в Тухольщині кождий селянин був майстер) — ладили таку саму посудину, а молодці, жінки й діти крутили ужви.

— Ну, горячо прийдець ся нашим Монголам під такими посудинами здобувати собі вихід із сеї ями! — подумав Тугар Вовк, ідучи з донькою дальше в ліс убитою доріжкою, до поляни, серед якої горіло велике огнище, а довколо нього сиділа згромаджена рада тухольських старців.

— Мирославо, — сказав по хвилевій мовчанці Тугар Вовк, — чи се ти навчила їх робити метавки?

— Я, — відповіла Мирослава і пильно погляділа на батька, надіючись вибуху його гніву. Але ні! По лиці боярина перемигнув вираз якогось задоволення.

— Добре, доню! — сказав він коротко.

Мирослава здивувалась, не знаючи, що значить ота зміна в успособленню її батька, не знаючи, що його віра в щасливу вдачу монгольського походу, а тим більше в додержане монгольських обіцянок дуже вже похитала ся і що боярин у-такім разі з konieczności мусів чіпати ся громади, і поступок доньки був йому в тім пожаданою опорою.

Наблизила ся вже до поляни, на якій усю ніч сиділи безсонні, радою заняті старці ту-

хольські. Була се простора поляна, похилена троха на полудень, а від півночи замкнена стрімкою скалою м'якого карпатського лука. Величезні смереки окружали поляну в півокруг від сходу, полудня й заходу, так що сонце тільки на найвисшій вершці полудневого стояння могло зазирнути до неї. Поляна була давно колись уся вимощена кам'яними плитами, котрі тепер поросли м'яким руном моху та корчами чепіргатої папороти. Тільки одна стежка через середину поляни була протоптана і вела до глибокої в скалі викутої яскині в виді склепу, зовсім відкритого на полудне. Стіни склепу стояли сірі, без ніякої оздобы, сподом були в камени викуті лави й заглибини; тут камінь був червоний, перепалений, а на паленищах видні ще були сліди огню; тільки стеля мала на собі одну-однісіньку оздобу, виковану з каменя випуклясту півкулю, за-вбільшки з добрий хліб, обведену блискучим золотим обручем, мов короною.

Се була давня тухольська контина, де діди теперішнього покоління засиляли свої молитви найвисшому творцеві життя, Дажбогови-Сонцю, котрого образ означала на стелі викута золотовінчана півкуля. Хоча християнські монахи давненько вже охрестили тухольський нарід, то все таки він довгі ще часи мо-

лячись у корчинській церкві християнському Богу, не покидав і своїх прадідівських богів, і дорога до “Ясної поляни” ніколи не заростала, вічний огонь серед поляни ніколи не вгасав — (відти й назва її “ясна поляна”), — а й перед невеличкими боковими вівтарями Лади й Діда частенько курив ся пахучий яловець і тріпотали ся різані їм у жертву голуби — дар тухольських дівчат і парубків. Але звільна нарід забував про давніх богів. Сьвященники надзирали острійше за тим, аби люди не молились по давньому; молодіж перестала приносити дари Ладі й Дідови; діти виростали не чувши нічого про давніх богів і давні звичаї; тільки між старцями денеде хоронились іще останки давньої, вільної, чисто громадської релігії, котра дозволяла кожній громаді мати свого окремого бога (як Тухля мала свого Сторожа), котра не лякала людий карами й муками по смерті, але найбільшою карою вважала іменно саму смерть, смерть тіла й душі для людий неправедних. Нова релігія, зроджена далеко на сході, запанувала на нашій землі, а радше змішала ся з нашою давньою релігією, і тільки та сумішка дала їй можливість сумирно жити ся з поглядами народа. Вимирали звільна старці, тямущі давньої віри, а хоч деякі й жили ще, то вже не сміли визнавати її отвер-

то, не сьміли навчати її молоде покоління, але жили собі самотно, ховаючи свою віру в серці, з тим сумним переконанем, що разом із ними й вона зійде до гробу.

Одним із остатніх явних прихильників старої віри на нашій Руси був Захар Беркут. І диво дивне! прихильність оту він виніс із Скитського монастиря, від старого монаха Акинтія. Чи старий дивовижний лікар slučajно тільки розповідав своєму ученикови про давню віру, так близьку до природи й її сил, чи може й його серце більше потягало до тої віри в противенстві до строгого византийського християнства, досить, що з побуту при старім монасі Захар виніс велику прихильність до старої віри і покляв ся бути їй до смерти вірним. У своїй Тухлі знав він про “Ясну поляну”, на якій давно вже погас вічний огонь і не курив ся пахучий яловець, і котру корчинські сьвященники окричали місцем заклятим і нечистим. Та хоч як опущена була Ясна поляна, то все таки доси ніхто не посьмів діткнути ся образу Сонця, т. є золотої бляхи, котрою він був окований, і той золотий образ усе ще яснів серед стелі контини, дожидаючи проміня полудневого сонця, щоб у ньому розжевріти ся тисячами іскор. По добрій волі прийняв на себе Захар Беркут догляд старої сьвятині; стежка, що ви

дніла ся поперек поляни до печери, протоптана була його ногами; кожної весни, протягом більше вже як пятьдесятьох літ, Захар виходячи за ліками пробував самітно, в молитвах і думах, на Ясній поляні тиждень, і по кождім таким пробутку вертав до села скріплений духом, з яснійшими і чистійшими мислями. Нераз тоді Тухольці з своєї долини бачили, як понад вершками смerek, що окружали Ясну поляну, вив ся синявими клубочками дим запахущого ялівцю, і говорили до себе: “Се старий старим богам молить ся”. І говорили се без насміху, без ненависти, бо Захар, хоч і не навчав нікого старої віри, та за те тим пильнійше навчав усіх шанувати чуже переконане і чужу віру.

Оттут то на Ясну поляну зійшлись сеї страшної ночі тухольські старці. Великий огонь палав серед поляни; таємничо шуміли стародавні смereки, немов нагадуючи давні часи; в відблиску ogniща яснів золотий образ сонця в яскини кровавим блиском; у задумі сиділи старці, слухаючи цюканя сокир по лісі та оповідань старого Захара про давню давнину. Дивний якийсь дух уступив нині в старого. Він, що ніколи не любив говорити про стару віру, нині розговорив ся, і то з таким сердечним жалем, з яким говорив хиба про найблизші й найдорожші серцю діла. Він о-

повідав про діла Дажбога, про побіди Сьвітовида, про те, як три сьвяті голуби, Дажбог, Сьвітовид і Перун сотворили землю з пісового зерна, як Дажбог три дни шукав на дні безодні, поки знайшов три зеренця: одно зерно пшениці, друге жита, а третє ячменю, і дарував їх першому чоловікови Дідови та його жінці Ладї; як Перун дарував їм іскру огню, а Сьвітовид волосинку, з котрої за його благословенством зробила ся корова й пастих, що його назвали Волосом. І далі розповідав Захар про жите перших людий, про велику потопу, про старих велетнів і їх царя, тухольського Сторожа, що розгатив тухольське озеро. Слухали тухольські старці тих оповідань, мов вістий про якийсь новий, незнаний сьвіт; багато такого, що вони говорили і співали в піснях не розуміючи, тепер ставало ясно і в суцільнім звязку перед їх очима, і Захар Беркут сам видав ся їм останнім із тих добрих велитнів-сторожів тухольських, про яких добрі діла так само оповідати собі будуть пізні покоління.

Аж ось захрустіло сухе гілє на стежці і разом виринули з лісової пільми Мирослава й Тугар Вовк. Мирослава просто наблизилася до старого Захара, а боярин зупинив ся близь огнища.

— Батьку, — сказала Мирослава до Захара, — я бачила твого сина!

— Мого сина? — сказав Захар, спокійно, мов про помершого.

— Так! При помочи отсего перстеня я пройшла монгольський табір і бачила його. Маймо надію, батьку, що він швидко буде знов на волі.

— Трудно, доню, трудно! Але хто се прийшов іще з тобою.

— Се я, старче, — сказав виступаючи перед нього Тугар Вовк, — чи пізнаєш мене?

— Лице твоє пізнаю — ти був боярин Тугар Вовк. Що привело тебе до нас?

— Я прийшов до вас, старці тухольські, в посольстві від великого Бурунди-бегадира, начальника монгольської сили.

— Чогож хоче від нас Бурунда-бегадир? — спитав Захар.

— Бурунда-бегадир велить сказати вам, що сила його велика і непоборна, що дармо ви робите засіки в ваших вивозах, дармо будете машини до кидання каменя, — нічим ви не вразите проти його сили.

— Видно, що твій Бурунда починає нас бо-
яти ся, коли задумав нас пакати. Се добрий знак. Говори даліше.

— Ні, старче, не слід тобі легковажити слів начальника монгольського. Мого погроза, то

половина кари, а його кара страшна, як кара божя! Слухай же, що велить далі сказати вам Бурунда-бегадир моїми устами. Ціль його походу — край угорський, дідицтво Арпада, що був підданим великого Джінгісхана, а тепер не хоче признати його зверхности. Щоб укарати непокірного, вислав великий Джінгісхан свою силу на захід сонця. Чиж ваша річ спиняти ту силу в її поході? Бурунда-бегадир, начальник одної частини тої сили, бажає по добру розстатися з вами. В його руках ваш полоняник, а твій син, старче. От що каже він звістити вам: розваліть свої засіки і пустіть монгольську силу з вашої долини, а в заміну за те він готов віддати вам вашого полоняника живого і здорового. Розважте добре, як корисна для вас ласка Бурунди! Опір ваш даремний, — чи сьак, чи так, а Монголи розвалюють ваші засіки і підуть своєю дорогою. Але вони не хочуть тратити часу в вашій долині, не хочуть проливати вашої крові і готові віддати, вам полоняника за пропуск. У противнім разі, розуміє ся, його жде неохибна смерть і то серед страшних мук, а вас жде кривава різанина, в якій помімо всяких способів ви мусите бути побиті. Вибирайтеж, що ліпше для вас!

З увагою слухали тухольські старці тих слів Тугара Вовка і на деяких вони справді

зробили вражине. Побачив се Захар і сказав:

— Чесні братя, чи хочете порадитись по щирости над пропозицією Бурунди, чи може односторонньо подасте про нього свій голос?

— Порадимося, порадимося! — сказали старці. Тоді Захар попросив Тугара Вовка віддалити ся на хвилю. Боярин гордо віддалив ся в супроводі своєї доньки.

— Захаре, — сказав один із громадян, — тут діло йде про жите або смерть твого сина. Чи не ліпше-б нам відступити від непевного бою і виратувати хлопця?

— Тут діло не йде про могого сина, — сказав Захар твердо. — Коли-б про нього справді йшло діло, то я сказав би вам: я не маю сина, мій син погіб у бою. Але тут діло йде про наших сусідів верховинців і загірян, котрі спустилися на нашу оборону і тепер мусять усі, неприготовані, погинути від Монголів. Для того я говорю вам: не дбайте про могого сина, а рішайте так, як би він був уже в гробі!

— Але все таки, Захаре, боротьба з такою силою Монголів непевна.

— Ну, то погинемо всі до остатнього в бою, а тоді, по наших трупах нехай собі Монголи йдуть, куди хочуть. Тоді бодай ми сповнимо свій обов'язок. А тепер робити з ними

згоду, а ще таку згоду: міняти одного хлопця за руїну наших сусідів, се була-б ганьба, була-б зрада. Але се ще хто знає, чи боротьба з Монголами така непевна. Становище наше сильне, Монголи заперті в камяній клітці. З малими стратами ми можемо відбивати й найзавзятійші їх напади. Але що, — і сього не треба буде. Сеї ночі ще ми пустимо на них свого союзника, що проти нього ніяка людська сила не встоїть ся, будь вона й десять раз сильнійша від монгольської.

— Так ти радиш нам відкинути пропоне Бурунди?

— Зовсім конечно.

— І видати твого сина на певну загибіль?

— Не згадуйте про мого сина! — скрикнув болізно Захар. — Хто мені при таких ділях нагадає про нього, той стає в союзі з батьківським серцем проти мого розуму. Розум каже: відкинути згоду! А що каже моє серце, се вже моя річ, і що кому до того!

— То нехай буде по твоєму! — сказали старці. — Коли Бог судив йому згинати, то ми проти того нічого не владимо; коли-ж ні, то й так він виратує ся з пащі лютого ворога.

Прикликано боярина, і Захар устав, щоб оголосити йому відповідь громади. З смертельною тривокою в серці гляділа на нього Мирослава: вона бідна все ще надіяла ся, що

Тухольці схотять викупити її Максима.

— Розумно, — звісна річ: по своєму розумно — захвалював ти нам, боярине, згоду зі своїм начальником. Ми й не дивуємось тобі: твій обов'язок був так говорити, у всіх сповняти волю того, кому ти служиш. Послухай же тепер, що на те каже наш хлопський, громадський розум. Коли-б діло йшло тільки між мною а твоїм бегадиром, то я радо віддав би йому все, що маю, навіть свою власну стару голову, за увільнене сина. Але ти радиш нам нерівну заміну, при якій скористати можу тільки я сам і мій рід, але стратити мусить не тільки одна громада, а всі ті громади, через які мусить іти ваш похід. Чи можна-ж так міняти ся? Яка користь верховинським і загірним громадам із мого сина? А випустивши вас із сеї долини, ми випустимо згубу на ті сусідні, з нами сполучені громади. Ми зобов'язали ся боронити їх від вашого нападу, і на таке наше слово вони прислали нам свою поміч — п'ять сот добірних молодців. Обов'язок наш витревати на своїм становищі до остатньої хвилини, — і так ми зробимо. Може бути, що Бог судив вам перемогу над нами, і в такім разі ми не спинимо вас; тільки-ж знайте, що лиш по трупі остатнього Тухольця ви зможете вийти з сеї долини. Та хто знає, може перемога суди-

ла ся нам, а тоді знайте й ви, що війшовши в нашу долину, ви всі війшли в могилу, що навіть трупи ваші з неї ніколи вже не видобудуть ся. Або ми всі погинемо, аби ви всі — иншого вибору нема. Се наша відповідь.

Лице Захара палало дивним огнем при тих грізних словах, — так що боярин, задивившись на того високого старця з простягнутою наперед рукою, не міг здобути ся на ніяку відповідь. Він бачив, що тут даремна всяка дальша балаканка, — тож мовчки відвернувся і пішов назад у свій бік. Мертва мовчанка стояла в зборі, — тільки огонь тріщав та лунало невпинне цюкане сокир, що майстрували вбійчі прилади на Монголів.

— Тату! — скрикнула нараз болючим голосом Мирослава, — тату, верни ся! — І вона побігла за ним і вхопила його за руку: дитяча любов ще раз заговорила в її серці могучим, незаглушеним голосом. — Верни ся, таточку! Лиши ся тут, між своїми людьми! Стань між ними до бою з наїзdnиками, як брат обік братів, — а вони простять тобі все минуше! А там — чого там можеш надіятися? Вони зрадять тебе, упоять обіцянками і заріжуть! Таточку, не йди більше між Монголів, — там смерть тебе чекає!

Боярин очевидно завагував ся, але лиш на хвилю. Потім притис Мирославу до груди

і сказав стиха, на пів строго, а на пів ла-
скаво:

— Дурна дівчино, не пора ще мені! Ще не
вся надія Монголів пропала. Треба korzysta-
ти з того, що в руках. Але коли-б там не по-
вело ся.

— Ні, таточку, — прошептала крізь сльози
Мирослава, — покинь такі думки! Хто знає,
може тоді буде за пізно!

— Не бій ся, не буде за пізно. Лишай ся
тут і братай ся про мене з Тухольцями, — а я
мушу йти туди. Не забувай, дівчино, що там
— — той... твій Максим, і хто знає, може ми
один другому на що пригодимось. Бувай
здорова!

Тугар Вовк щез у переліску, спішачи стеж-
кою до огнища над обривом, щоб по його
склоні зійти до монгольського табору. При
огнищу він ще оглянув майже готову вже ме-
тавку, попробував ужву і похитавши голово-
ю сказав: “Слаба”, а по тім, проведений ту-
хольською вартою, спустив ся вузькою, скі-
сною стежкою в долину.

Тим часом на Ясній поляні було тихо, важ-
ко, сумно, немов отсе посеред збору лежав
дорогий усім мертвець. Тільки Мирослава
хлипала голосно, втираючи рясні сльози, що
котились по її лиці. Нарешті вона зблизи-
ла ся до Захара і сказала:

— Батьку, що ви зробили?

— Те, що мусів зробити. Інакше було-б нечесно, — відповів Захар.

— Але ваш син, ваш син! що з ним буде?

— Що Бог дасть, доню. Та годі, не плач! Пора нам думати про діла. От уже віз до заходу клонить ся і готури голосять у гущаві, — ранок зближає ся. Ану, громадяне, ходімо брати ся до оборони, ні, до нападу, до остатньої боротьби з наїздниками! Тямте, яку я відповідь передав їм! Ходім, най ніхто не лишає ся! І старі й малі, кожде придасть ся. Покажімо тим дикунам, що може громада!

З гомоном повстали старі Тухольці і повалили з Ясної поляни над обриви, оглядати діло майстрів, машини-метавки. Машини майже всюди вже стояли готові, грубо збиті з сирого, грубого дерева, позверчувані і позбивані кілками, алеж і роблені не на-в-міць, а про хвилову потребу. Та не до оглядання закликав громадян Захар. На хвилю тільки вони спинили ся коло машини, а по тім купками йшли чим раз далі понад кручею, долі долиною, аж до того місця, де тухольський потік тісною впливав із долини і де край нього стояв величезний кам'яний стовп, чотиригранний, грубий і нахилений над потоком, званий тухольським Сторожем. Туди за прово-

дом Захара й Мирослави спішила вся тухольська громада: молодці несли на плечех величезні вінці з листя і смерекового галуззя, старші несли довгі звитки шнурів і линвів. Огні в тій стороні погашено, щоб ворог перед часом не доглянув, що тут робить ся. Звільна, обережно, без шуму, мов тиха вода, почала громада крутими стежками в низ по обривах спускати ся в долину. Попереду сильний відряд узброєної молодіжи, котрий лавою в три ряди став у долині, лицем звернений до монгольського табору. може о яких тисячу кроків віддаленого відси. Далі пішли молодці з драбинами, мнурами й ялицями: драбини приставлено до обривів і по них легенько зсунено ялиці в долину. Дівчата передали свої вінці молодцям — їм не слід було сходити в долину, де кожної хвилі міг напасти ворог. На послідку посходили до долу і старі з Захаром Беркутом і оглянувши становище узброєних і всі прилади, поспішили до тіснини крізь яку з шумом котив до долу свої чисті хвилі тухольський потік.

Захар зупинив ся перед Сторожем і пильно почав дивити ся на нього. Тихо було довкола. Захар молив ся:

— Великий наш Сторожу! Ти, котрого діди наші вважали своїм опікуном, котрого і ми шанували доси щорічними празниками!

Три рази вже ти, ніч по ночі, являв ся мені в снах, немов то ти падеш і привалюєш собою мене. Я вірю, що ти добрий і ласкавий, і коли ти кличеш мене до себе, то я радуюсь твоєму зазиву і радо піду за тобою. Але коли й ти сам хочеш двигнути ся зі свого відвічного стояння, то розбий, господине, своїм тягаром отсього поганого ворога, дітий Морани, що знов нині вкрили благословенне твоє дідицтво, тухольську долину! Зломи другий раз погану силу, так як зломив її перший раз, коли могутньою рукою розбив сесю кам'яну стіну і дав водам протоку і дарував людям отсю прекрасну долину! Загати її тепер назад, нехай згине горда ворожа сила, що тепер знущає ся над нами!

В тій хвилі огниста блискавка з полудня до півночі роздерла темне небо і далеко в горах загуркотів грім.

— Так, се твій могутній голос! — сказав радісно Захар. — Ану, діти! Останній раз увінчайте сей святий камінь!

Чотири молодці по драбині вилізли на камінь і обвили його вершок зеленими вінцями. Знов загрімало в полудневій стороні.

— Воля його, діти! — сказав Захар. — Обвивайте його шнурами! А ви інші, живо до рискалів! Підкопуйте його з долу, підкладайте підойми! Живо, діти, живо!

Тихо, без стуку працювали десятки рук коло Сторожа. З гори його обкручувано лінвами і шнурами, з долу підкопувано його насадку, і в шпару, що показала ся недалеко під землею, вкладано скосом ялиці, що мали служити за підойми, для обалення каменя попереk тіснини. Швидко справні молодці зробили всі потрібні приготування, повіднимали драбини, попідкладали грубе каміне під підойми.

— Беріть ся за лінви, всі, хто може досягнути! За підойми, хлопці! — розказував Захар, і відразу сотні рук приймали ся за діло.

— Далі, дружною силою! — крикнув Захар. — Тягніть! тисніть!

Ухнув народ з натуги, затріщали грубі підойми, але камінь і не похитнув ся.

— Ще раз! дужше натискайте! — кричав Захар і сам прийняв ся за лінву. Захитав ся величезний камінь.

— Рушаєсь! рушаєсь! подає ся! — закричав радісно народ.

— Ще раз напірайте, з усеї сили!

Ще раз ухнув народ — і разом звільніло напружене шнурів, величезний камінь рушив ся зі своєї посади і хвилю захитавши ся в повітрі, з страшенним глухим ломотом повалив ся до долу, попереk потоку й тіснини. Засто-

гнала і затрясла ся тухольська долина від страшного удару, далеко перловими краплями бризнула вода потока і радісним, голосним криком наповнили повітря Тухольці. Ворохнула ся в своїм таборі сонна монгольська сила, заверещали вартіві, загомоніли начальники, забряжчала зброя, але за хвилю все втихло. Монголи надіялись нападу і стояли готові до оборони, але Тухольці їм не думали нападати на них. Вони зовсім инший напад виконували.

Захар живо, мов молодець, оглянув положене обаленого каменя. Камінь упав так добре, немов від віку сюди був припасований. Острими кінцями він позапинав ся за вистаючі роги обривів, що творили тіснину, а цілою своєю масою мостом ляг поперек потока. Правда, води потока він собою не загатив, бо вода пліла глибшим коритом, — але ось уже тухольські молодці двигали на руках великі плити, а инші вичищували дно потоку від намулу і круглого каміня, щоб зовсім щільно замурувати воді прохід. А инші знов мурували з другого боку, поза каменем, у тіснині, виводячи таким способом з найгрубшого каміня стіну на які три сажні за-грубки від одної стіни тіснини до другої. Та стіна, а ще з величезним Сторожем у своїй о-

снові, могла безпечно оперти ся хоч би й найсильнішому напорови води.

— Живо, діти, живо! — заохочував Захар, стоячи над потоком і допомагаючи то своєю радою то руками до роботи. — Затикайте, замуруйте потік, поки ще вода не прибула. В горах мабуть дощі впали великі, живо прибуде повінь, а тоді трудне було би наше діло. А стіну вивести треба рівно з отсими обривами за-ввишки, — побачимо, що вдіє сила Джінгісхана проти сили води.

Робота йшла прудко. Незабаром потік був зовсім замурований. Гнівню закрутила ся виром на місці спинена вода, мов не розуміючи, по що се спиняють її в бігу. Люто плюснула хвиля за хвилею о величезний камінь, кинулась було підгризати спідні, на дні покладені плити, шукати між ними проходу, але все було даремно, всюди камінь, щільно стиснений і збитий в одну незломну стіну. Заклекотіла вода. Порушила ся в усім своїм ложищу — і стала, зачудувана, спокійна на вид, але з гнівом у її кришталевій глибині. Мов тур готуючись до нападу стане і голову в низ похилить і роги до землі згинає і стихить ся, щоб опісля разом вирватись із того приниженого положення і кинути ся з цілою силою на противника, так і непривична до пут вода тухольського потоку на хвилю при-

тишила ся, немов злінивіла, задрімала в плоских своїх берегах, а тимчасом набирала сили і сьмілости до нового, рішучого нападу, і тільки стиха перла собою о стїну, немов пробуючи своїх плечий, чи не зможе ними відсунути кинену їй так несподівано запору. Але ні; запора стояла на місці, зимна, гладка, горда в своїй непорушности, непереможна. Пильні руки Тухольців раз-у-раз скріпляли її, навалюючи каміне на каміне, плити на плити, споюючи їх липкою, непромакальною глиною. Мов нова, всемугучою волею здвигнена скеля, так піднімала ся камяна гать усе висше й висше під руками Тухольців. Узброєні молодці давно вже покинули своє становище в долині, лицем до монгольського табору, і проміняли луки та топори на друче й молотки до оббивання каміня. Радісно глядїв Захар на їх роботу і на їх діло, в його очах сьвітила ся певність побіди.

А в тім на сходї, над монгольським табором, кровавою загравою розжеврїли ся хмари. Свитало. Рожеве сьвітло облило високий шпиль Зелеменя і сипало ся искрами чим раз низше. Далї хмари проступили ся, і звільна мов боязко, викотило ся сонце на небо і глипнуло на занятих своєю роботою Тухольців. Повен щирої радости глянув Захар

на схід і простягнувши руки, проговорив піднесеним голосом:

— Сонце, великий, пречесний володарю світа! відвічний опікує всіх добрих і чистих душою! Зглянься на нас! Бач, ми нападні диким ворогом, що понищив наші хати, зруйнував наш край, порізав тисячі нашого народу. В твоїм імені стали ми з ним до смертельного бою і твоїм світлом клинемось, що не уступимо до остаточної хвилі, до послідного віддиху нашого. Поможі нам у тім страшнім бою! Дай нам твердість і вмілість і згоду! Дай нам не злякати ся їх мнототи і вірити в свою силу! Дай нам дружністю і згодою і розумом побідити нищителів! Сонце, я поклоняюсь тобі, як діди наші тобі поклоняли ся, і молюсь до тебе всім сорцем: дай нам побідити!

Він замовк. Слова його горячі, могуті тремтіли в свіжій ранній повітрі. Слухали їх не тільки Тухольці. Слухали їх гори і подавали собі їх відгомін від плаю до плаю. Слухала їх сперта хвиля потока і мов надумавшись покинула бити собою о кам'яну гать, а повернула ся в зад.

VIII.

Поки боярин вернув ся зі свого невдачного посольства, Максим сидів у його шатрі і

прислухував ся та думав, що йому робити. Коротка стріча з Мирославою була сьвітлою хвилиною серед пільми його невольництва. Її слова, її погляд, дотик її рук і її вісти, все те немов вирвало його з темного гробу, повернуло йому жите. Він чув, як вертала його давня сьмілість і надія. Спокійно, але з ясними думками дожидав ся він боярина.

— Так, ти тут? — скрикнув боярин, вступаючи в намет. — Бідний хлопче, даремно я старав ся о твоє увільнене. Завзятий твій старий! Хоч сивий, а дитина.

— А хибаж я не казав тобі, боярине, що даремне твоє старане? — відповів Максим. — Ну, але щож таке сказав мій батько?

— Казав, що будуть бити ся до остатнього духу, тай годі! Або ми, каже, всі поляжемо, або ви.

— Мій батько не на вітер говорить, боярине. Він звик добре передумати, заким що говорить.

— Вже я то бачу, що він хоч по троха, а правду каже! — мовив неохітно боярин. — Але що діяти? Все таки боротьба Тухольців з Монголами — нерівна. Сила соломучи зломить, що кажи, те й кажи!

— Ей, боярине! є способи на силу! — відмовив Максим.

— Ну, ну, бачив я їх способи! Моя дочка,

запалена голова, — ви вчарували її, то певна річ — навчала їх робити метавки. Будемо тут мати градок каміня завтра, але не дуже шкідливий градок, бо не вміли добре виплести шнурових пружин.

— А крім метавок, думаєш, не мають иншого способу?

— Не знаю. Бачить ся, нема. А в тім не довго й чекати, рано побачимо. Тільки лихо мое з Бурундою; конче налягає: шукай тай шукай способу, щоб завтра рано вивести нас відси без бою і без страти часу. А тут Тухольці вперли ся, мов цапи рогами. Ну, та що мені зробити? Як не можна, то не можна!

— Ні, боярине, так не кажи! Поки що, ти все таки в монгольських руках так само, як я. Мусиш волити їх волю.

— Але щож я їм удію?

— Я може міг би тобі стати в пригоді, боярине. Я вдячний тобі за твоє нинішнє милосерде наді мною. Коли хочеш, то я послужу тобі сьогодні.

— Ти? мені? — скрикнув здивований боярин. — Щож ти можеш зробити для мене?

— Я знаю стежку з сеї кітловини, безпечну, а скриту, про яку не знає ніхто в Тухлі окрім могого батька й мене. Стежки тої не пильнують. Туди можна вивести відділ Монголів на верх і обсадити ними вивіз, а тоді лег-

ка річ буде розвалити засіки і вийти з сеї долини.

Боярин стояв, мов остовпілий перед Максимом, ушам своїм віри не няв. — Невжеж се може бути? — блиснуло в його голові, і знов потемніло, і щось защеміло в його серці. Хоч і як до недавна він ворогував на Максима, то все таки йому подобала ся його рицарська твердість і незломність; тож тепер, коли почув такі Максимові слова, йому здавало ся, що в його серці рве ся щось глибоке і сьвяте, рве ся остатнє пасмо віри в чесність і постійність людей.

— Хлопче, — скрикнув він, — що се ти говориш? Ти мав би хотіти зробити щось подібного?

— А щож, боярине, — сказав на пів сумно, а на пів насьмішливо Максим, — сам же ти сказав, що сила солому ломить.

— Але ти, ти, що недавно ще присягав ся, що “волю, мовляв, умерти, ніж подати ся на зраду”?

— Що діяти, — сказав знов так само Максим, — як не можна додержати присяги, то не можна!

— І ти, з такою податливою натурою, сьмієш думати, що моя дочка буде любити тебе? — скрикнув гнівно боярин.

— Боярине, — відказав терпко Максим, — не згадуй про неї!

— А видиш, як тебе се вкололо! — сказав боярин, — видно, що я правду кажу.

— Хто знає, боярине, хто знає! У нас воєнний час, війна вчить усякої штуки. А що, як би — — ?

— Як би що? Чому не договориєш? — скрикнув Тугар Вовк.

— Нічого, нічого! Я тільки ще раз питаю тебе: чи приймеш моє пропозицію?

— Але чи на правду ти думаєш вести Монголів проти своїх Тухольців?

— Направду, коли тільки буде можна...

— Як то, коли буде можна? То значить, коли стежка не буде пильнована?

— Ні, я за те ручу, що стежка не буде пильнована і що пройдемо в білий день незамічені, коли тільки не буде якої іншої перешкоди.

— А як би могла бути?

— Я... не знаю...

— Коли так, то нічого й барити ся довго. Ходімо до Бурунди!

— Іди сам, боярине, і скажи йому те, що я отсе тобі сказав. Про можливу перешкоду не потрібуєш згадувати, бо я ще раз ручу тобі, що ані Тухольці, ані ніякі інші збройні люди нам не перешкодять, а інші перешкоди

чей не злякають ваших сьмільчаків.

— Нехай і так, — сказав Тугар Вовк.

— І проси його, щоб велів розкувати мене, бо в тих ланцюхах годі мені буде.

— Се розуміє ся само собою, — сказав боярин і пішов, усяко міркуючи по дорозі.

Які трівожні, які страшні, пекольні хвилі перебував Максим за той час, поки боярин пішов звіщати Бурунду про його намір! Схопивши голову в руки, сидів він у страшній непевності, ловив вухом усякий найлекший шелест, немов ждав приходу когось найдорожшого його серцю. Він тремтів увесь, немов у лихорадці, і сік зубами, мов на морозі. Але хвилі плили так тихо, спокійно, лїниво, і кожда з них мов острими медвежими кігтями впивала ся в його серце. А коли так не стане ся, як казала Мирослава, і боярин почне на лягати, щоб він сповняв свою обіцянку? Ну, звісна річ, смерти йому не минути, на смерть він готов від давна, — але вмирати, не додержавши слова чоловікови, який на те слово поклав ся, якого будучність, може й жите лежить на тім слові, — вмирати зрадником хоч би тільки в очах зрадника — се страшно, се мука, се гірше самої смерти. Але й сама смерть була йому тепер, після баченя з Мирословою далеко страшнійша, ніж перед годиною, ніж тоді, коли він сидів серед зулиці і

непорушно глядів на пожежу рідної хати, дучаючи ся димом тої пожежі... Але що се таке? В тій хвилі задрожала земля, і страшенний лускіт потряс повітром. Гамір зняв ся в таборі, крик, брязкіт оружя — що се таке стало ся? Максим зірвав ся на рівні ноги і сплеснув у долонї, аж забрязчали його пута. Радість, радість! Се Тухольці працюють! Се вони будують оту заваду, що спинить Монголів і не дасть йому бути зрадником! Тепер йому можна й умерти спокійно, бо він навіть ворогови не зломить свого слова. Серце його било ся живо, голосно, — він не міг висидіти на місці, але почав ходити по наметі. Гамір у таборі почав стихати, і в тій хвилі вбіг боярин до намету. Лице його ясніло радістю і вдоволенем.

— Хлопче, — сказав він живо, — дуже в пору прийшло твоє пропозиція. Воно вирачувало мене з великої біди. Ти чув той гук? Хитрі твої Тухольці: роблять засіки і позаду нас. Живо ходи до начальника, він уже збирає відділ, що має йти з тобою. Нам треба швидко видобути ся відси, — тут небезпечно!

Мов острі ножі вразили в серце Максима ті слова. Будь що будь, а йому треба було припізнити похід аж до тої хвилі, коли він стане ся неможливим.

— А се від коли, боярине, ви почали ля-

кати ся хлопських засіків? Я не думаю, щоб так нагло яка небезпека грозила Монголам. Нехай собі Тухольці, бавлять ся засіками, — живо ми зженемо їх із них. А квапитись нам нічого, бо й так, бачиш, ще не розвидніло ся. А поки не стане зовсім видно, поти й виходу, про який кажу, не знайдемо.

— Але щож се за вихід такий, що тільки в день можна його знайти?

— Слухай, боярине, що за вихід. У наших огороді, в однім місці під верствою землі лежить велика плита. Треба винайти се місце, відкопати і відвалити плиту, а тоді вийдемо до тісного, по між підземні скали проробленого хідника, який виведе нас аж на гору, просто на Ясну поляну, там, де ти недавно бачив мого батька.

— Ну, чогож тут чекати? Ходімо зараз і шукаймо! — скрикнув боярин.

— Добре тобі мовити, боярине, тільки одно забув, що село згоріло, плоти і будинки наші погоріли, знак, по якому можна було пізнати те місце, також згорів, так що напотемки я ніяким світом не знайду його. Тай ще раз кажу, чого квапити ся, коли хід наш безпечний і серед білого дня?

— Га, нехай буде й по твоєму, — сказав в кінці боярин. — Іду звістити про се Бурунду, і зараз пришлю таких, що розкують тебе.

Тільки, небоже, ти все таки лишиш ся під вартою, бо, скажу тобі правду, ані Бурунда, ані я не довіряємо тобі, і скоро би показало ся, що ти зводиш нас, то будь певний, що смерти не минеш.

— Я се давно знаю, боярине! — сказав безжурно Максим.

Знов вийшов боярин, і швидко потім ввійшли два монгольські ковалі, розкували Максима і зняли з нього тяжкі ланцюхи. Мов на світ народив ся, таким легким почув себе Максим, позбувши ся тих зелізних тягарів, що близько добу втискали ся йому не лише в тіло, але немовби аж у душу. З легким серцем і повний надії він пішов під проводом Монголів перед намет Бурунди. Бурунда змірив його від ніг до голови своїми грізними, дикими очима, і сказав через товмача — сю послугу сим разом сповняв для обох Тугар Вовк:

— Рабе, — мовив Бурунда. — Я чув, що ти знаєш вихід із сеї долини?

— Знаю, — відказав Максим.

— І готов показати його нам?

— Готов.

— Якої плати надієш ся за те?

— Ніякої.

— Для чогож се робиш?

— З доброї волі.

— Де сей вихід?

— В огороді мого батька.

— Можеш зараз знайти його?

— Не можу. Все там погоріло, а вихід грубо прикопаний землею. Коли розвиднить ся, знайду.

— Отсеж розвиднюєть ся. Йди й шукай! І слухай, що тобі скажу. Коли говориш правду, коли знайдеш вихід, то будеш свободний, ще й дари одержиш. Коли ж дуриш нас пустими словами, то згинеш у страшних муках.

— Покладаюсь на твоє слово, великий бегадире, — сказав Максим, — покладайся і ти на моє слово!

— Ідиж і шукай виходу. Ось тобі поміч! Я сам іду з тобою.

Як повільно, оглядно йшов Максим! Як старанно обзирав кожний куточок, кожний камінчик, немов стараючись прикликати собі в тямку положене місцевости, змінене вчорашньою пожежою! Хоч до огорода його батька було ще далеко, то він кілька разів зупиняв ся, прилягав до землі, стукав, шпортав, а все позирав на перед себе, до потоку, відки мала прийти для нього поміч. Слимаковим ходом поступав відділ наперед, — уже Бурунда почав нетерпити ся.

— Не гнівай ся, великий бегадире, — сказав Максим. — Учорашня пожежа загладила

всі сліди людського життя на тій долині. Годі мені відразу розпізнати ся. От зараз і будемо на обійстю мого батька.

Цікавим оком зирнув Максим на потік. Господи, тобі слава! Береги вже повнісінькі — ще хвиля, а вода розіллє ся по долині! Ба, понизше села, при тіснині, вже видніли ся широкі річки і ставки, червоні як кров від червоности сходового сонця. Тепер, значить ся, можна! Швидко попровадив Максим Монголів на батьків огород, швидко винайшов місце, де земля глухо стугонїла, а Бурунда дрюжачи з нетерплячки крикнув Монголам, щоб копали. Аж тепер він глипнув кругом і побачив розливу по рівнині воду.

— Га, а се що? — скрикнув він, знятий якоюсь невиясненою трівою.

Тугар Вовк і собіж затремтів. Тільки Максим стояв спокійний, безжурний.

— Нічого, бегадире! Сеї ночі впали дощі в горах, а по кождій зливі наш потік виливає. Але се нічого, сюди не доходить вода ніколи.

— А, так, — сказав Бурунда, перемагаючи в собі трівою. — Ну, коли так, то копайте далі!

Але Максим мовив неправду. Вода розливалася чим раз ширше по рівнині, і тільки не свідущі та залякані Монголи не могли поро-

зуміти, що се не повинь, що вода в потоці зовсім чиста, що не тече на перед, не шумить, тільки дує ся в гору і розливає ся з берегів.

Тим часом копане йшло поволи, хоч Монголи трудили ся з усеї сили. Аж ось і справді рискалі задудніли о щось тверде. Плита! Але плита показала ся широка, ширша, ніж ви копана Монголами яма. Приходилось розкопувати яму ширше, щоб виняти її, або розбивати плиту. Максим трівожними очима слїдив зріст води. Ціла часть долини понизше села була вже залита. Валом котила ся вода горі долиною, як раз у противнім напрямі від того, в яким плила від віку. Аж ось у монгольським таборі залунали страшні крики. Вода виступала з берегів і тисячними потоками розливалась по таборі.

— Рабе, що се значить? — скрикнув на Максима Бурунда.

— Щож, бегадире, — відмовив Максим, — видно велика туча впала в горах, наш потічок дужше виливає, ніж звичайно. Але не вжеж вам бояти ся води, що сягає по кістки? Розбивайте плиту! — скрикнув він до Монголів — нехай побачить великий бегадир, що я не обдурював його!

Загримали монгольські топори о плиту, але плита була груба і міцна, годі було її розбити.

— Гримайте ліпше! — кричав Бурунда, не можучи вже тепер опанувати своєї тривоги на вид тої води, що заливала одностайним озером велику часть тухольської долини і валом котила ся просто до них. Але плита була тухольської вдачі і опирала ся до остатньої змоги. Та ось вона луснула; ще один дружний удар, і вона розбита на кусні впала до долу, а разом з нею впали й ті Монголи, що стояли на ній. Темне гирло підземного хідника показало ся очам згромаджених.

— Видиш, бегадире! — сказав Максим. — Скажи сам, чи обдурював я тебе?

Але Бурунда якось не радував ся відкритим хідником. Валом надбігла вода і заплюскотіла при ногах Монголів. Ще хвиля, і з веселим плюскотом полила ся вода в нововідкриту яму.

— Спиніть воду, спиніть воду! — кричав Бурунда, і кинулись Монголи гатити воду докола ями. Але й се вже було за пізно. Вода покрила землю, глина розмякла і розпливала ся болотом у руках Монголів — така гать не могла спинити води, яка чим раз сильнійше, з усіх боків валила ся в яму, довго плюскотіла і щезала в ній, поки в кінці не наповнила її зовсім. Мов остовпілі стояли Монголи над ямою і дивили ся, як вода заливала остатній їх вихід із долини.

— Рабе! — сказав Бурунда до Максима, — чи се твій вихід?

— Бегадире, чи можуж я розказувати водам? — відповів Максим.

Бурунда нічого не відповів, а лише дивився кругом на воду, що чим раз грубшою верствою покривала долину. Вже гладким зеркалом іскрила ся вода по цілій долині, тільки де-де визирали мов невеличкі острови, кусни ки сухої землі. В монгольськім таборі був крик і замішане, хоч вода доходила Монголам ледво до кісток.

— Бегадире, — сказав Максим до Бурунди бачучи, що той забирає ся вертати до свого намету, — пригадую тобі твоє слово. Ти сказав, що як покажу тобі вихід, буду вільний. Я показав тобі вихід.

— І вихід одурив мене. Тоді будеш вільний, як усі вийдемо з сеї долини, не борше!

І Бурунда пішов робити порядок у своїм змішанім війську, а за ним пішла й його дружина.

Монгольське військо стояло довгими рядами, по кістки в воді, сумне, безрадне. Хоч і як мілка була вода, але тота її маса, що вкрила вже всю долину, гладка, прозірчаста мов блискуче розтоплене скло і той водопад, що мов сьвітляний стовп стояв над водяною площею, і раз-у-раз доливав до неї нової води,—

от що лякало Монголів. Але годі було стояти! Сама тривога, сам вид грізної небезпеки побуджували тих людей до якогось діла, хоч би й безплідного, до руху. Конечно треба було щось зробити, стрібувати щастя, бо інакше — Бурунда чув се добре — вся та маса Монголів піде в ростіч, розбігне ся гнана власною тривоگو. Бурунда велів цілому війську зібрати ся до купи, збити ся в тісну масу.

— Що ви, мужі чи коти, що так боїте ся тих кількох крапель води? Чи такіж то ріки перебували ми? Що сей потік проти Яіка і Волги і Дону і Дніпра? Не бійте ся, вода по кістки не здужає затопити вас! Далі до вивозу! Нападемо всі збитою масою! Не дбаймо на страти! Побіда мусить бути наша!

Так кричав Бурунда і пішов передом. Двигнулась за ним монгольська сила, бродячи в воді з голосним плюскотом, від якого лунали гори і стогнали ліси. Але на сто кроків від вивозу стрінув їх убійчий град каменя, киданого метавками. Великі кам'яні кругляки, щербате каміне і річний піщаник, усе те валило в збиту громаду Монголів, друхотало кости, розбивало голови. Не зважаючи на крик Бурунди, військо розскочило ся, найбільша частина подала ся в зад, там де не могло досягнути її каміне. Вкінці й сам Бурунда з рештою своїх найсмілійших Туркоманів мусів

відступити, бо град каменя чим далі ставав дужший, а монгольські стріли не робили Тухольцям ніякої шкоди. Тугар Вовк зирнув пильно на ворожі становища і побачив, що при найбільшій метавці, яка ненастанно кидала то тяжкі брили, то цілі кірці дрібного каменя на Монголів, стояла його донька Мировслава серед кількох вікових уже Тухольців і кермувала всіми рухами страшної машини. Максим давно вже побачив її і не зводив із неї очий. Як рад би був він тепер стояти коло неї і слухати її сьмілих, розумних розказів і поражати ворога по її показу! Та ба, не так йому судилося! Ось він стоїть сам серед тих ворогів, правда, без кайданів, та все таки без оружний, невольник, і бажає, щоб хоть камень кинений її рукою закінчив його жите і його муку.

Тугар Вовк сіпнув його за рукав.

— Годі там вдивляти ся, хлопче, — сказав він. — Здуріла моя донька, та он що виробляє! Але нам усе таки круто приходить ся. Чи у вас такі повені часто бувають?

— Такі? Ніколи.

— Як то? Ніколи?

— А так, бо се не повинь. Аджеж бачиш, що вода чиста.

— Не повинь? А щож?

— Хибаж ти ще не догадав ся, боярине?

Тухольці загати́ли поті́к, щоб за́лити водо́ю долину.

— Загати́ли! — скрикнув боярин. — Зна́чить ся...

— Зна́чить ся, вода́ буде раз-у-раз більша́ти, поки...

— Поки що?

— Поки всі́х нас не зато́пить. От що!

Боярин кулаком ударив себе в голову.

— І ти се знав наперед?

— Знав, від твоєї доньки. Се, боярине, мій батько таке придумав.

— О, прокляте! І чому́ж ти не сказа́в мені́ сего́ борше?

— На що?

— Ми були́б хоч оба спасли́ ся.

— На се ще маємо́ час, — сказа́в спо́кійно Максим. — Тільки́ держі́м ся разом, і коли́б що́ до чо́го, не да́й мене́, боярине, безору́жно го скривди́ти.

— Се розу́міє ся, — сказа́в бояри́н, — тільки́ що́ж нам робити́?

— Поки́ що, нема́ ще стра́ху, — відказа́в Максим. — Поті́к мали́й, а доли́на широ́ка, вода́ прибува́є дуже́ пово́ли. Але се не довго́ так буде́. Мо́же за пів годи́ни прибу́де з гі́р правди́ва пові́нь і живо́ наповни́ть ці́лу до́лину. До́ вечера́ вже́ буде́ по ці́лій доли́ні́ води́ висше́, ніж найви́сший му́ж. А нам кон

че треба продержати ся до того часу. Бо поки ще Монголи будуть живі, то певно не випустять нас живих із своїх рук.

— Але до того часу вони можуть розсікти нас.

— Не бій ся, боярине. Чоловік у небезпеці дуже смирний, дбає про себе, а не про смерть іншого. Стараймось тільки винайти для себе безпечне місце, де би нас вода не затопила, як прибуде повінь.

За час тої розмови між боярином і Максимом Монголи зовсім уже відступили від берега і стояли серед води, не знаючи, що діяти. Вода сягала вже до колін. Бурунда люто глядів на того несподіваного ворога, що не лякався його гнівного голосу, ані його богатырської руки. Він копав його ногами, плював на нього, ганьбив його найзгірдішими словами, але ворог тихо, спокійно хлюпотів по долині, хвилював легенько і ріс і ріс чим раз висше. Вже сягав Монголам до колін, утруднював їм хід, відбирав охоту до бою, ослаблював військову карність. Що се все мало значити? Не вжеж вода довго буде ще змагати ся? Коли дійде до пояса, то тоді всякий рух буде утруднений і Тухольці своїм камінем повистрілюють їх, мов качок! Але вода ще була чиста, ясна; тільки там, куди брили Монголи, стояли широкі болотяні калюжі.

Тугар Вовк приблизив ся до Бурунди.

— Великий бегадире, — сказав він, — ми в великій небезпеці.

— Чому? — спитав грізно Бурунда.

— Сеся вода не буде опадати, бо наші вороги загатили потік, щоб затопити в тій долині всю монгольську силу.

— Га! — скрикнув Бурунда, — і ти, рабе поганий, сьмієш мені говорити се, коли сам запровадив нас у сесю западню?

— Зважай, великий бегадире, що я не міг для зради запровадити вас сюди, бо що вам грозить, те грозить і мені.

— О, я знаю тебе! Ти-ж і сеї ночі ходив до них торгувати ся за згубу Монголів.

— Колиб я в тій цілі ходив, то чи думаєш, бегадире, що знаючи згубу Монголів, я був би вертав ся гинути разом з ними?

— Бурунда успокоїв ся троха.

— Щож нам діяти? — спитав він. — Не вже таки так гинути?

— Ні, нам треба боронити ся. Ще хвиля, бегадире, а тоді прийде з гір правдива повінь, і вона швидко наповнить сесю долину. Проти неї передовсім треба бороти ся нам.

— Але як?

— Вели своєму війську, поки вода прозір часта, збирати з дна каміне і класти на купи, високо, понад поверхність води. Стоячи на

них, ми зможемо оборонити ся й від слабшого ворога — Тухольців.

Не роздумуючи довго, видав Бурунда війську наказ, збирати каміне і класти на купи, кождий відділ для себе. Той наказ, що не грозив ніякою небезпекою, подобав ся Монголам, а надія стояти на сухім і не лазити повиш колін у воді, додала їм духа. З радісним криком вони кинули ся в розбрід по долині, збираючи каміне і стягаючи його на купи. Тухольці стояли на своїх стінах довкола озера і реготали ся, дивлячись на їх роботу.

— Сюди, сюди! — кликали вони Монголів.
— У нас каміня досить, усіх вас обділимо!

Але коли деякі Монголи надто наближали ся до їх становищ, зараз скрипіла машина і жужмом летіло каміне на нещасних, що бродячи в глибокій воді ховали ся, мордували ся а втікати не могли. Хотя-нехотя мусіли тепер Монголи держати ся на середині долини, з далека від тухольських метавок. Бурунда трохи не сказив ся в своїй немочи, видячи гордість, чуючи насміхи Тухольців.

— Ні, се не може бути! — скрикнув він. — Гей, до мене, мої вірні Туркомани!

Найсмілійший відділ монгольського війська зібрав ся довкола нього, хлопцї, як дубе, як степові тигри, з яких шкіри мали понапінані на собі. Він попровадив їх проти одно-

го тухольського становища, висуненого на перед, самотнього, на острів, щербатим обриві. Невеличка купка Тухольців стояла там коло нової метавки.

— Затроєними стрілами на них! — крикнув Бурунда, і мов шершені засвистіли стріли в повітрі. Зойкнули поранені Тухольці і замішались, а Монголи з радісним криком поступили наперед.

— Не давайте їм громадити ся! — кричав Бурунда, — не давайте їм кидати на нас каміне! Тут можемо вкріпити ся.

І він поділив свій відряд на дві половини: одна мала ненастанно стріляти на вороже становище, а друга громадити на купу каміне для охорони від води. Тугар Вовк і Максим, котрих Бурунда невідлучно провадив із собою, також прикладали рук до роботи, зносили каміне і скидали його на купу. Але ся робота ставала чим раз труднішою. Вода доходила вже до пояса. Почало не ставати каміня, а купа ще не досягала до поверхні води. Бурунда командував над стрільцями. Вже десять Тухольців було ранених; вони конали від страшної гадючої отрути, що дісталась їм у кров — на ті рани даремні були всі ліки Захара Беркута.

— Покиньте, діти, се становище! — сказав Захар. — Нехай він стоїть собі тут перед

стрімкою стіною! Виратуватись туди не зможе, а ще до того маючи воду під ногами!

Тухольці покинули становище. Втішно бродили Монголи по воді, зносячи каміне на купу. В кінці каміня зовсім не стало!

— Годі вам, хлопці, тягати каміне — сказав до своїх вояків Бурунда. — Стрільці з луками, ставайте на купу і стріляйте на тих хлопів! Решта за мною! Мусимо здобути се становище, видрапати ся горі сею стіною, хоч нехай тут і небо валить ся! Ви, раби, також зі мною! Показуйте дорогу!

— Бегадире, — сказав Максим через уста Тугара Вовка, — туди дарма нам дерти ся, туди нема стежки в гору.

— Мусить бути! — скрикнув Бурунда і кинув ся в воду, а за ним його Туркомани. Грунт у тім місці був нерівний. Монголи ховзалися, падали — вода, рушана легким вітром, билась сильними хвилями о стрімкі скали і утруднювала їм дорогу. Хоч від монгольського становища до берега було не далше, як двісті кроків, усеж таки вони майже пів години потребували, щоб дійти туди. Тількиж під самою скалою вода була ще глубша, майже по пахи, а стежки горі скалою не було ніякої. За те з сусідних тухольських становищ летіло каміне на сьмільчаків, і хоч більша його частина даремно гримала о скалу або падала в

воду, то всеж становище Бурунди в тім місці було дуже невідгідне й некорисне.

— Може твої молодці вміють добре лазити, — кепкував собі Максим, — туди горі сею стіною можна видрапати ся на верх.

Але нікотрий із Туркоманів-степовиків не вмів драпати ся горі стрімкими камяними стінами.

— Коли так, — сказав Максим, — то позоволь, бегадире, мені першому вилізти і показати вам дорогу!

Але Бурунда вже й не слухав тих слів, що иншого надумуючи. Він знов розділив свою дружину на двоє: одну часть лишив на здобу тім становищі, за захистом вистаючого скального ребра, а з другою часткою, під проводом Максима й Тугара Вовка, пішов дальше, шукати кориснішого місця. Але скоро тільки купа їх, по пояс бродячи в воді, вихилила ся з захищеного прибережжя, коли разом із гори, з тухольських машин, посипало ся на них каміне. Майже половина цілої громадки відразу полягла головами, — решта мусіла вертати ся.

— Ходімо на своє безпечне становище, бегадире, — сказав Тугар Вовк. — Чи чуєш, який шум і крик по долині — мабуть повинь зближає ся.

Боярин сказав правду. Страшний шум во-

допаду, від котрего аж земля дриготіла, звіщав, що вода прибула велика. Каламутним валом котили ся від водопаду величезні хвилі; ціла поверхня широкого озера збентежила ся, покрила ся піною. Замість чистого, спокійного зеркала бушували тепер люті води, крутили ся з шипотом вири, гойдало ся і било ся в кам'яних берегах розбурхане море. Страшно було глянути тепер по долині! Тут і там, мов чорні острови, видніли ся з води купи Монголів. Анї сліду якого будь військового порядку не було вже між ними. Мов полова розсіяна з купи буйним вітром, так розсіялась їх сила по долині, борючись із хвилями, дець кудись з трудом прямуючи, кричачи і проклинаючи. Ніхто нікого не слухав, ні про кого не дбав. Одні стояли на нагромаджених купах каміня, щасливі, що хоч на хвилю були забезпечені від напору води. Інші тонули в воді по пахи, по шию, підпираючись на свої списи або махаючи в гору своїми луками. Але більша часть покидала луки, котрі мов солома крутили ся в вирах. Деякі скидали з себе кожухи і пускали їх з водою, хоч самі сікли зубами з зимна, бажаючи тільки влекшити себе як небудь. Котрі були низшого росту, чіпали ся високих і валили їх із ніг, разом з ними ще в воді шемечучись та борикаючись. Деякі пускали ся вплав, хоч самі не

знали, куди й за чим плисти, бо опори не було ніде ніякої. Купи каміня, накидані серед поля в остатній хвилі, могли помістити на собі тільки невеличке число щасливців, і ті були метою смертельної зависти, безтіяних проклять з боку тих, що потопали. Довкола кожної купи тиснулись їх тисячі, скажених, ревучи, домагаючись і собі стояти на безпечнім місці. Даремно ті, що стояли на каміні, толкували їм, що купа не може помістити всіх, що комусь же треба гинути — ніхто не хотів гинути, всі дерли ся на каміне. Ті, що стояли на купках, мусіли боронити ся від того напору, не хочачи самі гинути. Загримали молоти і топори монгольські о руки й черепи самих же Монголів. Брат не знав брата в тій страшній хвилі близької смерти; товариш мордував товариша з більшою лютістю, ніж мордував би ворога. Ті з потопаючих, що стояли з заду, ближше неохійної водяної смерти, тисли ся на перед; ті, що стояли при самих купках, виставлені на удари своїх товаришів, з зойком перли ся в зад; середні ревіли з болю й тривоги стиснені з усіх боків, вдавлені й задніми й передніми в воду. Деякі вже тонучи, хапали ся ще під водою за навалене в купи каміне і своїми судорожними рухами виривали його з місця. Пять куп завалило ся, і всі, що стояли на них, попадали в во-

ду, зрівнали ся з тими, від кого боронили ся. А ті знов, нещасні, безумні з смертельної тривоги, за кожним разом піднимали радісний окрик, коли нова купа розвалювалась і нові жертви падали в пащеку страшного, безжалісного ворога. Деякі попадали в правдиву манію вбивання та нищення. Ось один, ростом велитень, з посинілим лицем, з затисненими зубами і покусаними до крові губами на-осліп валить своїм топором по головах своїх товаришів, хто тільки підпаде ся йому під руки, а коли ніхто не підпадає ся, валить по кровавих, клекочучих і запінених хвилях. Другий, регочучись істерично, спихає в воду тих, кому вдалось стати на якім підвисшеню, на камені, на трупі товариша. Третій ричить, мов віл, і гримає з заду потопаючого у плечі, мов рогами. Інший, закленивши руки над головою, ридає, скиглить, пищить мов дитина. Де які, нічого не бачучи крім неминучої смерти, вдирають ся на голови своїм товаришам, чіпають ся їх волосся, пригинають їх до долу і тонуть разом з ними. Мов риби на терлі, сперши ся в тіснім шипоті, тиснуть ся, плюскочуть, виставляють голови з води, то знов тонуть, каламутять воду і хапають рознятими ротами повітре, — так і тут, серед великого, каламутного, розбурханого озера, кишіли, мордували себе, тонули, то знов на хвилю ви

хапувались із води, махали руками та головами, і знов тонули й гибли сотки, тисячі Монголів. Німо, непорушно, мов деревляні стовпи, стояли на берегах Тухольці; навіть найзавзятійші не могли без дрожі, без зойку, без сліз глядіти на ту громадну загибель людей.

Мов остовпілий глядів на сю страшну картину Бурунда бегадир. Хоч йому самому грозила неменша небезпека, хоч вода у його людей сягала вже по пахи, а бистрі течії, що потворили ся в воді, валили їх із ніг і нагадували їм наглу потребу повороту на своє безпечне становище, — то прецінь довгу хвилю Бурунда стояв на місці, рвучи собі волосе і видаючи з горла страшні, беззвязні окрики на вид загибелі свого війська. Ніхто не сьмів обізвати ся до нього словом у тій страшній хвилі: всі стояли довкола нього, тремтячи, бо рикаючись з надсильним ворогом — водою.

— Ходімо! — сказав на остатку Бурунда. І вони почали простувати до тої купи каміня, яку виставили Туркомани проти здобутого тухольського становища. Тай пора була! Вода змагала ся чим раз дужше. Між ними а їх становищем утворив ся широкий вир, який вони могли перебути тільки купою, побравши ся за руки. Тільки велитень Бурунда ішов передом сам, могутніми грудьми розбиваючи люті хвилі. Мов островець серед мо-

ря стояла горстка вояків на їх становиску, по пояс у воді, з луками все ще напятими й виміченими на опущене тухольське становище. У тих небезпека не знищила військового послуху. На щастє, сеся купа каменя була більша від інших, зложена з великих брил і плит, які лише в воді можна було так легко піддвинути. Більше як сто люда могло вигідно стояти на ній у боєвих поставах, а як раз стільки було людей довкола Бурунди, не числячи тих яких він лишив під скалою. Ставши на тій купі легше якось відітхнули товариші Бурунди. Поперед усього вони позирнули на тих своїх товаришів, що лишили їх були під скалою, числом сорок хлопа. В тім місці шаліла тепер люта хвиля, розбиваючись о зубці скали і прискаючи далеко срібною піною. З Туркоманів не було вже ані сліду, тільки часом, коли хвиля на момент улягла ся, щось чорніло ся на сірім камені; се був одинокий живий іще чоловік із тої дружини: заковязлими пальцями він держав ся скали, хоч як шарпала і рвала його люта хвиля. Він не кричав, не кликав ратунку, тільки гойдав ся за кождим приливом води, поки в кінці й він не щез мов листок сполосканий водою.

Бурунда німий, синій з натуги і злости, зирнув довкола по долині. Страшні крики і зойки стихли вже. В вирах купами крутили ся

труп, де-де виставляючи з води то затиснені п'ястуки, то ноги, то голови. Тільки десять куп, мов десять чорних островів, стояло ще живих на своїх кам'яних баштах, але й то вже було не військо, а тільки залякані, безсильні безоружні недобитки, тремтячі й розбиті розпукою. Хоч одні з другими могли перекликати ся, але допомогти одні одним не могли і чи в купах чи по одинцю, були однаково безрадні, ждали одної неминучої загибелі.

IX.

— Як думаєш, боярине? — спитав нараз Бурунда Тугара Вовка, — що буде з нами?

— Всі погинемо, — відповів Тугар Вовк спокійно.

— І я так думаю, — potwierдив Бурунда. — І що найдужше мене лютить, так се те, що погинемо без бою, без слави, мов коти кинені в ставок!

Боярин нічого не відповідав на се. Нові події звернули всіх увагу на себе. Тухольці оче видно не хотіли дожидати, аж поки вода на стільки прибуде, щоб спокійно витопити нужденні останки Монголів. Їм кwapно діяло ся доконати ворога. В лісі, повисше потоку їх молодці рубали грубі ялиці, заострювали їх з обох кінців, мов палі, привязували до обру-

баних із гиля пнів важке каміне, щоб ті новомодні стіноломи плили по під водою, і виждавши відповідну хвилю, коли серединою озера зробила ся від водопаду прудка течія просто до монгольських становищ, почали долі потоком пускати ті пні. Зараз перший із них із страшною силою своїм острим рогом ударив об одну купу, на якій стояли Монголи. Загуркотіло під водою каміне, а натиснене зверху монгольськими ногами, зрушене зі свого становища, розсунуло ся. З голосним криком попадали Монголи в воду. Два чи три з них напали в воді на зрадливу ялицю і вчепили ся за неї. Течія хопила їх ураз із ялицею і понесла геть на широку воду, поки не попала на вир, який закрутив ялицею і поставив її сторчака. Монголи попадали в воду і вже більше не показували ся. А інші Монголи, що їх так нечайно зопхнуто з їх становища, метушили ся на місці, толочили одні одних у воду, або просили у інших ратунку. Два чи три, очевидно добрі пливачи, пустили ся в плав до берега, але й тут не минула їх смерть: кілька великих каменів, кинених із берега, зробили кінець їх плавбі. Тільки небагатьох прийняли товариші на сусідні становища. Але не довго й тут вони були безпечні. Тухольці, бачучи добру вдачу своєї першої проби, почали пускати таран за тараном. Та

вже ті тарани не робили ніякої шкоди Монголам: течія проносила їх поуз монгольських становищ.

Тоді нову раду дала їм Мирослава: збивати по кілька таких пнів до купи, спускати таку плоть на ужві долі водопадом а потім притягнувши до берега, ставити на кожду по десять що найсильніших і добре узброєних молодців, а двом довгими жердками кермувати плотину проти монгольських становищ. Живо готові були дві такі плоті, спущені в низ водопадом, котрий тепер зробився о половину низший, ніж був при низькім стані води. Вже двадцять сміливих молодців стало на плотях і випило до бою з Монголами. Се був легкий, хоч і рішучий бій. Перша купа Монголів, на яку вони вдарили, була майже безоружна, залякана, безсильна. Вони живо друками поспихали тих нещасних у воду, а тих, що опирали ся, позшибали стрілами та списами. Жалібно заревли Монголи на інших становищах, видячи неминучу загибель. Бурунда, побачивши ворогів і таке їх войоване, аж зубами заскреготав і за зброю вхопився, але його гнів був даремний; навіть затрое ні стріли його Туркоманів не могли досягнути смілих Тухольців. Приходилось завзятому бегадирови без діла стояти по груди в воді, і дивити ся, як Тухольці становище за ста

новищем розбивали останки монгольської сили. А Тухольці тим часом бушували по воді. З затисненими зубами, присідаючи на своїх плотях, наближали ся вони до Монголів. Декуди стрічали завзятий опір; кров плила, зойки лунали з обох боків, трупи падали з плотин і з кам'яних башт, але сила Монголів була зломана, їх опір був короткий. Немов огонь пущений по скошеній сіножати повзе покіс за покосом і злизує копицю сухого сіна за копицею, — так Тухольці спихали Монголів з одного становища за другим у воду, в холодні обійми смерти. Всі погибли, до остатнього; з купи чорних островців на серед озера не лишилось ані сліду. Тільки віддалік, на прибоці, недалеко берега стояла ще одна купа, немов остання чорна скала, вистаючи з посеред повені. Се був відділ Бурунди. Сотня Туркоманів, Тугар Вовк і Максим, — се був єдиний останок великої монгольської сили, що мала тухольським шляхом іти в угорську землю і тут, серед гір, знайшла холодний гріб у водах, хоч переплила Яік і Волгу, Дон і Дніпро. Остання жертва смерти, ота сьміла горстка стояла серед води, без надії ратунку, з самотнім бажанєм — дорого продати своє життя в бою.

Вся тухольська громада зібрала ся тепер перед тим остатнім ворожим становищем.

Спустили ще дві плоти, щоб окружаючи ворогів турбували їх із заду стрілами; але із переду, з берегів, градом летіли тухольські стріли й каміне на ворогів. Та більша часть тих стріл не долітала навіть до становища Бурунди; інші, хоч і долітали, не могли зробити Туркоманам ніякої шкоди. Близше ж підступати Тухольцї бояли ся задля затроєних стріл, а швидко видячи нешкідливість свого стріляння, покинули тоту роботу і стояли спокійно. Високо на скалі стояв старий Захар, не зводячи очий із свого сина, що стояв між ворогами і зручними рухами обминав густі стріли, та каміне. А віддалік, серед тих, що стріляли, стояла Мирослава, а погляди її летіли бистрійше ніж її стріли в ворожу купу, серед якої тепер стояло все, що було найдорожше їй у житю: батько й Максим. За кожною пущеною з тухольських луків стрілою завмирало її серце.

Навкучило молодцям, що стояли на плотях стріляти з віддалік даремно. Вони зібрали ся на відвагу і рушили близше. Туркомани стрінули їх своїми стрілами і ранили кількох; але живо Тухольцї завважили, що у ворогів не стало вже того страшного оружя, і з грізними окликами кинули ся на них. Мовчки дожидали Туркомани їх нападу, тісно збиті один при другім, опираючись і Тухольцям і

водяним валам. Але Тухольці наблизившись до них на два сяжні, кинули своїми рогатинами, припнятимися у кожного довгим ремінним припоном до руки. Десять ворогів зойкнуло в один час; десять тіл повалило ся в воду. Знов кинули молодці свої рогатини, і знов упало кілька ворогів.

— Прокляте на вас! — кричав Бурунда. — Вони так і всіх нас видзьобають, хами погані!

Але його гнів був тепер як пустий вітер, що шумить а нікому не шкодить. Тухольські молодці з криком, мов ворони, кружили докола становища ворогів, то тут то там разячи одного або другого добре виміреним покидом рогатини. Оборона стала ся для Монголів неможливою. Приходилось їм стояти спокійно, мов звязаним, і ждати смерти.

— Бегадире, — сказав до Бурунди Тугар Вовк, — чи не можна нам як небудь спасти своє жите?

— Нащо? — сказав понуро Бурунда.

— Всеж таки жите красше, ніж смерть!

— Правду кажеш, — сказав Бурунда, і очи його заблищали не жадобою житя, але радше жадобою пімсти. — Але щож нам діяти? як ратувати ся?

— Може схочуть тепер за свого полоняника дарувати нам жите і вольний вихід?

— Спробуймо! — сказав Бурунда і вхопив-

ши рукою за груди Максима витяг його перед себе. Біля нього став Тугар Вовк і почав махати білою хусткою.

— Тухольці! — закричав він, звертаючись до берега.

Тихо стало довкола.

— Кажи їм, що коли хочять мати сього раба живого між собою, нехай дарують нам життя і пустять свobodно! Колиж ні, то ми зуміємо загинути, але й йому, тут таки перед їх очима смерть буде.

— Тухольці! — кринав Тугор Вовк. — Начальник Монголів обіцяє вам віддати вашого полоняника живого й здорового, і жадає, щоб ви за те нас, кілька нас іще лишило ся, випустили живих і здорових із сеї долини! В противнім разі жде вашого сина неохибна смерть.

Немов хотячи доочне показати їм усю правдивість тої погрози, Бурунда підняв свій страшний топір над головою безоружного Максима.

Вся громада стала мов без духа. Затремтів старий Захар і відвернув очі від того виду, що різав його серце.

— Захаре — сказали старі Тухольці, обступаючи його, — ми думаємо, що можна прийняти се предложене. Сила монгольська знище-

на, а тих кілька людей не можуть нам бути страшні.

— Не знаєте ви, братя, Монголів. Між ними кількома людьми є їх найстрашніший начальник і сей ніколи не дарує нам загибелі свого війська. Він наведе нову силу на наші гори, і хто знає, чи ми тоді другий раз розібемо її.

— Але твій син, Захаре, твій син! Уважай, що його жде загибель! Глянь, сокира над його головою!

— Нехай радше гине мій син, ніж задля нього має уйти хоч один ворог нашого краю!

З плачем наблизилася Мирослава до старого Захара.

— Батьку! — ридала вона, — що ти думаєш робити? За що ти хочеш погубити свого сина і — мене, батьку? Я люблю твого сина, я присягла з ним жити і йому служити! Хвиля його смерті буде й моєю смертю!

— Бідна дівчино, — сказав Захар, — що я можу тобі порадити? Ти знаєш тільки чорні очі та стан хороший, а я дивлюсь на добро всіх. Тут нема вибору, доню!

— Захаре, Захаре! — говорили громадяни, — всі ми уважаємо, що досить того знищення, що сила ворожа зломана і громада не бажає смерті тих останніх. У твої руки складаємо долю їх, і долю твого сина. Змилуйся над

своєю власною кровю!

— Змилуй ся над нашою молодістю, над нашою любовю! — ридала Мирослава.

— Можеш обіцяти їм на словах усе, щоб лише віддали тобі сина, — сказав один із загірних молодців. — Скоро тільки Максим буде свободний, ти лише кивни на нас, а ми всіх інших пішлемо на дно раків годувати.

— Ні! — сказав обурений Захар, — се було би нечесно. Беркути додержують слова навіть ворогови і зрадникови. Беркути ніколи не сплямують ні своїх рук ні свого серця підступно пролитою кровю! Досить, діти, тої бесіди! Заждіть, я сам пішлю їм відповідь своєю рукою!

І відвернувши своє лице він пішов до машини, на якій варесі лежав величезний камінь, і сильною, недрожачою рукою взяв за ужомку, що придержувала тоту вареху в плоскім положеню.

— Батьку, батьку! — кричала Мирослава, рвучись до нього, — що ти хочеш робити?

Але Захар, мов не чув її крику, спокійно на мірював вареху на ворогів.

Тим часом Бурунда і Тугар Вовк дармо ждали на відповідь Тухольців. Похиливши голову, спокійно, рішившись на все можливе, стояв Максим під піднесеною сокирою Бурунди.

Тільки Тугар Вовк не знати чого тремтів цілим тілом.

— Е, що нам так довго ждати! — скрикнув на останку Бурунда. — Раз мати родила, раз і гинути прийде ся. Але поперед мене гинь ти, рабе поганий!

І він із страшенною силою замахнувся, щоб сокирою розлупати Максимову голову.

Але в тій хвилі блиснув меч Тугара Вовка понад Максимовою головою, і грізна, вбійча рука Бурунди враз із топором, відтята одним замахом від рамени, впала, обризькана кровю, мов сухе поліно в воду.

Ревнув з лютости і з болю Бурунда і лівою рукою стис Максима за груди, а його очі з виразом пекельної ненависти звернули ся на зрадливого боярина.

Але в тій самій хвилі Максим похилив ся і з цілою можливою натугою вдарив страшного Туркомана головою і плечима в лівий бік, так що Бурунда від сього удару стратив рівновагу і покотив ся в воду, потягнувши за собою й Максима.

А в слідуючій хвилі зашуміло повітря і величезний камінь, кинений з тухольської метавки руками Захара Беркута, з лускотом грюкнув на купку ворогів. Бризнула аж до хмар вода, загуркотіло каміне, роздираючий серце зойк залунав на березі — і за кілька

хвилин гладка й тиха вже була поверхня озера, а з Бурундової дружини не було ані сліду.

Мов мертва, без духа стояла над берегом тухольська громада. Старий Захар доси такий сильний і незломний, тепер тремтів, мов мала дитина, і закривши лице руками, ридав тяжко. При його ногах лежала зомліла, непорушна Мирослава.

А в тім радісний крик залунав із долу. Молодці, що плавали на плотях, наблизившись до того місця, де потонув Максим з Бурундою, разом побачили Максима, як виринав із води, здоровий і сильний, і повітали його веселим криком. Радість їх живо уділила ся цілій громаді. Навіть ті, що потратили своїх синів, братів та мужів, і ті радували ся Максимом, немов з його поворотом повертали всі дорогі серцю, страчені в бою.

— Максим живий! Максим живий! Гурра Максим! — залунали громові окрики і понесли ся широко по лісах і горах. — Батьку, Захаре! твій син живий! твій син вертає до тебе!

Тремтячи з глибокого зворушення, з сльозами на старечих очах підняв ся Захар.

— Де він? де мій син? — спитав він слабим голосом.

Весь мокрий, але з лицем розясненим радістю вискочив Максим із плоти на беріг і кинув ся до ніг батькови.

— Батьку мій!

— Синку, Максиме!

Більше не міг сказати ні один ні другий. За хар захитався і впав у могутні Максимові обійми.

— Батьку мій, що тобі такого? — скрикнув Максим, бачучи смертельну блідість на його лиці і чуючи ненастанну дрож, що потрясала його тілом.

— Нічого, синку, нічого — сказав потихо, з усміхом Захар. — Сторож кличе мене до себе. Чую його голос, синку. Він кличе до мене: Захаре, ти зробив своє діло, пора спочивати!

— Батьку, батьку, не говори того! — ридав Максим, припадаючи коло нього. Старий Захар спокійний, усміхаючись лежав на мураві з лицем проясненим, зверненим до полуденного сонця. Він легко відняв руку свого сина від своєї груди і сказав:

— Ні, синку, не ридай за мною, я щасливий. А глянь лише тут обіч. Тут є хтось, що потребує твоєї помочи.

Озирнувся Максим і задубів. На землі лежала Мирослава, бліда, з виразом розпуки на прегарнім лиці. Вже молодці принесли води і Максим кинувся відтирати свою милу. Ось вона дихнула, отворила очі і знов зажмурила їх.

— Мирославо! Мирославо! серце моє! — кликав Максим, цілуючи її руки — прокинься!

Мирослава мов пробудилась і здивованими очима вдивляла ся в Максимове лице.

— Де я? що зо мною? — спитала вона слабим голосом.

— Тут, тут між нами! коло твого Максима!

— Максима? скрикнула вона зриваючись.

— Так, так! гляди, я живий, я свободний!

Довго-довго мовчала Мирослава, не можучи прийти до себе з дива. В тім разом кинула ся на шию Максимови, а горячі сльози бризнули з її очий.

— Максиме, серце моє!...

Більше не могла нічого сказати.

— А де мій батько? — спитала по хвилі Мирослава. Максим відвернув лице.

— Не згадуй про нього серце. Той, що важить правду й неправду, важить тепер його добрі і злі діла. Молімо ся, щоб добрі переважили.

Мирослава обтерла сльози з своїх очий і повним любови поглядом глянула на Максима.

— Але ходи, Мирославо, — сказав Максим, — ось наш батько, тай той покидає нас.

Захар глядів на молоду пару ясними, радісними очима.

— Клякніть коло мене, діти! — сказав він потихо, слабим уже голосом. — Доню Мирославо, твій батько поляг, — не судім, чи винен, чи не винен, — поляг так, як полягли тисячі інших. Не сумуй, доню! Замість батька доля дає тобі брата...

— І мужа! — додав Максим, стискаючи її руку в своїй.

— Нехай боги дідів наших благословлять вас, діти! — сказав Захар. — В тяжких днях звела вас доля до купи і злучила ваші серця, і ви показали ся гідними перестояти й найстрашнійшу бурю. Нехай же ваш звязок в нинішню побідну днину буде порукою, що й наш народ так само перебуде тяжкі злигодні і не розірве свого сердечного звязку з чесною й людяним норовом!

І він холодними вже устами поцілував у чоло Мирославу й Максима.

— А тепер, діти, встаньте і підведіть мене крихіточку! Я хотів би ще перед відходом сказати дещо до громади, якій я старав ся щиро служити весь свій вік. Батьки і братя! нинішня наша перемога — велике діло для нас. Чим ми перемогли? Чи нашим оружжем тільки. Ні. Чи нашою хитрістю тільки? Ні. Ми перемогли

дили нашим громадським ладом, нашою згодою і дружністю. Уважайте добре на-се! Доки будете жити в громадським порядку, дружно держати ся купи, незломно стояти всі за одного, а один за всіх, доти ніяка ворожа сила не побідить вас. Але я знаю, братя, і чує се моя душа, що се не був остатній удар на нашу громадську твердиню, що за ним підуть інші і в кінці розібють нашу громаду. Погані часи настануть для нашого народа. Відчужить ся брат від брата, відмежить ся син від батька, і почнуть ся великі свари і роздори по руській землі, і пожруть вони силу народу, а тоді попаде весь народ у неволю чужим і своїм наїзникам, і вони зроблять із нього покірного слугу своїх забагів і робучого вола. Але серед тих злиднів знов нагадає собі народ своє давнє громадство, і благо йому, коли скоро й живо нагадає собі його: се ощадить йому ціле море сліз і крови, цілі столітя неволі. Але чи швидше, чи пізнійше, він нагадає собі жите своїх предків і забажає йти їх слідом. Щаслив, кому судило ся жити в ті дні! Се будуть гарні дні, дні весняні, дні відродження народного! Передавайтеж дітям і внукам своїм вісти про давнє жите і давні порядки. Нехай живе між ними тота пам'ять се ред грядущих злиднів, так як жива іскра не

гасне в попелі. Прийде пора, іскра розгорить ся новим огнем! Прощайте!

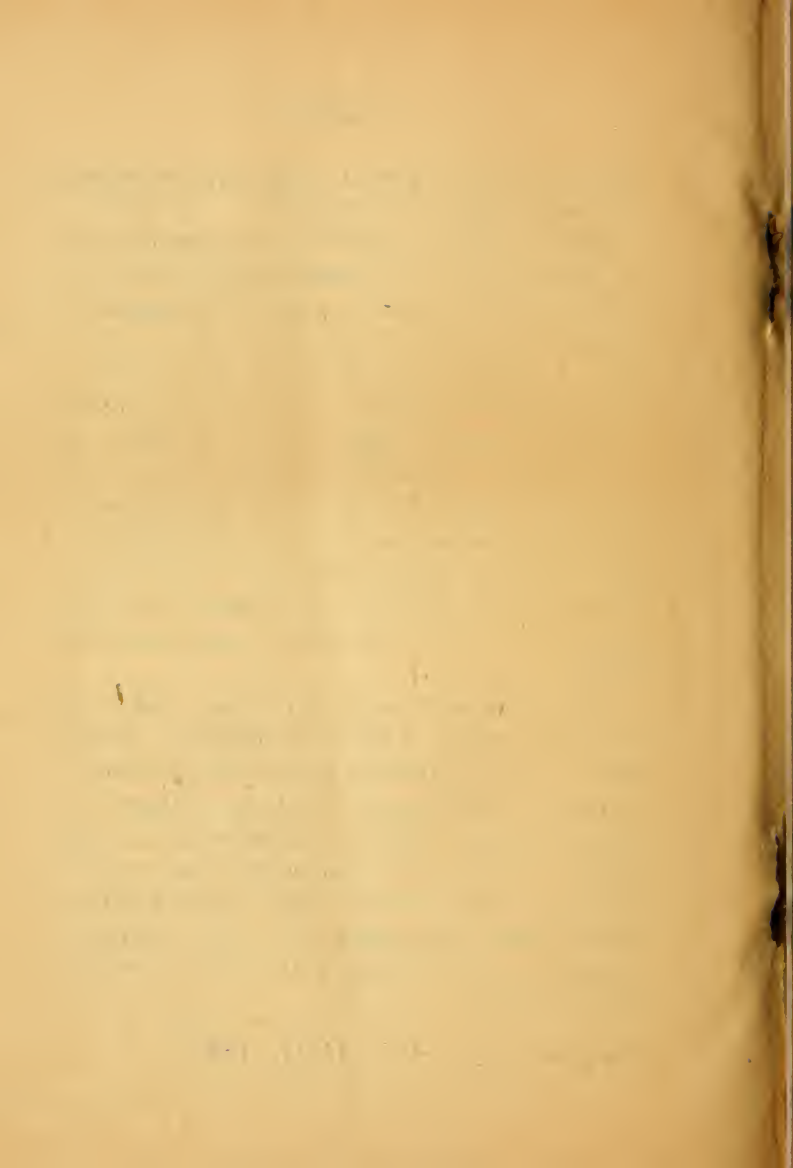
Важко зітхнув старий Захар, зирнув на сонце, всміхнув ся і по хвилі вже його не стало.

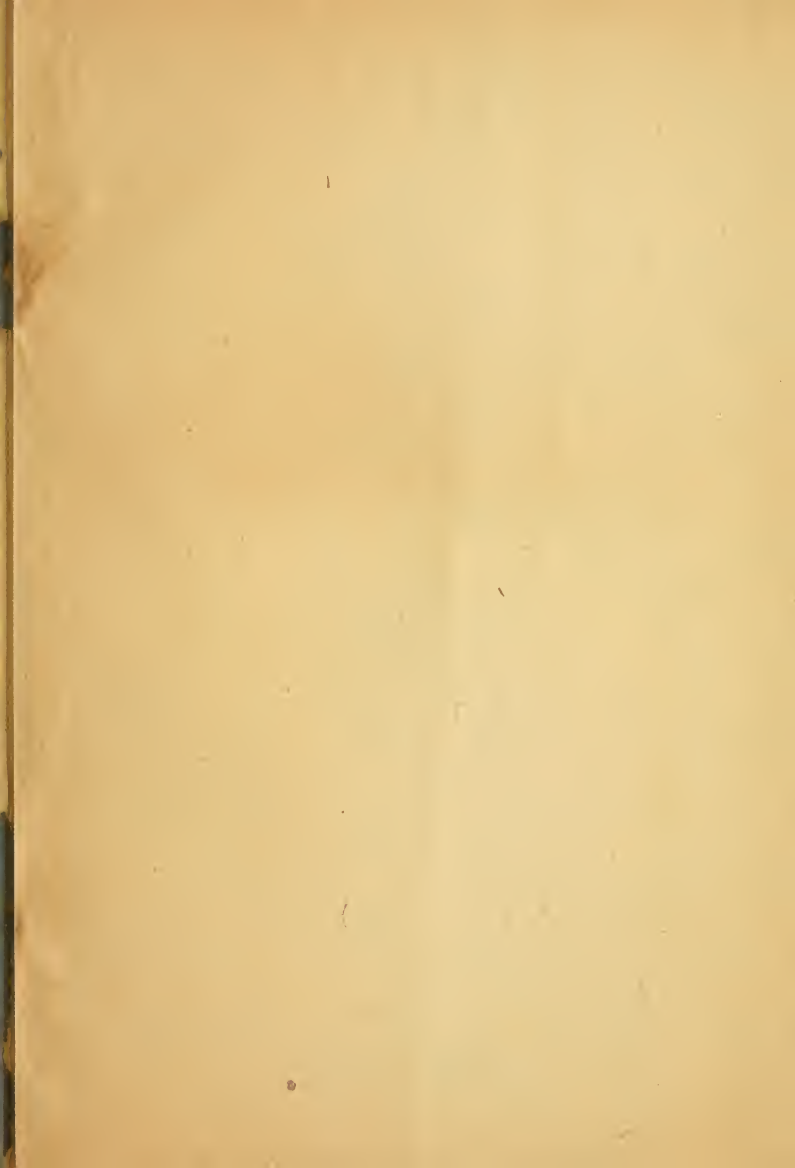
Не плакали за ним ні сини ні громадяни, бо добре знали, що за щасливим гріх плакати. Але з радісними співами обмили його тіло і занесли його на Ясну поляну, до стародавнього житла прадідівських богів, і зложивши його в кам'яній контині, лицем до золотого образа сонця, вміщеного на стелі, потім привалили вхід величезною плитою і замурували. От так спочив старий Захар Беркут на лоні тих богів, що жили в його серці і нашіптували йому весь вік чесні, для добра громади вимірені думки.

Богато змінило ся від того часу. Аж надто докладно збуло ся віщуване старого громадянина. Великі злигодні градовою хмарою перейшли понад руською землею. Давнє громадство давно забуте і, здавалось би, похоронене. Та ні! Чи не нашим дням судилось відновити його? Чи не ми се жиємо в тій щасливій добі відродження, про яку вмираючи говорив Захар, а бодай у досвітках тої щасливої доби?

Нагуєвичі, дня 1.X—15.XI. 1882.

2

